

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

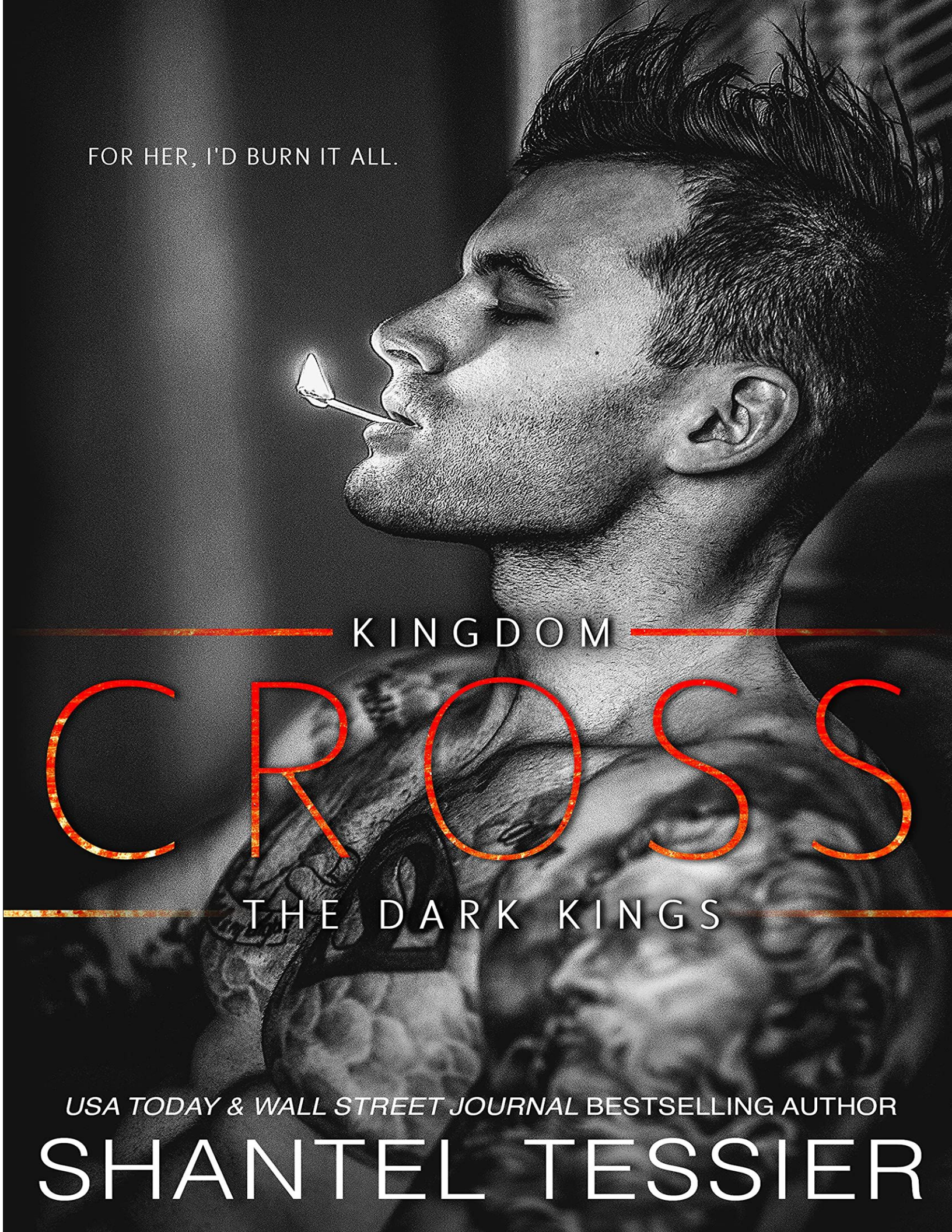
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FOR HER, I'D BURN IT ALL.

KINGDOM

CROSS

THE DARK KINGS

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

SHANTEL TESSIER

İçindekiler

ÇAPRAZ

TELİF HAKKI

ÇALMA

LISTESİ

PROLOGUE

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ

BÖLÜM ON DÖRT

BÖLÜM ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM ON

SEKİZ BÖLÜM ON DOKUZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI

BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

SONSÖZ

SONSÖZ İKİ YAZARI

TAKİP EDİN SESSİZLİK

KODU TEŞEKKÜR

OceanofPDF.com

CROSS

Copyright © 2021 by Shantel Tessier
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin- www.shanteltessier.com Web sitesinden haber bültenine kaydolabilir veya aşağıdaki bağlantıya tıklayabilirsiniz. Bülten, özel tanıtımlar alabileceğiniz, güncel projeleri ve yayın tarihlerini ilk öğrenebileceğiniz tek yerdir. Ve ayrıca bazı harika hediyeler kazanma şansına sahip olun- <http://goo.gl/4wd9CV>

WARNING

Olgun içerik nedeniyle bu kitap bazıları için tetikleyici unsurlar içerebilir.

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster Model:
Matt Orchard
Kapak tasarımcısı: Shanoff Designs
Editör: Jenny Sims ve Amanda Rash
Biçimlendirici: CP Smith

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Sam Tinnesz'den "Legends"
LOWBORN'dan "Crazy"
WAR*HALL'dan "King of the World"
The Pussycat Dolls'dan "Buttons"
Bohnes'ten "Raging on a Sunday"
Sleeping Wolf'tan "New Kings"
Sam Tinnesz'den "Play With Fire", Yacht Money

PROLOGUE

CROSS

On üç yaşında . . .

Babamın kilisesi Oak Grove'un girişinde dururken annem bana usulca, "DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN OĞLUM," diyor.

Mesai saatinden sonra burada olmaktan nefret ediyorum. Beni ürpertiyor. Duvarlar gıcırdıyor ve rüzgar her zaman eski, lekeli pencereleri takırdatıyor. Kemiklerimin derinliklerinde öyle bir his uyandırıyor ki, çıktıktan sonra saatlerce üşüyorum. Açıklayamıyorum ama sanki bu duvarların içinde şeytan varmış gibi geliyor. Bu çok aptalca çünkü burası insanların iyileşmek için geldiği bir ibadet yeri, Tanrı'nın evi. Babam gücü olduğunu söylüyor ama ben bunu henüz görmedim. Bilimle açıklanamayan bir mucizeye hiç tanık olmadım.

Ellerini omuzlarımdan çekmeye zorlayarak ondan uzaklaşıyorum ve boş binanın etrafına hızlıca bir göz atıyorum. "Neden buradayız?" Ellerim gergin bir şekilde titreyerek soruyorum. Saat gece yarısını geçti ve resmi olarak on üçüncü doğum günüm. Beni yatağımdan kaldırdı ve arabayla gezintiye çıkmamız gerektiğini söyledi.

Gözlerini indirerek derin bir iç çekiyor ve kalp atışlarımdan hızlanmasına neden oluyor. "Anne...?"

"Oğlum," diye gürlüyor babamın sesi arkamdan ve döndüğümde onun bize doğru yürüdüğünü görüyorum. İş kıyafetlerini giymiş; siyah düğmeli gömlek, siyah pantolon ve ona uygun bir takım elbise ceket. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve yüzü yeni tıraş edilmiş. Sadece ona bakarak milyarlarca dolar değerinde olduğunu anlayamazsınız.

Durur ve ellerini ön ceplerinden çıkarıp önünde kavuşturur. Sağ yüzük parmağındaki taç şeklindeki siyah yüzük, dünyaya onun Üç Bilge'nin bir üyesi olduğunu söylüyor. Bu, babamın şehit rolü oynayabileceğini ama şeytanın işini yaptığını hatırlatıyor.

O ve en iyi iki arkadaşı, Günah Şehri'ndeki en büyük, en yozlaşmış otel ve kumarhane olan Kingdom'ı kurdular. Her biri kendi rolü dışında

yaldızlı kafes. Tek fark, hapis cezalarını kendileri istediler. Babam Tanrı'nın bir müridi gibi davranmayı seviyor. Dünyayı kötülükten arındırmak için çalışıyormuş gibi. Gerçek şu ki, kötülüğü o yaratıyor. Günahkârların sunduklarını alıp kurtuluş vaat ediyor ama bunun yerine onları şeytana adak olarak sunuyor.

Günahları onun para birimidir. Bilgi sizi zengin ve güçlü yapar.

Boşluğa ihtiyacım olduğu için ondan bir adım geri çekiliyorum ve anneme çarpıyorum. Hızla yana kayarak ikisini aynı anda görebileceğim bir yere geçiyorum ve başımı ileri geri sallıyorum. "Eve gitmek istiyorum," diye bağırarak isterken sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak dışarı çıkmayı başarıyorum. Ben neden buradayım? Babam beni Pazar günleri cemaatin olduğu zamanlarda kiliseye götürüyor. Böylece diğer Üç Bilge ve aileleriyle birlikte mükemmel ailesini gösterebiliyor. Bu şehirde görünüş her şeydir. Krallık olmadan, yönetmek için bir Krala ihtiyaç yoktur.

"Vakit geldi," diyor bana doğru yürürken.

"Ne için?" diye soruyorum. Sesim gıcırıyor ve böyle küçük bir sürtük gibi davrandığım için kendimi yumruklamak istiyorum.

Elini sırtıma koyarak beni çift kapıdan geçiriyor ve koridordan aşağı indiriyor. "Tanrı on üç yaşına gelene kadar tüm günahları affeder."

Annemin bizi takip edip etmediğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum, takip e t m i ş . Arka tarafta, çift kapının önünde duruyor ve bize bakıyor. "Evet, baba." Ama ben üç yaşından beri kurtuldum. Bana her gün Tanrı'nın bir oğlu olduğumu hatırlatıyor.

Bana bakıyor, nazik bir gülümseme veriyor ama bu korkumu hafifletmiyor. Yeşil gözleri mum ışığında daha da parlak görünüyor. Onun gözlerini aldım ve bundan nefret ediyorum. Kendisi öldükten sonra mirasını devam ettirecek bir varis, bir oğul sahibi olmak için ne sattığını merak ediyorum. Bana sorarsanız ölümü yeterince yakın olamaz. "Bugün, hesap verme yaşına ulaştınız."

Bu konuda biraz araştırma yaptım ama bulabildiğim kadarıyla Kutsal Kitap'ta on üç yaşına kadar kurtulmuş olmamız gerektiğini söyleyen bir şey yok. Ama bunu ona asla söylemeyeceğim. Kimse babamla tartışamaz. Onun sözü de Tanrı'nınki kadar güçlüdür. "Evet, baba," diye bir kez daha kabul ediyorum.

"Günahlarınız için tövbe etmelisiniz."

Seçtiği kelimeler karşısında bedenim titremeye başlıyor ve fark etmemesi için dua ediyorum. *Günah mı?* Ben ne yaptım ki? Numara yapan o. Duyuyorum

kasabadaki hikayeler. Okulda çocukların bana ve arkadaşlarıma bakışları. Kötülük sadece aramızda dolaşmıyor. Evlerimizde de yaşıyor. Kendini günlük hayatımızın içine öyle bir yerleştiriyor ki kurtulamıyorsunuz. Bir gün onu ele geçirmek için eğitiliyoruz, şartlandırıyoruz. Başka seçeneğimiz yok. Krallar biz olacağız. Asıl soru, onunla ne yapacağımız?

Gözlerim önümüzde duran sahneye geri dönüyor. Daha önce de görmüştüm. İlk kez dokuz yaşındayken. O gecenin anısından ve bana onu hatırlatan yara izinden ürperiyorum.

Duruyoruz ve o uzanıp boynundaki zinciri tutuyor ve annemin rahip olduğunda ona aldığı gümüş haçı sanki bir anlamı olması gerekiyormuş gibi çıkarıyor. Bir zamanlar bir anlamı olabilirdi ama artık yok. Benim için değil. Bu onun tercih ettiği silah.

O her zaman dindar bir adam olmadı. Ben doğduğumda o ve annem böyle değildiler. Üç Bilge bir yemin etti ve bu yemini tutmak için ne gerekiyorsa yapmalı.

"Cennetteki Baba'nın ruhuna girmesine izin vermelisin, oğlum."

"Evet, baba." Sesim titriyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bedenimi korumaya çalışıyorum. Bir daha olmaz. Neden bu gece? Neden bu doğum günü?

Ağır ağır iç geçiriyor, belli ki cevabımdan memnun değil. "Gömleğini çıkar."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Baba...?"

"Gömleğini çıkar evlat," diye emrediyor. Sesindeki yankı duvarlardan ve katedral tavanından yansıyor.

Beyaz kumaşı kavırıyorum ve yavaşça başımın üzerine çekiyorum. Mumlardan birine uzanıyor. "Ama neden...?"

"Şşş." Beni susturuyor. "Seni kurtaracağım, çocuğum."

Mumu gümüş haçın arkasında gezdiriyor. Alev değerli metali yalıyor. Bana bakmadan konuşuyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Kalbim çarpıyor ve kan kulaklarıma hücum etmeye başlıyor. Olacakları durdurmanın bir yolu yok. Ya bana söyleneni isteyerek yapacağım ya da o beni zorlayacak, bu da her şeyi daha da kötüleştirecek. Titreyen dizlerimle kendimi yavaşça soğuk zemine bırakıyorum.

"Göğsünüzü uyluklarınıza yaslayın ve ellerinizi önünüze uzatın."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmaya başlıyor ama ağlamayı ya da zayıf görünmeyi reddederek onları göz kırparak uzaklaştırıyorum. Ona göre zayıflık bir araçtır. İşe yarar bir şey. Bir keresinde şöyle dediğini duymuştum: "Bir erkek kendini onurlu bir şekilde feda etmelidir."

Mumu yerine koyduğunu duyuyorum ve yanımda diz çökmüşken elini sırtıma koyup beni tuttuğunda vücudum titriyor.

"Baba-" Nefesimi tutmaya çalışırken sesim kesiliyor.

Sözümü kesti. "Onu kutsa Peder, çünkü ne yaptığını bilmiyor." Sonra yanan metali sırtıma dayıyor ve sessiz kilisede çığlık atmayı reddederek dilimi ısıtıyor. Kan dudaklarımın arasından altımdaki zemine süzülürken yanık et kokusu burnuma çarpıyor. Nefesimi tutarken vücudumdaki her kas geriliyor. "Ama yapacak. Kral olmanın çok az kişinin ödemeye razı olduğu bir bedeli vardır."

Dişlerini sıkarak nefesini içine çekiyor, sıcak haçı çıkarıyor ve ben yere yığılıyorum.

"Acıya katlanmayı öğrenmelisin oğlum," diyor babam beni ayağa kaldırarak.

Burnumu çekiyorum ve sümüğünü yakalamak için elimin tersini hızla burnumun altına sürüyorum. Yutkunduğumda, kalan kanın tadını alıyorum.

"İnsanlar biz olmanın ne demek olduğunu anlamıyor." Devam ediyor ve ben ayakkabılarıma bakıyorum, gözleriyle buluşamıyorum. Şu anda hissettiğim utanç çok fazla.

Bana yaptığı dağlama yüzünden sırtım yanıyor. Sanki lanet bir haç bana cennete gitmeyi garanti edecekmiş gibi.

"Göreceksin oğlum." Omzuma dokundu ve ben ondan uzaklaştım.

Dönüp uzaklaşıyor ve beni kilisenin önünde tek başıma bırakıyor. Birkaç dakika sonra annemin bana doğru gelirken topuklarının yere vurduğunu duyuyorum.

"Sana daha iyi olmayı öğretiyor," diyor yanıma gelerek.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, onunla evlendiği ve bana sahip olduğu için ondan nefret ediyorum. Bir insan neden bu hayatı ister ki? Neden bir insan masumlara zarar vermek ister?

"Mutlu Yıllar," diyor bir kez daha. Ceketinin cebine uzanarak küçük dikdörtgen bir kutu çıkarır.

Sadece bakıyorum.

"Devam et ve aç." Bana uzattı.

Elinden alıp beyaz kâğıdı yavaşça açıyorum ve siyah bir Zippo olduğunu görüyorum. *Çakmak mı?* Doğum günü hediyem bir çakmak mı?

"Hepimizin taşınması gereken bir haç var," diye okuyor arkasına kazınmış yazıyı. "Ateş Kutsal Ruh'un bir sembolüdür." Açıklamaya devam ediyor. "Ateş sıcaklık getirebilir ama aynı zamanda kontrol edilemeyecek kadar tehlikeli de olabilir." Ona bakıyorum. "Ateş seni her zaman büyülemiştir, Cross. Tıpkı baban gibi." Bu düşünce karşısında irkildim. Onun gibi olmaktan nefret ediyorum. "Bu senin inancın. Senin kefaretin. Hepimize yapılması gerekeni yapmamız gerektiğini hatırlatıyor." Bu sözlerle birlikte elimi tutuyor ve beni kilisenin koridoruna geri götürüyor.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

CROSS

On üç yıl sonra . . .

TIKLAYIN.

Sağ elimdeki Zippo'nun açılıp kapanma sesi et dolabını dolduruyor; Krallık'ta Karanlık Krallar ve benim işlerimizi hallettiğimiz bir oda. Başkalarının bilemeyeceği türden. Buraya sürüklediğimiz şanssız piçin çığlıklarını kimsenin duyamayacağı bir yeraltı beton odası. Odanın ortasında bir sandalye ve masadan başka bir şey yok - tabii ki vidalanmış, böylece hiçbiri bize karşı silah olarak kullanılamaz. Dört beton duvar ve zemin. Tavanın ortasında bir ışık.

Burası bizim cehennemimiz. Günahkârları, günahlarının bedelini ödetmek için buraya sürüklüyoruz.

En iyi üç arkadaşım ve ben, babalarımız olan Üç Bilge'nin tam olarak olmamızı umduğu gibi büyüdük. Ve bugün hiçbiri buna tanıklık edecek kadar hayatta olmadığı için şükrediyorum. Babamın nasıl bir adama dönüştüğüm konusunda herhangi bir memnuniyet hissetmesini istemem. Diğer Karanlık Kralların da aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

Babalarımız bizi zayıf küçük çocuklar olarak tanıdı. Şimdi yirmi altı yaşındayız ve dünya bizi Titan, Bones, Cross ve Grave olarak tanıyor. Her birimiz lakabımızı hayatımızın farklı zamanlarında çeşitli nedenlerle kazandık. Hiçbiri iyi değildi. İnsanlar bizim önümüzde eğiliyor çünkü biz bunu hak ettik, babalarımız bize verdiği için değil. Onlara hiç benzemiyoruz. Daha da kötüyüz. Sadece kim olduğumuzu saklamamayı seçiyoruz. Hayır, bunu Las Vegas'ta güpegündüz gösteriyoruz.

Sandalyede oturan en yeni kurbanımız, ben karşısındaki beton duvara rahatça yaslanırken bana dik dik bakıyor. Kahverengi gözleri Zippo'ma kaydı.

Tıklayın.

Açıp tekrar kapatıyorum. Bunu her zaman yapıyorum. Stresli ya da rahat olmam fark etmez. Bu bana cehennemde yanmak için doğduğumu hatırlatıyor. Ve eğer isteseydim, herkesi yanımda götürebilirdim. Annem bunu bana doğum günümde verdiğinde ne kadar haklı olduğunu fark etmemişti.

"Sana bir bok anlatmıyorum!" diye hırlıyor ve ellerini masaya vuruyor. Bir zamanlar beyaz olan tişörtü yırtılmış ve bir omzundan sarkıyor. Sol gözünün altında, biz onu buraya sürüklemeyen önce Titan'ın onu bayılttığı yerden bir morluk var.

Otuz dakikadır bilincinin yerine gelmesini ve partiye katılmasını bekliyoruz.

"Hepsi böyle söylüyor," diyor Bones sağımdan.

Titan kollarını göğsünde kavuşturmuş arka duvara yaslanıyor. Grave solumda duruyor, cep telefonu ile mesajlaşıyor. Sanırım hamile kız arkadaşına yazıyor. Söyleyecek çok şeyi olmalı çünkü bir dakikadır yazıyor.

Bones ona normalden daha nazik davranarak, "Bunu düşünmen için sana bir saniye vereceğiz," der.

Adam gülererek başını arkaya atar, bu hareket karşısında ağzından tükürükler saçılır. "Bir saniyeye bile ihtiyacım yok. Dudaklarım mühürlü."

"Şey..." Bones kara kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "O zaman işimize yaramaz."

"Katılıyorum," diyorum ve Zippo'yu kapatıp cebime koyuyorum. "Titan?" Ona baktım ve başımı sallayarak işaret verdim. Adamın şansı vardı, ki bu da genelde sunduğumuzdan daha fazlasıydı. Bugün hepimiz oldukça iyi bir ruh halindeyiz, yani ölmek onun seçimi.

Titan adamın arkasından yaklaşır ve onu sandalyeden çekerek yüzüstü masanın üzerine iter. Adam ona karşı koymaya çalışsa da Titan kollarını arkasından çekerek onu sabitliyor. Bones onlara doğru ilerliyor.

"Sizi öldürecekler!" diye bağırır adam. "Hepinizi ve sevdiğiniz herkesi!"

Bu Grave'in dikkatini çeker. Elindeki telefonda adama bakar, parmakları telefonun üzerinde duraklar ama bir şey söylemez.

"Neredeler?" Bones sorusunu Titan'a yöneltir. "Arka cepte," der Titan.

Masanın etrafından dolaşan Bones, Titan'ın cebinden bir torba fermuar çeker ve plastikten iki tane çıkarıp geri kalanları yere bırakır. "Biliyor musun Kenneth," diye söze başlıyor, birinin ucunu diğerinin içinden geçiriyor ve istediği uzunlukta sabitlendiğinden emin olmak için çekiştiriyor. "Bugün kanlı bir gün geçirecek havada değilim."

"Siktirin gidin, Kings!" Adam Titan'ın ağırlığı altında masanın üzerinde çırpınıyor. "Bana dokunamazsın..."

Titan onu masadan çeker ve Kenneth'in Bones'la yüzleşmesi için etrafında döner.

"Kimse dokunulmaz değildir" diyor Bones, sonra da fermuarı adamın boynuna hızla doluyor. Kenneth karşı koymaya çalışsa da Titan onu iyice kavırıyor ve Bones'a fermuarı derisine sıkıca geçirmeden önce kolayca geçirme imkânı veriyor. Fermuarın sesi Kenneth'in kaderini belirliyor.

Titan sonra Kenneth'i sağa doğru itiyor. Dördümüz de dizlerinin üzerine çöküşünü izliyoruz, elleri onu çıkarmaya çalışırken yüzünde panik ifadesi var. Sanki bir şansı varmış gibi. Ama olmayacak. Ölüm haysiyete yer bırakmaz. Geldiğini bildiğinizde değil. Ne kadar az şansın olduğunu bilsen de savaş ya da kaç mantığının devreye girer.

Boğularak ölecek, sonra da kışını çöle gömeceğiz. Yıllardır yaptığımız şey bu. Bize öğretilen bu. Bildiğimiz şey. Neyse ki Las Vegas'ta sırlarımızı saklayabileceğimiz bir sürü yer var.

Şehir dışından gelen herkes şansını denemek için otelimiz ve kumarhanemiz olan Kingdom'a gelir. Işıklar ve ihtişam dikkatlerini çeker ve içeri girip makinelerimizden birinde büyük ikramiyeyi kazanabileceklerini veya masalarda büyük kazanabileceklerini düşünürler. Ancak Kralları tanıyanlar bizim ne olduğumuzu ve işleri düzene sokmak için neler yapmaya hazır olduğumuzu bilirler.

Hiçbir şey ve hiç kimse bizi durduramaz! Bu şehir bizim. Strip'e hükmediyoruz. Bones, Titan ve ben sadece yirmi altı, Grave yirmi beş yaşındayız ve kimse bizimle rekabet edemez. Babalarımız Üç Wiseman olsa da, kendimizi kanıtlamamız gerekiyordu. Las Vegas'a bize verilenleri hak ettiğimizi göstermeliydik. Bedeli ne olursa olsun.

Adam yüzüstü yere düşüyor, artık mücadele etmiyor.

Titan eğilir ve nabız kontrolü yapar. "Ölmüş."

Bones, "Ona iyi bakın," diye emrediyor ve aradığımız bilgiyi alamadığımız için kızgın bir şekilde dışarı fırlıyor.

İnsanlar sorunlarıyla ilgilenmemiz için bize çok para ödüyor. Genellikle, o orospu çocukları şarkı söyleyerek, onları bırakmamızı umarak bilmemiz gereken her şeyi anlatırlar. Asla öyle olmaz. Zayıf görünmeyi göze alamazsın.

Titan arka cebinden cep telefonunu çıkararak, "Onu ben alırım," diye teklif ediyor. "Nigel bana yardım edecek."

"Emin misin?" diye sordum.

Başını salladı ve ben de Grave'e döndüm. Artık cep telefonuyla mesajlaşmıyordu. "Yirmi dakika içinde havaalanında olmalıyım. Bu gece bir dövüşüm var."

Ah, şimdi neden bu kadar uzun süre telefonla konuştuğunu anlıyorum. "Seni ben bırakırım," diye teklif ettim.

"Siz çocuklar beladan uzak durun," diye uyarıyor Titan. "Bütün gecemi kazarak geçirmek istemiyorum."

Titan hepimizi hizada tutmaya çalışıyor. Emilee ile evli olduğu için daha da kötü. Bones Krallık'ta yaşar ve nefes alır. En son ne zaman sarhoş olduğundan ya da tatile çıktığından bile emin değilim. Her zaman iş yapıyor. Grave hamile bir kız arkadaşı olan iyileşmekte olan bir bağımlı. Peki ya ben? Hâlâ kim olduğumu bulmaya çalışıyorum. Grave benim parti arkadaşımdı. Bütün gün burada, Kingdom'da çalışabilir, sonra bütün gece parti yapabilirdim -alkol ya da uyuşturucu- ve ertesi gün işe gayet iyi gelebilirdim. Şimdi Grave'in ciddi bir ilişkisi var, birlikte çıkabileceğim kimse yok. Berbat bir durum ama neden hayatını daha iyiye doğru değiştirdiğini anlıyorum.

"Gidelim dostum. Geç kalamam," diyor Grave odadan çıkmadan önce.

Gitmek üzereydim ama Titan'a baktım. Şimdi yine duvara yaslanmış, Nigel'ı bekliyordu. "İyi olduğuna emin misin?" İki kez kontrol ediyorum.

Başını salladı. "Evet." Gözleri kapıya ve sonra tekrar bana dönüyor. "Ona göz kulak ol, olur mu?"

"Elbette." Sonra ben de dönüp odadan çıkıyorum, bu sözü tutamayacağımı biliyorum ve üzücü olan Titan'ın tutabileceğimi düşünmesi.

ALEXA

"Buraya sık sık geliyor musun?" Beni insan kalabalığının arasından sürükleyen arkadaşım Jasmine'e sesleniyorum.

"Her zaman!" Omzunun üzerinden bana bakıyor, kızıl saçları yüzüne çarpıyor.

Havaalanında endişeyle etrafıma bakıyorum. Daha önce gittiğim hiçbir havaalanına benzemiyor. Uçaklar yok, bavullarıyla seyahat eden insanlar yok. Bunun yerine, cinsel yolla bulaşan hastalıkların ve çözülmemiş bir cinayet belgeselinde gördüğünüz o korkunç cinayet sahnelerinin üreme alanı gibi görünüyor.

Bir zamanlar bir havaalanının bu büyük tesisi işgal ettiğini söyleyebilirsiniz, ancak uzun zamandır terk edilmiş ve sadece Las Vegas'ın pisliği için bir oyun alanı olduğunu varsayabileceğim bir şeye dönüşmüştür.

Havaalanı çölün ortasında, Strip'e yirmi mil uzaklıkta ama ben uzak durdum. Her nasılsa, bu gece beni buraya sürüklemesine izin verdim. Yeni bir manzaraya ihtiyacım vardı ama buradan ayrıldıktan sonra muhtemelen penisilin iğnesine ihtiyacım olacak.

Bildiğim kadarıyla Trey, Turner ve Tanner Mason buranın sahibi. Belli ki bu üç kardeş burada olanları umursamıyor. Onlarla hiç tanışmadım ve nedenini anlamaya başlıyorum. Burası bana göre değil.

Bir adam bana öyle sert çarptı ki, elim Yasemin'in elinden koptu. Etrafında döndü. "Hey, afedersin, orospu çocuğu!" diye adamın sırtına vuruyor.

Arkasına bakma zahmetine bile girmeden yoluna devam ediyor. Tanrıya şükür.

"Jasmine," diye tısladım. Geri adım atacak biri değilim ama buradaki insanları tanımıyorum. Biraz yabancıyım. Hayatım boyunca Günah Şehri'nde yaşadım ve Havaalanına hiç adım atmadım. Bir barım var ve her zaman konuşulduğunu duyarsınız ama ben müşterilerin abarttığını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

"Burada kendini savunmalısın Lex," diye devam ediyor Jasmine.

"Tamam-" Dönüp beni bir kez daha elimden tutarak öne doğru itiyor ve sözümü kesiyor.

Çalışmayan yürüyen merdivenlerden inip açık bir alana çıkıyoruz. Bir zamanlar yemek alanıymış gibi görünüyor. Ama şimdi sağ duvar boyunca büyük bir bar uzanıyor. Sağ tarafında derme çatma bir ring var. İnsanlar bir şey olmasını bekliyormuş gibi etrafına dolmuş.

Tavandan sarkan hoparlörlerden Sam Tinnesz'in "Legends Are Made" şarkısı yükseliyor ve daha dikkatli bakınca siyah kubbeler görüyorum; güvenlik kameraları. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi, ama tüm bildiğim, onların

sahte olabilir. Jasmine bizi bara doğru çekiyor, sanki buranın sahibiymiş gibi diğerlerini yolumuzdan itiyor.

"İki shot Patrón ve iki Long Islands," diye bağıyor barmenlerden birine.

Burnunda halka olan adam ona başıyla selam veriyor ve içkilerimizi hazırlamak için dönüyor.

"Bu gece beni neden buraya getirdin?" Dirseğimi barın üstüne koyarak soruyorum.

"Çünkü dışarıda bir geceye ihtiyacın vardı," diyor porselen yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Bu kadar çok çalıştığın için bunu hak ediyorsun."

Ona karşı çıkamayarak başımı salladım. Haftalardır bir gece izin almaya çalışıyorum. Ama bir işiniz varsa, asla durmazsınız. Para kaybetmek istemiyorsanız tabii. Ve bana sorarsanız bu kabul edilemez. Eğer istiyorsan, bunun için savaşmalısın. İstedığimin peşinden gitmekle ilgili hiçbir sorunum olmadı. Denemezsene nasıl bileceksin?

"Ayrıca, en son ne zaman biriyle yattın?" diye soruyor.

"Çok uzun." diye mırıldanıyorum. Ama bu hatayı tekrar yapmak istemiyorum. "Kesinlikle." Kalçasını benimkine çarparak gülüyor. "Biraz D almalıyım."

Buraya kimseyle takılmak için gelmedim. Zaten buradaki kimsenin benim tipim olmadığına eminim.

Barmen tekrar yanımıza geldi. "Buyur, Jasmine." Ona ismiyle hitap ediyor ve bu onun buraya çok sık geldiğini doğruluyor. Shot bardaklarımızı önümüze koydu.

Ona kartını uzatıyor. "Benim için bir hesap açar mısın lütfen?" "Tamamdır, bebeğim." Ve tekrar gitti.

"Nakitim var..."

"Saçmalık." Ben daha sözümü bitiremeden beni başından savdı.

İç çekiyorum ama onunla tartışmıyorum. Jasmine her istediğini elde eden bir kadın. Ve birkaç içki için onunla savaşmaya değmez. Onu yaklaşık bir yıldır tanıyorum ve April dışında en yakın arkadaşlarımdan biri. April ile çocukluğumuzdan beri arkadaşız ama hamile kaldığından beri artık dışarı çıkmıyor. Bebeğinin babası Grave, yani Karanlık Kral. Ve onun tüm zamanını alıyor. Olması gerektiği gibi. O gerçekten mutlu ve benim de onun için istediğim tek şey bu.

Jasmine beni birkaç kızla daha tanıştırdı, biri başka bir Kralla evli. Ama yine de onlarla fazla takılamıyorum. Çevremi küçük tutmayı seviyorum. Ayrıca sürekli çalışınca sosyal hayata pek vakit kalmıyor.

"Neşelen." Jasmine yüzünde bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Çok uğraşmama gerek yok" diyecek kadar güzel. Kısa saçlarını kızıla boyamış ve parlak mavi gözlerini gerçekten tamamlıyor. "Söz veriyorum burada sana hiçbir şey olmayacak. Mason kardeşleri tanıyorum."

"Ne kadar iyi?" Meydan okuyorum.

Mason kardeşlerin ünü Karanlık Krallar'la hemen hemen aynı - onlara bulaşırsan ölürsün.

Kırmızı boyalı dudakları geriye çekilerek beyaz inci gibi dişlerini gösteriyor. "İçlerinden birini çok iyi tanıyorum."

Gülüyorum ve "Yani onunla yattın mı?" diye açıklıyorum.

"Tabii ki yaptım. Onu görseydin sen de bacaklarını ayırırdın." Bana göz kırptı.

"Siz kızlar burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor arkamızdan bir adam ve kahkahamı kesiyor.

Tanıdığım iki yüzü görmek için etrafımızda dönüyoruz. Yürüdükleri her kalabalıkta göze çarpıyorlar. Grave ve Cross, Karanlık Krallar'dan ikisi. Onları gözden kaçıramazsınız. Dört kralın da boyu 1.80'in üzerinde ve mürekkeple kaplılar. Varlıklarının yolumdan çekilin diye bağırdığından bahsetmiyorum bile. Kendinizi karanlık bir sokakta onlarla yalnız yakalarsanız, çantanızı daha sıkı tutarsınız ve amınız da kendi nedeni için aynı şeyi yapar. Karanlık, ölümcül ve beni cehenneme sürükleyip yanmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek için yalvaran bir şekilde son derece çekiciler.

Erkeklerle olan geçmişimi bilseydiniz, onları seçebileceğimi de bilirdiniz. Ve bir Kral listenin en başında yer alırdı.

En iyi arkadaşım April'ın bebeğinin babası Grave. April'la birlikte olduklarından beri onu çok iyi tanıyorum. Cross'u o kadar değil. Onunla Emilee ve Titan'ın düğününde tanıştım ama pek konuşma fırsatı bulamadım. Ama hepsi aynı, erkekler onlardan korkuyor ve kadınlar onlara tapıyor. Bu da onları benim için daha da ilginç kılıyor. Bence her kadın hayatında en az bir kez kötü bir çocuk olsun ister. Bazılarımız bu zehirliliği arzuluyor. O olmadan hayat sıkıcı olurdu.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," diye konuşuyor Jasmine, kadehini geri fırlatmadan önce.

"Bu gece dövüşüyorum," diye cevap veriyor Grave, mürekkepli kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturup burnunun ucuyla bize bakarak. Sanki bizi burada yakaladığı için kızgın. Gözlerim kolundaki en iyi arkadaşımın dövme resmine takılıyor. Bu kadar ayrıntıya yer verilmiş olması delilik. Sanki tam karşımda durmuş bana bakıyormuş gibi görünüyor. Biraz ürkütücü. Koyu mor saçlarından buz mavisi gözlerine ve elmas septum piercingine kadar kesinlikle muhteşem görünüyor. Onu o çizdi ve Cross da Grave'in koluna dövmesini yaptı. April her zaman harika bir sanatçı olmuştur.

"April nerede?" Etrafıma bakınarak sordum. Bu gece dışarı çıkacağımı ona söylememiştim. Onunla son konuştuğumda çiçekçi dükkânını kapatmış, duş alıp yatmak için eve gidiyordu. Hamile olmak onu gerçekten yoruyor.

Cross soruma ters ters baktı. "Havaalanı hamile bir kadın için en son yerdir."

Ona bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor. Güzel yeşil gözleri kısılmış, kara kaşları kırışmış ve dudakları ince. Sanki bu adamlar dünyaya kızgın doğmuşlar. Herkesten nefret ederek. Acaba hep böyle miydi? Ve eğer öyleyse, neden?

"Siz hanımlar da burada olmamalısınız," diyor.

Bayanlar mı? Buna neredeyse gülecektim. "Bizi gönderecek misin?" Kara kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Bu krallar istediklerini yaptırmaya alışkınlar, ya da ben öyle duydum. Bunu başarmak için ne gerekiyorsa yaptıklarına eminim. Ve bu düşünce bu geceyi çok daha ilginç hale getirdi.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben de başımı geriye eğip bakışlarına bakıyorum. "Eğer evet dersem?"

Grave uzanarak elini Cross'un göğsüne vurur ve onu bir adım geriye çeker. "Şu anda onları tekmeleyerek ve bağırarak dışarı sürükleyecek vaktimiz yok."

Jasmine bana içkimi uzatırken sırtıyıyorum. İçkiyi geri atıp bara dönüyorum ve burnu piercingli adama bir içki daha istediğimizi işaret ediyorum. Şimdi gitmiyorum. Havaalanıyla ilgili daha önceki çekincelerim çoktan ortadan kalktı, o yüzden buna değmesini sağlayabilirim. Cebimdeki telefonum titriyor ve bir mesaj olduğunu görmek için onu çıkarıyorum.

Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?

Diğerleri gibi onu da görmezden geliyorum. Eninde sonunda ipucunu anlayacağını düşünürsünüz. "Siz kiminle geldiniz?" Grave'in Jasmine'e "Deli" diye sorduğunu duyuyorum.

LOWBORN tarafından.

"Sadece biz," diyor ona.

"Seninle kalacak birine ihtiyacın var. Yakında dövüşeceğim," diyor hışımlla.

"Ben onlarla kalırım," diye teklif ediyor Cross, iki yetişkin kadına bakıcılık yapmaktan pek de heyecan duymuyor gibi.

Onlarla yüzleşmek için geri dönüyorum ve Jasmine "Bebek bakıcısına ihtiyacımız var mı?" diye sorduğunda kıkırdıyorum.

"Al bakalım," diye tersledi Grave onu. "Bunu sana daha önce de söylemiştim."

Umursamazca omuz silkiyor, gözlerini deviriyor. Belli ki hayatımız konusunda onun kadar endişeli değil. Bence sadece gördükleri her şeyi kontrol etmek istiyorlar.

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" Ben

soruyorum. "Hayır," diye

homurdandı Grave.

Jasmine bana dirsek atıyor ve ben onun iyileşmekte olan bir bağımlı olduğunu unutarak irkiliyorum. Ben sadece ayık Grave'i tanıyorum, bu yüzden kendime bizim yaptığımız ama onun yapmadığı şeyler olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Alkol ya da uyuşturucu fark etmez, o artık bunların hiçbirini yapmıyor. En azından benim bildiğim kadarıyla. Nisan ayında temizlendi ve bunun için onunla gurur duyuyorum. İkisi için de kolay olmadığını biliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Hayır, teşekkürler." Cross başını sallıyor ama bana bakma zahmetine girmiyor. Yeşil gözleri kalabalığı tarıyor, sanki bir erkek grubu konserinde güvenlik görevlisi tutmuş ve bir grup çılgılık atan genç ve anneleri bizi yere sermek üzereymiş gibi.

"Görünüşe göre sadece sen ve ben varız." Jasmine'e gülümsedim.

Bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Artık bir bebek bakıcımız olduğuna göre, hadi sikişelim."

İKİNCİ BÖLÜM

CROSS

Grave ve ben onları bulduğumuzdan beri kızların beşinci atışlarını geri atmalarını İZLEDİM. Sıraya dizmeye devam ediyorlar, ki bu beni şaşırtmıyor. İnsanlar buraya sadece takılmak için gelmiyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Grave kulağıma eğildi. "Beş dakikaya geliyorum. Onlarla kal."

Başımı salladım. "Yapacağım." Vegas'ta büyümek bana pek çok şey öğretti. Bunlardan biri de Havaalanının yalnız ya da kız arkadaşıyla gelen bir kadın için uygun bir yer olmadığıdır. Kadınlar buradan soyuldu, tecavüze uğradı, kayboldu ve bir daha hiç görülmedi. Aynı şey yetişkin erkekler için de geçerli.

Diyelim ki Mason kardeşler bu binanın içinde olup biten her şeyi bilmiyorlar. Ya da biliyorlarsa bile görmezden geliyorlar.

Normalde bu benim sorunum değil ama Jasmine'le birlikte büyüdüm. Arkadaşım olduğunu söyleyemem ama yakın arkadaşlarımdan bazılarıyla en iyi arkadaş, bu yüzden onu korurum. Çamaşır suyu sarışını hakkında adının Alexa olması dışında hiçbir şey bilmiyorum. Onunla Titan ve Emilee'nin düğününde tanıştığımı hatırlıyorum.

"Hey, ateşli sarışın kim?" Titan ve Emilee'nin düğünleri için kiraladıkları şapelin koridorunda yanımda duran Grave'e dirseğimle yan tarafına vurarak soruyorum.

Rehabilitasyonda olduğu için en iyi arkadaşımı haftalardır görmüyordum ama bugün katılmak için bir günlük izin aldı.

Kimden bahsettiğime bakmak için arkasını döndü. Koridorun diğer ucunda durmuş kız arkadaşı April ile konuşuyor. İki kızın da elleri April'in büyüyen karnının üzerinde. Onu fark ediyor, başını sallamaya başlıyor ve arkasını dönüyor. "Uzak dur dostum," diye uyarıyor gülerek.

"Neden?" Merakla soruyorum. Bir başka arkadaşımızın eşi Haven'la konuşmak için döndüğünde gözlerim kıçına kayıyor ve bana arkadan bir görüntü veriyor. Kahretsin, yandan görünümünden daha çok hoşuma gitti. Şampanya rengi elbise hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Her kıvrımı ortaya çıkarıyor ve iç çamaşırı çizgisi görmüyorum. Yani elbiseyi kaldırıp onu arka odada becerebilirdim. Beyaz-sarı saçlarını benim için sıkı bir topuz yapmış bile,

Dizlerinin üzerinde, sikim ağzındayken kavraması kolay. Başını arkaya atıyor, kahkahası koridordan bize doğru geliyor ve arkasına geçip elbisesini kaldırmasını sağladığımı, sağ elimin boğazına dolandığını ve onu arkadan becerirken sıktığımı hayal ediyorum. Ne gülebilecek ne de nefes alabilecek.

Kahretsin, şimdi çok sertim.

"Bu April'in en iyi arkadaşı. Onu becerirsen bunu sonsuza dek duymak zorunda kalırım." Tekrar başını sallar. "Aslında Alexa'dan hoşlanıyorum ve kız arkadaşımınla daha fazla soruna ihtiyacım yok. O yüzden uzak dur. Söz ver bana!"

Başımı salladım. "Anladım. Söz veriyorum." Ama ben bunları söylerken arkasını dönüyor ve bir çift yeşil göz benimkilerle buluşuyor. Başka tarafa bakmıyorum. İnsanlarla dolu bir kilisede onu becerdiğimi hayal etmiyormuşum gibi davranmam için bir neden yok.

Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve hayali bir saç telini kulağının arkasına iterken gözlerini topuklarına çeviriyor. Sonra çok yavaş bir şekilde, hala bakıp bakmadığımı görmek için gözlerini bir kez daha bana doğru kaldırıyor.

Seni görüyorum Alexa ve seni istiyorum.

Alexa, Jasmine'e "Tuvalete gitmem gerek," diye seslenerek onun bu anısını yarıda kesti. O zaman harekete geçmemiştim. O sırada çok fazla şey oluyordu. Şimdi ise tam burada. Sanki Tanrı onu kucağıma bırakmış gibi. Eğer böyle şeylere inanıyorsanız. Kilisede büyümüş olabilirim ama dindar olmadığımı eminim.

"Tamam." Jasmine kolunu Alexa'nınkiyle birleştirir ve onu bardan çeker.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak onları takip ediyorum. Kalabalıktan sıyrılıp loş, dar bir koridora doğru ilerliyoruz. Gözlerim anında Alexa'nın kışına ve dar kotunun içinde salınışına takılıyor. Arka cebindeki cep telefonunun dış hatlarını görebiliyorum. Kot pantolonunun üst kısmına tam olarak ulaşmayan siyah bir atlet giyiyor, bana bronz teninin sadece bir parçasını ve kışının hemen üzerindeki iki gamzeyi gösteriyor. Beyaz-sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, tıpkı geçen seferki gibi ensesini gösteriyor. Saçlarını indirip elimi boynuna doladığımı ve onu yüzüstü tutup amına girerken kışını havaya kaldırdığımı hayal ediyorum.

Dün gece bir kaltağı becerdim. Bu kadar heyecanlanmamalıydım ama heyecanlandım. Sikim kalktı ve aklım başımdan gitti. Kendime onun yasak olduğunu hatırlatıp duruyorum ama sikimin umurunda değil.

Yasak meyve gibi bir şey.

İkisi de tökezleyerek ilerlerken gülüyorlar ve kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açıyorlar. Ben de arkalarından girdim.

"Cross, kendi başımıza işeyebiliriz." Jasmine'in kahkahası onları takip ettiğimi fark ettiğinde büyüyor.

"Eminim yapabilirsin," diyorum tam o sırada köşede duran bir adam görüyorum. Gözleri doğrudan kızlara kayıyor ve ben omuzlarımı dikleştiriyorum, gerekirse onu becermeye hazırım. Son kabine doğru ilerliyorum ve onlar için kapıyı açıyorum. "Birlikte girin," diye emrediyorum.

Kıkırdıyorlar, aşırı tepki verdiğimi düşünüyorlar ama neyse ki itaat ediyorlar. Sırtımı kapalı kapıya dayayarak dönüyorum ve kimsenin onlara bulaşmadığından emin olmak için orada öylece duruyorum.

Birkaç dakika sonra açıyorlar ve ellerini yıkadıktan sonra çıkıyoruz. Mitch adında tanıdığım bir adam bizimle aynı anda koridorun karşısındaki erkekler tuvaletinden çıkıyor. Bizi görünce durdu. "Alexa?"

El ele tutuştukları için Jasmine'in durmasına neden olacak şekilde donup kalıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Hey, bebeğim." Ona gülümsüyor.

Bebeğim mi? Düşünde yanında kimse olduğunu hatırlamıyorum. Ve yüzük takmıyor çünkü baktım. Bunun beni durdurmayacağını söylemekten nefret ediyorum.

"Seni arıyordum." Ona doğru adım atar. "Sana bir mesaj gönderdim."

Bana çarparak bir adım geri atıyor. Ellerimi omuzlarına koyup onu yanıma çekiyorum ve kolumu onun üzerine atıyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Cross?" Tekrar ona bakıyor. "Onunla çıkıyor musun?"

"Mitch." Onu kabul ediyorum. Bu pislik herifi birkaç yıldır tanıyorum. Şimdi nasıl bir geçmişleri olduğunu ve ne kadar sürdüğünü merak ediyorum. Ve onun hakkında ne kadar şey bildiğini.

Kadın, adamın sorusuna hiçbir şekilde cevap vermiyor. Adam dikkatini onun üzerinde tutarak devam ediyor. "Beni bu yüzden mi görmezden geliyorsun bebeğim...?"

"Sessizliğimi bir ipucu olarak al, Mitch. Her şey bitti." Sonunda konuşuyor ve ne kadar içtiği düşünüldüğünde sesinin bu kadar derli toplu çıkmasına şaşıyorum. Şu anda oldukça sert bir şekilde yanıma yaslanmış durumda, ayakta durmak için yardıma ihtiyacı var.

"Onun yüzünden mi?" Beni işaret ediyor.

"Hayır, senin yüzünden," diyor kesin bir ifadeyle. Gülümseyerek onları uzaklaştırıyorum ve koridora geri dönüyorum.

Kalabalığın arasından geçip ringe doğru ilerlerken Grave'in ringin yanında durduğunu görüyorum. Elleri bir adamın gömleğinde yumruk olmuş. Onu göğsüne bastırıyor ve adamın yüzüne bağırıyor.

Hay sikeyim! Grave'in yanına gitmeden önce kızları bir köşeye iterken "Burada kalın," diye emrediyorum. "Ne oluyor lan?" Yanlarına geldiğimde talep ediyorum. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda kızların hâlâ köşedeki duvara yaslanmış olduğunu gördüm.

"Evine git, Ethan!" Grave çocuğu geri iterek bağırır.

"Ethan?" Ona bakarak soruyorum. Bu isim neden tanıdık geliyor? Dudağı patlamış. Koyu renk dağınık saçlarını geriye savuruyor ve bu hareketle alnında bir kesik oluştuğunu görebiliyorum. Kan yavaşça yüzünün kenarından aşağı akıyor. Gözlerine baktığımda bir şey kullandığını anlıyorum. Ecstasy olabilir. Aşırı terliyor ama burası çok sıcak. Bu gece burada olan büyük kalabalığa hiçbir klima yetişemez. Parmak eklemleri kırılmış, yani çocuk belli ki az önce bir kavgaya karışmış.

"Siktir git!" diye bağırarak parmağıyla Grave'in yüzünü işaret ediyor.

Grave onu yere sermek için bir adım öne çıkıyor ama ben onu tutup geri çekiyorum. "Buna değmez," diyorum ona.

Çocuk beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra homurdandı. "Siz Krallar herkesi yönettiğinizi sanıyorsunuz." Gözleri Grave'e geri döndü. "Kız kardeşimi hamile bırakmış olman kardeşim olduğun anlamına gelmez," diye tükürüyor, sonra dönüp kalabalığın içine doğru yürüyor.

Grave beni omuz silkiyor ve ben de ellerimi kaldırarak onu bırakıyorum. "Bu da neydi böyle?" diye sordum.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "April'ın kardeşi." Anladım. "Çocuk beni kızdırıyor."

Cep telefonum cebimde titremeye başlıyor ve kim olduğunu kontrol etmek için hemen çıkarıyorum.

Titan: Nasıl gidiyor?

Tabii ki bizi kontrol ediyor. Cevap vermek yerine telefonu cebime atıyorum ve kızları almak için döndüğümde gitmiş oluyorlar.

Orospu çocuğu!

ALEXA

MITCH VIZİLTİMİ mahvetti. Ya da en azından öyle hissediyorum. Sarhoşken sinirlenmekten nefret ediyorum. Kendimi ringin yanındaki büyük bara doğru daha hızlı yürürken buluyorum.

Jasmine fark eder ve güler. "Yavaş ol. Bar bir yere gitmiyor." "Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum ve Mitch'i görebilmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Onun burada ne işi var? İki yıldır birlikteydik ve beni buraya hiç getirmede. Bundan bahsetmedi bile. Ama erkekler böyle yapar, değil mi? Bir ilişkiden çıktıklarında hayatlarını değiştirirler. Takılacak yeni arkadaşlar bulurlar. Yeni insanlarla tanışmak için yeni bir kalabalık. Neden işe yaramadığına dair gerçeği bilen herkesten uzakta.

Ortak arkadaşlarımızı kaybeden bendim. Hepsi onu geri kabul etmediğim içindi. Sanki bu manipülasyona boyun eğmem gerekiyordu. Aldatmak görmezden geleceğim bir şey değildi. Bunu örtbas etmek için söylenen yalanları unutun.

Ama sonra gidip her şeyi berbat ettim. Kelimenin tam anlamıyla.

Bir süre önce, bir gece April, Jasmine ve Emilee ile sarhoştuk ve bana mesaj attı. O zaman telefonumda onun adıyla kayıtlıydı. Tüm doğru şeyleri söyledi ve bir anlık zayıflığımla onu içeri aldım. Ertesi sabah onun evinde uyandım ve iletişim numarasını Mitch'ten CUNT'a değiştirdim ve kendime bir daha asla dedim! Alkol geçici olarak onu neden terk ettiğime dair hafıza kaybına yol açmıştı.

O zamandan beri her mesajı ve her aramayı görmezden gelmekten başka bir şey yapmadım. Kendine saygı duymak seksten daha önemlidir, özellikle de bundan zevk bile almıyorsan.

"İyi misin?" Jasmine soruyor, mavi gözleri yüzümde çıldırmak üzere olduğuma dair bir işaret arıyor.

Bu gece fazla sürmeyecek. "İyi." Yalan söyledim. "İstersen eve gidebiliriz-"

"Hayır, kalmak istiyorum," diye sözünü kesiyorum. Mitch'in beni izleyip izlemediğini bilmiyorum ama şimdi gittiğimi görmesini kesinlikle istemiyorum. Beni gördükten sonra olmaz. Bu, onun burada olmasını umursadığımı düşünmesine neden olur ki umursamıyorum. Ve Cross'la burada olduğumu düşündü. Bu beni gülümsetti. Birbirlerini tanıyor gibiler ve belli ki birbirlerinden hoşlanmıyorlar. Güzelmiş. Bunu kullanabilirim.

"Jasmine?" İkimiz de sağımıza baktığımızda bize doğru gelen bir adam görüyoruz. Onu daha önce hiç görmemiştim ama onu görünce gözlerini devirmesinden tanıdığını anlayabiliyorum.

"Trenton? Bu gece ikimizin de şansı yaver gitmiyor," diye mırıldanıyor ve sonra ona dönüyor.

Ona gülümsüyor, gözleri göğsüne düşüyor. "Çok uzun zaman oldu. Seni son gördüğümde buradaydın. Bu bir işaret olmalı. Sana bir içki ısmarlayayım."

"Ben iyiyim." Ona sırtını verir.

İşten çıkarılınca yüzü mutluluktan kızgınlığa dönüşür. Ve egosu incinmiş her erkek gibi hakaret etmeye başlıyor. "Sen tam bir sürtüksün."

Orijinal.

"Affedersiniz?" Yavaşça onunla yüzleşmek için döner.

"Beni duydun." Oflayıp pufluyor ve gözleri sanki onu tek başına görmekten iğreniyormuş gibi ona bakıyor. Tipik bir erkek. "Bu gece sosyal medyada paylaştığın o fotoğraf seni bir sürtük gibi gösterdi."

"İnternette gördüğün her şeye inanma Trenton," diyor tatlı bir sesle. "Bunu en iyi senin bilmen gerekir."

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Geçen hafta internette sizin ve çocuklarınızın bir fotoğrafını gördüm. Ve ikimiz de biliyoruz ki sen baba değilsin."

Adamın ağzı açık kalıyor ve kadın ona sırtını dönerek bir kez daha sessizce siktirip gitmesini söylüyor. Adam ipucunu anlıyor ve bu sırada duyulabilir bir hırıltı çıkararak uzaklaşıyor.

"Eski sevgilin mi?" Ben soruyorum.

"Onun gibi bir şey," diye homurdanıyor.

"Bir dahaki sefere parti için şehir dışına gitmeliyiz," diye önerdim. Günah Şehri'nden defolup gidin. Bazıları bu şehrin ne kadar büyük olduğunu düşünürse düşünsün, size söz veriyorum, yeterince büyük değil.

"Evet!" Gözleri parlıyor. "Miami'ye gitmek istiyordum. Orada bazı arkadaşlarım var."

"Her yere varım." Bu noktada, başka bir ülkeye gideceğim. "Ne oluyor lan?" diye bağırıyor arkamızdan bir adam.

İkimiz de döndük. Başka bir eski sapık olmasını bekliyordum ama Cross'tu ve kızgın görünüyordu.

"Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim."

Bize ters ters bakıyor. Ben de ona bakıyorum. "Ben lanet bir köpek değilim."

"Dört ayak üzerinde dolaşmak benim için sorun değil," diye şaka yapıyor Jasmine, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Gölmüyorum. Ŗu anda hiç havamda değilim. Mitch'ten sonra olmaz. Cross buna bir Ŗey demiyor, ben de ona sırtımı dönüp barmenin dikkatini çekiyorum. İçmeye geldim ve tam da bunu yapacağım.

GRAVE dövüŖünü kazandı, ama kazanacağından hiç Ŗüphem yoktu. Ve beni Ŗaşırtarak, daha sonra gitmemizi istemedi. Jasmine ve ben geceyi içerek geçirirken o Cross'la takılıyordu.

Biz barda yeni içkiler için beklerken çocuklar solumuzda duruyor. Kaç kadeh itiğimizin sayısını unuttum ama artık sık suratlıyı görmüyorum. Tanrıya Ŗükür.

Yeni ikimizi geri atıyoruz ve ben tadına bile bakmıyorum. Dudaklarım artık uyuŖmuŖ, tat alma duyularım yok olmuŖ ve boğazım yanmaya aliŖmiŖti.

Grave ile yoğun bir konuŖma yapıyor gibi görünürken gözlerim Cross'a kayıyor. Bir ift savaŖ botu, kot pantolon ve düz siyah bir tiŖört giyiyor. Kralların geri kalanı gibi o da mürekkeple kaplı. GörünüŖe bakılırsa adamın milyarder olduğunu bilemezsiniz. Kings hakkında, Strip'teki en büyük otel ve kumarhane olan Kingdom'ın sahibi olmaları dıŖında pek bir Ŗey bilmiyorum. Uzanıp elini yüzünde gezdiriyor, aniden stresli görünüyor. Bu hareket, onu en son Titan ve Emilee'nin düğününde gördüğüm-den beri sakalını kestiğini fark etmemi sağladı. Ŗimdi sadece saat beŖ yönünde bir gölge var. HoŖuma gitti. Belirgin ene hattını gösteriyor. Koyu renk saçlarının tepesini dikleŖtirmiŖ. KırpımıŖ, yanları artık kısa. YeŖil gözleri kısa bir an için benimkilerle buluŖuyor, sonra baŖka tarafa bakıyor, sonra tekrar benimkilere geliyor. BaŖka tarafa bakmıyorum. Alkol bana ihtiyacım olan ekstra cesareti veriyor.

Bu oyunu düğünde de oynamıŖtık ama ben ayıktım. Güçlü bakıŖlarının ne anlama geldiği konusunda gergindim. Ama Ŗu anda hoŖuma gitti. İyi vakit geçirmek istediğinde arayacağın ama babanla asla tanıştırmayacağın türden bir adama benziyor. İyi ki benim babam yok. Jasmine önüme bir kadeh daha koyuyor, ben de kafamı çevirmeden alıyorum.

Gözleri göğsüme düŖüyor ve dudaklarını yalayarak benimle aynı Ŗeyi düŖündüğünü bana bildirdiğinde kalbim hızlanıyor. En son yattığım adam Mitch'ti ve bu gece oraya gitmeyeceğim.

Ama Cross? Bunu yapabilirim. Ya da onun beni yapmasına izin veririm. Evet, neden olmasın? Eğlenmeliyim, değil mi? Ben ne istediğini bilen bekar bir kadını ve o da beni istiyormuş gibi bakıyor. Ben onun önünde diz çökerken o tahtında oturabilir.

Beni bu gece için kraliçen yap.

"Gitmeye hazırım," diye özellikle kimseye duyurmuyorum. Jasmine gülüyor. "Evet, bunu fark ettim."

Ona bakıyorum ve bana orantısız bir gülümseme veriyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Ne istediğimi saklamıyorum. Neden saklayayım ki?

"Hadi gidelim." Kolunu benim koluma doluyor ve tökezleyerek adamların yanına gidiyoruz. "Biz hazırız."

"Tam zamanında," diyor Grave, saatini kontrol ederken. "Siz ikiniz birlikte mi geldiniz?"

"Evet." Başımı sallıyorum, gözlerim hala Cross'ta. Topuklu ayakkabılarımla bile ona baktığıma bakılırsa altı-iki yaşlarında olmalı. Şimdi ona yakın olduğum ve dikkat ettiğim için omuzlarının ne kadar geniş olduğunu görüyorum. Dar gömleği sakladığı her kas kıvrımını bana gösteriyor. Sağ elinde bir bardak su tutuyor. Sol elinde bir Zippo var, açıp kapatıyor. Dövmeli parmaklarındaki küçük hareket büyüleyici, bir anlığına dikkatimi alıyor. Sürekli yakmasını bekliyorum.

Jasmine bana dirsek atıyor, ben de başımı kaldırıyorum. "Ata bindim..."

Hiccup. "Jasmine ile." Grave Cross'a döner. "Sen Alexa'yı eve bırak, ben de Jasmine'i alayım." İşte bu! Bunun üzerine zıplamak istiyorum ama düşmekten korkuyorum.

Cross başıyla onaylıyor. "Onu bıraktıktan sonra seni takip etmemi ve eve bırakmamı ister misin?"

Grave başını sallar. "Benimle geliyor. Sabah kendi başına eve gidebilir." Sonra onun kolundan tutup bizden uzaklaştırıyor.

"İyi eğlenceler!" Jasmine, onu kalabalığın arasından sürüklerken gülerek sesleniyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CROSS

SARHOŞTU AMA bunun olacağını tahmin etmemiş değildim. Kadını tanımıyorum bile, ama Mitch'le olan anılarını boğmak için bir görevde olduğunu söyleyebilirim. Onu suçladığımı söyleyemem. Ben de hayatım boyunca yaptım. Ama bu babam yüzünden oldu, sevdiğim ve kaybettiğim bir sürtük yüzünden değil.

Öne doğru düşerken topuklarına takılıyor ve ben onu tutmak için uzanıyorum. "Oha," diyorum, onu durduruyorum. "İyi misin?"

"Evet." Başını sallıyor ve ağarmış sarı saçlarının bir kısmını yüzünden geriye doğru itiyor. Bazı teller gece boyunca dağınık topuzundan kurtulmuş. "Bu kadar uzağa park ettiğimi hatırlamıyorum."

Çünkü Jasmine ile geldi. Onların park ettiği yere park etmedim. "İşte," diyorum, onun önüne geçip dizlerimi bükerek. "Atla. Seni bırakayım."

Gülüyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve sonra sırtıma atlıyor. Parmaklarımı kot pantolonunun kalçalarına doluyorum ve kolları boynuma dolanırken onu yerinde tutuyorum. Yüzü kulağımın dibinde ve nefes alışını duyabiliyorum.

Nefesini üzerimde hissedince sikim anında sertleşiyor ve alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Hayır demeliydin, Cross!

Başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ve daha hızlı yürürken nefesimi yavaşlatıyorum. Sadece onu eve götürüp bırakmam gerekiyor. Alexa'dan olabildiğince uzaklaşmalıyım, ama göğüslerinin sırtıma baskı yapma şekli, tişörtünü yırtmayı düşünmemi neden oluyor.

Kapalı otoparka giriyoruz ve beyaz Pininfarina Battista'mın etrafında toplanmış birkaç adam görüyorum. Şehirde bir tek bende var. Onlara doğru geldiğimizi görüyorlar ve bir adım geri çekiliyorlar. "Güzel araba, dostum," diyor biri ben yolcu kapısına doğru yürürken.

"Teşekkürler," diyorum Alexa'nın bacaklarını bırakmadan ve belimi onun elinden kurtarmak için kalçasına dokunmadan önce. Bunu yapmak fiziksel olarak bana acı veriyor. Onu istiyorum

Onlar gittikten sonra bacakları bana dolanacak, ama bu sefer onun altımda olmasını istiyorum.

O arabaya bindi, ben de sürücü tarafına geçtim. Arabayı çalıştırıp ona baktım. "Nereye?" Daha çok "nerede yaşıyorsun?" demek istemiştim ama söylemek istediğim şeyle ağzımdan çıkan kelimeler birbirinden çok farklıydı.

Bana doğru baktı. "Nereye gitmek istersen."

Bu duyduğum en açık davetiye. Belli ki beni evinde istemiyor, yoksa bunu önerirdi. "Krallık mı?" Ellerini kot pantolonunun üzerinde gezdirirken gözlerimin bacaklarına kaymasını engelleyemeyerek soruyorum. Tırnaklarını kısa tutmuş ve siyaha boyamış. Sağ eline gümüş bantlı bir yüzük takıyor. Sade ama aynı zamanda zarif.

"Ben kumar oynamam," diyor.

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Ben de öyle." Onun için planladığım şey çok daha samimi. Yani, eğer kalabalığın izlemesinden hoşlanıyorsa, o zaman bu da iyi. Ben utangaç değilim.

Gülüyor, başını koltuk başlığına yaslıyor ve bana usulca gülümsüyor. Yeşil gözleri kot pantolonuma kayıyor ve aklımdan geçen düşünceler karşısında inlemekten kendimi alıkoyuyorum. Elim saçlarında, o orta konsolun üzerine eğilmiş, dudakları sikime sarılmışken... "Krallık öyle." Bir saniyemi daha boşa harcamak istemediğimden, buradan defolup gitmek için yola çıkıyorum.

Strip'e dönüş yolundaki yirmi dakika boyunca pek konuşmadık. Bayılmadığından emin olmak için sürekli onu kontrol ediyorum ve her seferinde pencereden dışarı bakıyor.

Krallar ve benim özel girişimizin olduğu birinci kulenin arka tarafına yanaşıyorum. Arabayı park edip inmesine ve siyah kapılara açılan on beş merdiveni çıkmasına yardım ediyorum.

Binaya girdiğimizde sarhoş gözleri beyaz mermer zemini ve ortasında altın K harfi olan siyah daireyi görüyor. Başını kaldırdığında aynalı tavanı ve girişte asılı duran avizeyi fark ediyor.

Nigel köşedeki siyah mermer masasının arkasında duruyor. Nigel bizim sağ kolumuzdur. O bizim için gerçek babalarımızdan daha çok baba gibidir. Sanırım o ve Titan'ın Kenneth'i gömmeleri çok uzun sürmemiş. Başını kaldırıp bize gülümsüyor. "İyi akşamlar Cross. Alexa. Seni görmek güzel.

tekrar." Titan'ın düğününde tanışmış olması dışında onu nereden tanıdığından emin değilim.

"Sen de Nigel," diyor ona, ben özel asansörümüz için anahtar kartımı okuturken. Sadece bir Kral'ın oraya erişimi var. Onun dışında tabii ki. Asansör hemen açılıyor ve içeri giriyoruz. Hemen şimdi ve burada onun kıyafetlerini yırtmaktan kendimi alıkoymam gerekiyor. Sadece birkaç dakika sonra tamamen benim olacak.

Kraliyet katında, Kralların paylaştığı süitte durdu. Ama bu gece burada kimse olmayacak. Titan, Emilee ile evlendiğinden beri burada bir gece bile kalmadı. Grave April'la birlikte evinde kalıyor ve Bones nadiren uyuyor. Eminim Glass'tadır - hepimizin bilmiyormuş gibi davrandığı pek çok işinden biri.

Süitimize adım attığımda, yüzümü ona döndüm. "Bir içki ister misiniz?"

Ellerini göğsüme koyup gömleğimi kavriyor. "Sanırım yeterince çektim."

Ellerim kalçalarına gidiyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Aklımdan bunun bir hata olduğu düşüncesi geçiyor. Benim için yasak bölge. En iyi arkadaşımı ve bunun onu nasıl etkileyeceğini düşünmeye çalışıyorum. "Sana dokunmayacağıma dair söz verdim," diye atılıyorum, beni itmesini umarak.

Gülümseyerek beni şaşırtıyor ve bu hiç de masum bir gülümseme değil. Güzel yeşil gözleri benimkilere dönmeden önce dudaklarıma düşüyor. "Sır tutabilirim." Sonra dudakları benimkilerin üzerinde.

ALEXA

ELLERİ kalçalarımın uyluklarıma doğru ilerliyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni ayaklarımdan kaldırıyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve parmaklarım çivili saçlarını kavrarken dudaklarımı onun için ayırıyorum, sessizce beni daha derinden öpmesi için yalvarıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anladığında ağzının içinde inliyorum. Dili benimkine değiyor ve tadı tarçın gibi geliyor. Benimkinin tadı alkol gibi olmalı, ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Yürümeye başlıyor ve sonra bir kapıyı açmak için uğraşıyor. Bir odaya giriyoruz ve kapıyı ayağıyla çarparak kapatıyor. Burası zifiri karanlık. Dövmelerinin hepsini göremeyeceğim için inliyorum. Vücudumdan utanan kadınlardan değilim. Ya seksi bulursunuz ya da bulmazsınız, bu yüzden ışıklar açıkken seks yapmak beni hiç rahatsız etmedi.

Yatak olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin üzerine düşüyoruz ve dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Karanlıkta amaçsızca elimi uzatıyorum, bulabildiğim her şeye tutunuyorum. Gömleğini hissediyorum ve çekiyorum. Üzerinden çıkmasına yardım ediyor ve sonra bir kemerin çözüldüğünü ve ardından bir fermuarın açıldığını duyuyorum.

İşte bu!

Pantolonumu çıkarmak için acele ediyorum ve dar kot giydiğim için kendime lanet ediyorum - çok dar ve çıkarması çok zor. Sarhoş kıcımın uzuvları yeterince hızlı hareket edemiyordu. Ama sonra ellerini üzerimde hissediyorum, itiyor, çekiyor ve sonra üstüme çıkıyor. Ve çıplaktı. Ellerim büyük pazularının üzerinden sırtına doğru ilerliyor, parmak uçlarım o esnerken kas dalgalarının üzerinde geziniyor.

Amım beklentiyle zonkluyor.

Bir elini bacaklarımdan arasına kaydırıyor ve ben sırtımı eğiyorum. "Oh, Tanrım..." Bir parmağını içime sokup hemen ardından bir diğerini sokunca ben de kendimi bırakıyorum. Beni hazırlamak için fazla bir şey yapmasına gerek yok ve ben de ön sevişme havasında değilim. Becerilmek istiyorum - aşağıya doğru tutulmak, saçlarımdan çekilmesi, kıcıma tokat atılması ve bana iyi küçük fahişen denmesi, becerilmek!

Aramıza uzanıyorum ve aletini buluyorum. Elim tabanının etrafını sarıyor ve parmaklarım dokunmuyor bile. Şaftını yukarı kaldırırken nefes alışım hızlanıyor. Vay anasını! Toparlanıyor. Şu anda ağlayabilirim çünkü ihtiyacım olan şey buydu. Nasıl kullanacağını bildiğinden hiç şüphem yok.

Başını göğsüme doğru eğiyor ve onu okşamaya başladığımda nefesini boynumda hissediyorum. Kalınlığı ve uzunluğu ağzımı sulandırıyor.

Bir inilti çıkarıyor ve ben duraklıyorum. Yavaşça başparmağımı başının üzerinde gezdiriyorum ve hissediyorum... bu metal mi? Delinmiş mi?

Neredeyse inleyeceğim. Bir Prens Albert.

Halterle oynamaya başlıyorum ama bir homurtuyla elimi çekip alıyor ve artık üstümde değil. Tam itiraz edecekken kalçalarımı kavırıyor ve beni yüzüstü çeviriyor.

"Evet!" Ne kadar çaresiz göründüğümü umursamadan nefes nefese kaldım. Bir kadın ne istediğinden asla utanmamalı.

Onun için yeterince hızlı dizlerimin üzerine kalkamıyorum. Kıcımı havaya kaldırıyor ve sonra amıma bastırıyor. Yüzümü yatağına doğru eğip taze çarşaf kokusunu içime çekiyorum. Bacaklarımdan arasındaki zonklamayı hafifletmiyor. Bir nefes daha alamadan içime doğru itiyor.

Beni kendi boyutuna göre esnetirken karanlık odada haykırıyorum. Nefes

almaya çalışıyorum ve ellerimi önüme uzatıp

İtecek bir şey. Bir yatak başlığı bulup, o hareket ederken ellerimi düzleştiriyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve o da önünü sırtıma dayayarak nefes almamı zorlaştırıyor. Sonra kendini yeniden ayarlıyor, ellerimi yatak başlığından koparıp sırtımın arkasına getiriyor ve eliyle tutuyor. Beni yatağına doğru becerirken oda dönüyor.

Konuştüğünü duyuyorum ama ağır nefeslerim ve inlemelerim yüzünden ne dediğini anlayamıyorum. Boştaki eli kıcıımı tokatlıyor ve yüzümü yatağına gömüyorum, şu anda boğulmaktan korkmuyorum. Ona harika hissettirdiğini söylemek istiyorum ama konuşamıyorum. Şu anda konuşamam. Zar zor nefes alabiliyorum. Oda dönmeye devam ediyor, alkol her şeyi algılayışımı açıkça değiştiriyor.

Ama aletinın üzerine boşalırken adını haykırmam birkaç dakikadan fazla sürmüyor. O da çok arkamda değil.

İşi bittiğinde yanıma düşüyor ve ikimiz de yan yana yatıyoruz, ağır nefes alıyoruz ve ter içinde kalıyoruz. Bu noktada dönecek iradeyi bile bulamıyorum.

"Prezervatif kullanmadın." Söylediğim ilk şey bu ve karanlık olduğu için şükrediyorum çünkü bunu yüksek sesle söyledim için yüzümün ne kadar kızardığını görebilecekti.

"Hayır," diye cevaplıyor nefes nefese.

Buna gülüyorum ve ağır uzuvlarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama yine de bir şey olmuyor. Buradan sürünerek çıkmam gerekecek. "Beni hamile bırakma konusunda endişelenmiyor musun?" Doğum kontrol hapı kullandığımı bilmiyor.

"Seni bu kadar rahatsız ediyorsa bir dahaki sefere giyerim" diyor, ben burada sudan çıkmış balık gibi çırpınırken nefes alış verişini tekrar kontrol altına almaya başlıyor. Bacaklarım titriyor, kalbim hala çarpıyor ve nefes üstüne nefes alıyorum.

İkinci raunt mu? Evet, lütfen. "Bir dahaki sefere mi? Ne kadar ukala değil misin?" Zoru oynamayacağıma eminim.

Yatağın kaydığını hissediyorum, sonra eli sırtımın alt kısmında. Kıcıımın ve hala ayırık olan bacaklarımın üzerinden aşağı iniyor ve iki parmağını tembelce sırlıslam olmuş amımın üzerinde gezdiriyor. "Bunu tekrar istemediğini mi söylüyorsun?" Bir parmağını içime sokuyor.

Kıcıımı kaldırıyorum, ellerim yorganına gömülüyor. Ayrılmış dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. O kadar sert boşalmışım ki amım hâlâ zonkluyor. "Çapraz ..."

Dudaklarını omzumda hissetmeden önce boğuk bir sesle "Evet,

bebeğim?" diye soruyor. İkinci bir parmak girmeden önce sırtımda ve boynumda öpücükler bırakıyor.

ve her itişte kalçalarımı sallıyorum.

"Siktir," diye inliyorum, gözlerimi kapatıyorum. Ya da belki de kafamın içine geri döndüler. Şu anda bunu söyleyemem.

"Evet," diye fısıldıyor başparmağı şişmiş klitorisimle oynamaya başlamadan önce. "Sana yapacağım şey bu. Bütün gece boyunca." Sonra dişleri boynuma batıyor.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CROSS

LANET OLSUN, O BİR uyuşturucu. Haftalardır alamadığım o vuruş. Özlemini çektiğim özgürlüğün tadı.

Geçmişimi unutmak için kafayı buluyorum. Ancak bunu hayatımın kontrolünü elimde tutmak için istemiyorum; sadece buraya nasıl geldiğime dair anılarımı köreltmeye yardımcı oluyor. Krallığı ben seçmedim. Kralların hiçbirinin sorumluluk almak istememesi önemli değildi. Ya da katil olmak. Kaçamadığımız bir rolü oynamak olarak başladı. Şimdi bundan zevk alıyoruz.

Zamanım dolduğunda, günahlarımın kefareтини ödemek için bir şansım bile olmayacak. Hayır, doğrudan cehenneme gideceğim ve sonsuza dek yanacağım. Ki bu adil. Başka türlü olmasını beklemiyordum. Aydınlıktan korkarak büyüdüğünüzde, karanlığı ararsınız.

Parmaklarım yatağında onun tatlı, ıslak amını sikerken "Evet," diye haykırıyor. Onunla tekrar tekrar yapabilirim. Ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

Elimi çekip kalçalarını kavriyorum ve onu sırt üstü çeviriyorum. Ayağa kalktım ve titreyen bacaklarının arasına oturdum. Işıkları kapalı tutmamın bir sebebi vardı. Şu anda onun vücudunu görememek beni öldürüyor ama onun da benimkini görmesini istemiyorum. Cevaplayacak durumda olmadığım pek çok soru ortaya çıkacaktır. O bu gece becerip sonra da kovacağım bir kadın değil. Hayır, onu yarın ve ertesi gün göreceğim. Sadece April'in en iyi arkadaşı olduğu için değil, aynı zamanda zaten doyamadığım için.

Kimin ne dediği umurumda değil. Gitmene izin verip vermeyeceğimizi ya da burada kalmanı isteyip istemediğimizi çok çabuk anlarız.

Sol bacağını omzumun üzerinden atarak, zaten sert olan sikimin tabanını kavriyorum ve onu amına doğru yönlendiriyorum, onu bir inlemeye zorluyorum. Bu sefer yavaş gidiyorum, taşaklarım kıcına çarpana kadar nazıkçe bastırıyorum. Sonra öne doğru eğilip göğsümü onunkine bastırıyorum. Terlemiştik ve ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Ellerim onun dağınık topuzunu buluyor ve saçlarını kavrayıp gevşetiyorum. Dudaklarım boynunu buluyor ve kulağını bulana kadar kaygan tenini öpmeye

başlıyorum.

Elleri kıcımlı bulana kadar sırtında geziniyor. Kalçalarını kaldırmaya çalışırken tırnaklarını batırıyor, hareket etmem için yalvarıyor. Onu becermem için.

"Bu sefer acele etmeyeceğim," diye fısıldıyorum kulağına, ısırarak.

Bu itiraf karşısında sinirlenerek inliyor. "Lütfen?" diye nefes alıyor.

Dudaklarım boynunun kenarından aşağı iniyor ve kalçalarımı biraz kaldırıp sikimin dışarı kaymasına izin verirken tenine karşı gülümsüyorum. Onunla dalga geçiyorum.

"Çapraz," diye homurdanıyor. Kıcımlı bırakarak ellerini saçlarıma götürüyor ve agresif bir şekilde çekiyor. Çekildiğim zamanki gibi yavaşça içine iterken sikim zonklu oluyor. Bu beni de en az onun kadar çıldırtıyor. "Yavaş istemiyorum," diye utanmadan itiraf ediyor.

Gülümsüyorum. "Nasıl istersin?"

"Becer beni." Kalçalarını kaldırıyor. "Lütfen. Buna ihtiyacım var."

Sesi, vücudunun hissettiği kadar çaresiz geliyor. Titriyor, ağır ağır nefes alıyor ve kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyorum. Bunu ne kadar uzatmak istesem de, onun istediğini istiyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum, dudaklarının kenarını usulca öperek. "Ama sadece istediğim bu olduğu için." Onu kontrol ettiğimi anlaması gerekiyor. Tam tersini değil.

Saçlarını bıraktım ve doğruldum. Dizlerinin arkasından tutup öne doğru bastırarak göğsüne doğru itiyorum. Ayak bilekleri kesişiyor ve ben hareket etmeye başlarken onları yerinde tutuyorum. Kalçalarım öne doğru çarpıyor, sikim onun dölle ıslanmış amını sikiyor. Ağzım sulanıyor, o karanlık odada ağlarken yalayarak temizlemek istiyorum.

Ona istediğini veriyorum. Onu düğünde gördüğümünden beri arzuladığım şeyi. O benim küçük kirli sırrım. İstediyimi yapmak için benim. Buna değmesini sağlayacağım çünkü onunla işim bittiğinde sürünerek geri gelecek.

Saatler geçmiş gibi geliyor ama tekrar içine boşalmamın çok uzun sürmeyeceğini biliyorum. Onun boşalırken çıkardığı ses beni benden aldı. Yanına uzandım ve ikinci orgazmından sonra nefes nefese kalışını dinledim.

Karanlıkta bir elim başımın arkasında, diğeri çıplak göğsümde kendi kendime gülümsüyorum.

"Birine söz verdiğinizi söylemiştiniz..." Nefes almak için duraklıyor. "Tam olarak kime ve neye söz verdin?"

"Grave'e sana dokunmayacağıma dair söz verdim," diyorum dürüstçe. Neden yalan söyleyeyim ki? İkimiz de yetişkiniz ve seks yapma kararını biz verdik.

"Neden?" diye soruyor, kafası karışmış bir sesle.

Kıkırdıyorum. "Seni geri çevirmemi mi bekliyordun?"

"Hayır." Yer değiştirdiğini duyuyorum ve sonra eli göğsümde. Ani temas karşısında gerildim ve onun da bunu fark ettiğini söyleyebilirim. Elini çekmeye çalışıyor ama ben uzanıp elini yerinde tutuyorum. "Bunu sana neden sordu?"

"Çünkü seninle April'in arkadaşlığının arasına girmesinden korkuyordu. Bu da April'la olan ilişkisine engel olacaktı." Onun için heceledim. Açık ve net.

Gülüyor. "O benim en iyi arkadaşım. Aramıza bir şey girmesine asla izin vermem."

Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok.

Birkaç saniye sonra tekrar konuşur. "Bekle... bunu ona ne zaman söz vermeni istedi? Bu gece mi?"

Daha önce onu sorduğumu düşününce, onu eve bırakmamı istemesine gerçekten şaşırdım. Sanırım Ethan'la karşılaşmasından sonra aklı başka yerdeydi. "Hayır. Titan ve Emilee'nin düğününde."

"O zaman benimle yatmak istedin?" diye soruyor ve esneme sesini duyuyorum. Alkol ve iki orgazm onu çok etkilemişti. Yirmi dakika bekleyip tekrar yapacaktım ama sanırım bu başka bir geceyi beklemek zorunda kalacak.

"Tabii ki. Neden şaşırmış gibisin?"

"Çünkü daha tanışmamıştık bile," diye fısıldıyor, vücudu hızla soluyor.

"Ee?" Elimi keçeleşmiş saçlarında gezdiriyorum. "Seni gördüm. Bu kadarı yeterliydi."

Erkekler kadınların düşündüğü kadar karmaşık değildir. Eğer seni istiyorsak, bilirsin. Sert davranmaya çalışanları bile yakalamak kolaydır.

Buna cevap vermiyor. Birkaç saniye içinde nefes alış v e r i ş i n i duyuyorum ve uyuduğunu anlıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir nefes alıyorum, tamamen tatmin olmuş ve çok yorgunum.

ALEXA

Uyandığımda kendimi büyük boy bir yatakta yalnız buluyorum. Doğrulup yorganın belime kadar inmesine izin veriyorum. Odanın etrafına baktığımda

pencereler sağımda. Siyah perdeler güneş ışığının odaya girmesini sağlamak için geri çekilmiş. Geniş bir oda, solda tek bir şifonyer var ve karşımdaki duvarda bir televizyon asılı. Zemin siyah elmas desenli beyaz mermer. Her şey çok şık ama bir Kral'dan beklediğim de buydu.

Siyah örtüleri üzerimden iterek ayağa kalkıyorum, dün gece tükettiğim alkol yüzünden oda biraz sallanıyor. Yola çıkmadan çok önce bırakmalıydım. Cep telefonumu yerde, sütyenimin ve iç çamaşırlarımın yanında buluyorum. Elime aldığımda iki mesaj olduğunu görüyorum. İlki Mitch'ten.

Dün gece seni görmek güzeldi. Bu hafta yemeğe çıkalım.

Çok içtiğimi biliyorum ama ne olduğunu hatırlamıyor mu? Cross'la orada olduğumu düşündüğünü? Umarım o orospu çocuğu beni onunla giderken görmüştür. Ama o kadar şanslı olamam.

Görmezden gelerek ikincisini açtım. Jasmine'den.

Jasmine: Kahvaltı için kızlarla buluşacağım. Saat 7'de Empire in Kingdom'da.

Saate baktığımda, saatin altı buçuk olduğunu görüyorum. Tanrım, neden bu kadar erken kalktım ki? Uyumak istedim ...

Sağ tarafta bir kapı açılıyor ve ben geriye sıçrayıp ellerimi memelerimin ve amımın üzerine koyarak elimden geldiğince kendimi korumaya çalışıyorum. Cross, üzerinde düz, uzun kollu beyaz bir tişört, mavi kot pantolon ve savaş botlarıyla kapının girişinde duruyor. Siyah saçlarını dikmiş ve kollarını kıvrarak dövmeli kollarını ortaya çıkarmış.

Odasının ortasında çırılçıplak dururken kalçalarım geriliyor. "Ben, uh..." Kapıyı itip bana doğru yürümeye başladığında konuşmayı kesiyorum.

Önümde durdu, yeşil gözleri açıkta kalan bedenimi taradı ve dün geceden kalma bir suçluluk duygusu içimi kapladı. Grave'e benimle yatmayacağına dair söz verdiğini söylemişti. Neredeyse üzerine atlayacaktım.

"Günaydın," diyor kabaca, tüylerim diken diken oluyor ve göğüs uçlarım anında sertleşiyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, gözlerimi yere indirerek.

Parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve ona bakmam gereken yere kadar kaldırıyor. "İşe gitmem gerekiyor ama istediğin kadar kalabilirsin." Sonra öne doğru eğiliyor ve dudaklarımı nazikçe öpüyor.

Onları kapalı tutuyorum, onu geri öpmüyorum. Dişlerimi onun gibi fırçalama şansım olmadı. Nefesimde kalan alkolün tadını alabiliyorum ve sadece bu bile kusma isteği uyandırıyor.

Geri çekiliyor ve çenemi bırakıyor, parmaklarını yavaşça boynumdan aşağıya ve göğüs kemiğimin üzerinde gezdiriyor. Nefes alışım hızlanıyor. Gözleri dokunuşunu takip ediyor ve sonra benimkilerle buluşmak için kalkıyor. "Telefonuna numaramı yazdım. Sonra mesaj at." Bununla birlikte geri çekilip odadan çıkıyor ve beni nefesimi tutmam için yalnız bırakıyor.

Aceleyle banyosuna gittim ve tezgâhında bir diş fırçası buldum, neden hâlâ pakette fazladan bir tane olduğunu merak etme zahmetine bile girmedim. Tam bir playboy hareketi ama neyse. En azından tek gecelik ilişkilerine karşı düşünceli.

İşim bitince eğiliyor, saçlarımı dağınık bir şekilde at kuyruğu yapıyorum ve dün gece giydiğim kıyafetleri giymeden önce tuvalete gidiyorum. Bir fahişenin banyosu için bile zamanım yok. Eve gidip küvette ıslanana kadar bu işimi görür.

Yirminci kata doğru ilerlerken, yediye çeyrek kala Empire'a girdiğimde April ve Jasmine'in çoktan oturmuş olduğunu görüyorum. "Selam hanımlar." Gülümseyerek kabine giriyorum. İkisi de karşıma oturdu. April her zamanki gibi ıslık ıslık görünüyor. Koyu mor saçlarını açmış ve makyajını yapmış. Dudakları saçlarıyla uyumlu ve siyah eyeliner'ını kalın sürmüş.

Jasmine sert görünüyor. "Eve gittin mi?" diye sordum.

Jasmine yüzünü büyük beyaz Versace güneş gözlükleriyle kapatmış ve kızıl saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Yani, öyle sayılır. O kadar kısa ki birçok parçası yüzünü çerçevelemek için düşmüş. Eminim o da benim gibi dün gecedan kalma makyajını yapmıştır.

"Hayır." İç çekiyor. "Dün gece onların evine gider gitmez ayrıldım." Yanında oturan April'i işaret ediyor.

"Bu sabah nerede olduğunu merak ediyordum," diyor April. "Odaya girdim, yatağın üzerinde bir kâğıt parçası vardı ama üzerine hiçbir şey yazılmamıştı."

"Kahretsin. Sana bir not bıraktığıma yemin edebilirim." Jasmine omuz silkti. "Hayal görmüş olmalıyım."

"Nereye gittin?" Merak ediyorum.

"Pencereden tırmandım ve birinin beni almasını sağladım," diye belli belirsiz cevap veriyor Jasmine.

"Sen ne?" April gülüyor. "Pencereden mi tırmandın? Neden ön kapıyı kullanmadın?"

"İyi idi. Yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissettim." Jasmine kahvesini yudumluyor. "Sen nasıl hissediyorsun?" Ona bakarak soruyorum.

Gözlüklerini başının üstüne doğru itiyor ve bir zamanlar kusursuz olan makyajının gözlerinin altına bulaştığından emin oluyor. Ağlıyormuş gibi görünüyor ama bu sadece iyi bir sevişmenin sonucu olabilir. "Sanki yetmiş yaşındaymışım ve sırtımdan yeni ameliyat olmuşum gibi," diyor gerçekçi bir şekilde. "Amım hâlâ dün gece onu siken 9,5'luk sikin artçı şoklarını hissediyor."

İkimiz de gülüyoruz. "Emilee ve Haven gelmeden önce size bir şey söylemem gerekiyor ama bunu sır olarak saklamalısınız." Kızların henüz gelmediğinden emin olmak için gözlerim restoranda geziniyor.

"Hayatım pahasına." Jasmine boğazını kesiyormuş gibi yaparak sırlarımı saklama konusundaki kararlılığını gösteriyor.

April ona kıkırdıyor ama başını sallıyor. "Tabii ki."

İkisine de güvenebilirim. Haven ve Emilee konusunda o kadar emin değilim. İkisi de evli ve kocalarına ne kadarını anlattıklarından emin değilim. "Dün gece Cross'la yattım."

"Ne?" April soluk soluğa, buz mavisi gözleri kocaman.

"Bunun olacağını biliyordum." Jasmine elinin tersiyle itti. "Siz daha yola çıkmadan önce onun arabasında yapsaydınız hiç şaşırmazdım."

"Buraya dönene kadar bekledim." Gülüyorum.

"Bu neden bir sır?" April birdenbire kafası karışmış gibi görünerek soruyor.

"Sanırım Grave ona benim yasak bölge olduğumu söylemiş." Omuz silkiyorum, dün gece konuşulan her şeyi hatırlamakta güçlük çekiyorum. Bir noktada, sarhoştum. Diğer kısımda ise çok yorgundum. "Neden ya da ne anlama geldiğinden emin değilim. Ama Cross'a Titan ve Emilee'nin düğününde bana dokunmayacağına dair söz verdirdi."

April kaşlarını çatıyor, başını eğiyor.

Ondan sır saklayamam. Cross'a söyleyebileceğimi söylediğimi anlıyorum ama bunun April'ı da içereceğini bilmiyordum. Bunu kimden saklamak istediği konusunda ne düşündüğümünden emin değilim ama ona söylemek zorundayım.

"Ama neden?" diye tekrar sorar. "Bu hiç mantıklı değil." "Çünkü sen ve ben arkadaşız," diye cevap veriyorum.

Elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Grave rehabilitasyondan

çıkıldığından beri... kırılğan."

"Kırılğan derken neyi kastediyorsun?" Jasmine ağzına bir parça tost tıktırmadan önce soruyor.

"Sadece aşırı korumacı, sanırım doğru kelime bu."

"Onun çocuğuna hamilesin. Ne bekliyordun ki?" Jasmine ekliyor.

"Lütfen ona söyleme," diye ekliyorum çabucak. "Bunun Cross'la olan ilişkisini zora sokmasını istemiyorum." Grave'i bu habere nasıl tepki vereceğini bilecek kadar iyi tanımıyorum. Tekrar yapmayı planladığım bir şey de değil. Sadece bir gecelik bir ilişkiydi, birden fazla kez. Ancak onlar birbirlerini her gün görüyorlar. Sadece en iyi arkadaş değil, aynı zamanda iş ortağı.

"Tabii ki hayır." Başını sallıyor. "Sırrın benimle güvende."

"Dudaklarımın mühürlü olduğunu biliyorsun." Jasmine başını sallar. "Bir sık için olmadığı sürece."

O zaman oldukça açıklar." İkimiz de ona gülüyoruz.

"Peki nasıldı?" April kara kaşlarını oynatarak soruyor.

"Aşırı derecede sarhoştum diyelim, ama çok unutulmazdı." "Bunu sıradan bir şey haline getirmeyi mi planlıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır." İki elimi de havaya kaldırdım. "Tek seferlik bir şeydi."

"Elbette, öyleydi." Jasmine başını bir kez sallıyor. "Bahse girerim bu gece yine vurmasına izin vermişsindir."

Homurdanıyorum, ama gerçek şu ki, ararsa onu geri çevirmezdim. Bugünlerde iyi penis bulmak zor.

Bir telefon çalıyor ve April çantasından kendi telefonunu çıkarıyor. Ona bakarak iç geçirir. "Bunu almam gerek. Kardeşim arıyor."

Jasmine, April'ı dışarı çıkarmak için ayağa kalkıyor ve o restorandan çıkınca tekrar yerine oturuyor. Yerine oturduktan sonra boş kahve fincanını kaldırarak gelip doldurması için birilerine yalvarıyor. "Bugün bu boktan bir kamyon dolusu lazım."

"O kadar kötü, ha?"

"Daha yatağa bile girmedim." Esnemek için ağzını kapatıyor. "Ve hala sarhoş olduğuma eminim."

"En azından buna değdi."

Bana göz kırpmıyor. "O her zaman öyledir."

Kimden bahsettiğini sormuyorum çünkü kiminle takıldığını oldukça gizli tutuyor. Bu beni ilgilendirmez. İstedikini elde ettiği sürece, önemli olan tek şey bu.

"Üzgünüm hanımlar." April koltuğuna geri döner.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet..." Sesi o kadar emin gelmiyor. "Ethan sadece garip davranıyor." "Nasıl yani?" Ethan'ı merak ettiğim için soruyorum.

April ve ben son zamanlarda birlikte pek vakit geçiremedik. Titan ve Emilee'nin düğününde çiçekleri o tedarik etti ve mutlu çift gazetede bir makale yazdığında Roses'ın adını verdiler. April'in dükkanı patladı. O zamandan beri sipariş üstüne sipariş alıyor.

Kardeşinin başı bir süre önce derde girmişti ve Grave onu bu dertten kurtarmak zorunda kaldı. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama Grave'e epeyce paraya mal oldu.

"Daha iyi görünüyordu ama eskisi kadar yakın değiliz. Ve ben Grave'in yanına taşındığımdan beri artık birlikte yaşamıyoruz, bu yüzden tek yapabileceğim tahmin etmek." Omuz silkiyor.

"Eminim başı dertte olsaydı sana ya da Grave'e gelirdi," diyorum ve Jasmine konuşmanın dışında kalmak istercesine başka tarafa bakıyor, burnunu hiçbir şeye sokmak istemiyor. Bir şeyler biliyor mu diye merak ediyorum.

"Evet," diye kabul ediyor April ama ikna olmuş görünmüyor.

Başımı kaldırdığımda Titan'ın elinde karısıyla restorana girdiğini görüyorum, ardından Kral'ın en yakın arkadaşlarından Luca Bianchi ve karısı da geliyor. Titan da tıpkı diğer krallar gibi mürekkebiyle dikkat çekiyor. Ancak Luca daha çok iş adamı tipinde görünüyor. Pahalı üç parçalı takım elbise giyerken, Titan rahat giyinmiştir.

"Burayı kendi başına bulamıyor musun?" Jasmine Emilee'ye sorar.

Onu görmezden geliyor ve yanıma oturmadan önce Titan'ı öpmek için dönüyor. Emilee siyah saçlarını topuz yapmış ve yüzünde hiç makyaj yok. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Neden bu kadar erken geldik? Öğle yemeği randevularımıza ne oldu? Uyumak istiyordum."

"April zamanı seçti." Jasmine ona sesleniyor.

"Hey!" April onun omzunu itti. "Bazılarımızın yapması gereken işler var."

"Sana iyi eğlenceler. Ben iki fincan kahve daha içeceğim, sonra da eve gidip uyuyacağım," diyor Jasmine.

Haven, Jasmine'in yanına oturur ve kocası ile Titan restorandan ayrılırken ona yer açmak için daha fazla kaymalarını sağlar.

Ondan hoşlanıyorum ama kocasıyla hiç vakit geçirmedi. Bunun için bir sebep yok. Birbirimizin orasında burasında bulunduk ama birbirimizle hiç doğrudan konuşmadık. Kocası, Luca, farklı görünüyor. En iyi arkadaşı.

ama bağlantıyı bulamıyorum. Bildiğim kadarıyla adam Kingdom için çalışmıyor, kız da hiç çalışmıyor. Bildiğim kadarıyla kızlar birlikte büyümüşler.

"Bebek bakıcın nerede?" April Haven'a soruyor.

"Nite? Çocuklarla yukarı çıkmak zorunda kaldı. Sanırım önemli bir toplantıları var." Omuz silkiyor. "Ben hiç sormam. Bazen bilmemek daha iyidir."

Jasmine ona, "Eşlerin birbirleri aleyhine tanıklık edemeyecekleri bir yasa olduğunu biliyorsun -eş dokunulmazlığı-" diyor. "Yani cesetleri nereye gömdüğünü bilsen bile söylemek zorunda değilsin."

Kızlar şaka yapıyormuş gibi gülüyorlar ama bir yanım ciddi olduklarını biliyor ve bu da Cross'a daha da ilgi duymama neden oluyor. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Sadece Jasmine'in bu yorumu bile onun numarasını telefonumdan silip kaçmama neden olmalı ama tam tersini yapıyor. Hiç merak kediye öldürür diye bir şey duydun mu? Bana ölü bir korkak diyebilirsin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

CROSS

Nite, Luca ve Titan içeri girerken on üçüncü kattaki birinci kulede bulunan konferans masamızda oturuyorum. Grave karşımda oturuyor ve sağ elini buzluyor. Dün gece havaalanında iyi vuruşlar yapmış. Bones zaten masanın başında oturuyor.

Nite solumdaki koltuğa, Luca da Grave'in yanına oturuyor. Telefonunu masanın üzerine koyuyor ve ben de ona bakarken Zippo'mu açıp kapatıyorum.

Konferans odasının her yerinde sinyal bozucular var, bu yüzden işlerimizi burada yürütüyoruz. Tekrarlanması mümkün olmayan şeyler hakkında konuştuğumuz gizli toplantılar. Biri bir şey kaydetmeye çalışırsa diye bu odada cep telefonu ya da elektrikli cihazlar çalışmayacak. Krallar kışımızı koruyor.

"Sorun nedir?" Bones Luca'ya sorar.

Cevap vermeden önce takım elbisesinin ceketini çıkarır. "Kenneth'in sana devam etmen için bir şey vermemiş olması pek iyi görünmüyor."

"Adam konuşmayacaktı," diyor Grave, koltuğunda arkasına yaslanıp rahatlayarak.

"O ölmüştü. Kimin yaptığı önemli değil. Adamın zamanı dolmuştu." Bones da kardeşine katılıyor.

Luca, "Belki ama o sevkiyatın ne zaman geleceğini bilmemiz gerekiyordu," diyor.

"Bir şeyler bilen başka biri olmalı." Konuşan kişi Titan.

"Mason kardeşler," diye öneriyor

Grave. "Hayır." Bones başını sallar.

"Onları sevmiyor olman, yardımcı olamayacakları anlamına gelmez," diye tersliyor Grave.

"Onların bu işe karışmasını istemiyorum," diye devam ediyor Bones.

"Ve sevdiğim insanların öldürülmesini istemiyorum." Grave ayağa kalkıyor ve buz torbasını bir kafatasının oyulduğu özel siyah masanın ortasına atıyor. "Bazılarımızın gerçekten kaybedecek bir şeyleri var, Bones."

Kardeşi ona bakarak iç geçiriyor ama tartışmıyor. Grave'in hayal kırıklığını anlayabiliyorum. Titan ve Bones'un Mason kardeşlerle hiçbir ilgisi yok ama onları umursamıyorum.

"Gidip onlarla konuşabilirim. Biraz araştırmam," diye teklif ettim. "Eğer yardım edebileceklerini düşünmüyorsam, o zaman hiçbir şey vermem."

Oda sessizliğe gömülür ve Luca Nite'a bakar. "Onunla gidebilirsin."

Nite sanki bir soruymuş gibi başını sallıyor. Nite bizim gizli silahımız. Adam konuşmuyor. Üniversiteden beri dilsiz.

Grave dönüp odadan çıkmadan önce "O zaman karar verildi," dedi ve çift kapıyı iterek açtı.

Bones başını eğiyor, elini saçlarında gezdiriyor, belli ki memnun değil. Ama bu noktada ne yapabilirdi ki? Grave'in ağabeyi olabilir ama Grave her zaman kendi istediğini yapmıştır. Çocuğa boşuna Grave lakabı takılmamış. Her zaman ölmek istemiştir.

"Bu gece gideriz," diyorum ve Nite bir kez daha başını sallayarak bana sorun olmadığını bildiriyor. Grave'in de benimle geleceğinden hiç şüphem yok.

"Onu orada onlarla yalnız bırakmayın." Bones sonunda konuştu, o da ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce benimle aynı şeyi düşünüyordu.

Konferans odasından çıktım ve ofisime gittim. Cep telefonumu çıkardım ve artık telefonum çektiğine göre bir şey var mı diye baktım. Hiçbir şey yok.

Cep telefonumdan Alexa'nın numarasını buldum. Benimkini onun telefonuna koymuş ve sonra kendimi aramıştım. Bana daha sonra mesaj atmasını söyledim ama bu adımı atması için ona güvenmeyecektim. Gerekirse kendim atardım.

Ona bir mesaj yazıyorum ama sonra siliyorum ve bu gece havaalanında işim bittikten sonra onu görmeye gitmeye karar veriyorum. Beni yüz yüze reddetmesi daha zor olacaktı.

GRAVE ve ben havaalanında arabamdan indik. Nite yanımıza yanaştı ve kendi arabasından indi. Binaya ve Mason kardeşlerin ofisine doğru ilerliyoruz. Krallık'tan ayrıldığımızdan beri Grave bana iki kelime etmedi ama ben bunu kişisel olarak algılamıyorum. Dün gece buraya geldiğimizden beri sinirli bir ruh hali içindeydi.

Ofise giriyoruz ve ortanca kardeş Turner Mason masada oturuyor. Ortada bir spor çantası açık duruyor ve içinden para dökülüyor.

yüzeyde. Her iki yanında birer Desert Eagle bulunan omuz kılıfını takıyor. Mason kardeşler önce ateş eder ve asla soru sormazlar.

Trey Mason - bebek - kardeşinin sağında oturuyor. Bizi ilk o fark etti. Sandalyesini geriye iterek arka iki ayağı üzerinde dengeliyor ve siyah çizmelerini masanın üzerine koyuyor. Parmaklarını başının arkasında kenetliyor ve yüzünde lanet bir sırıtış beliriyor.

En büyük kardeş Tanner'ı görmüyorum ama Turner'ın solundaki adam hemen dikkatimi çekiyor. Çünkü onu daha dün gece görmüştüm. Mitch orada sırtı bize dönük, elleri bir kadının kışında ve dili boğazında duruyor. Şanslı günümde olmalıyım çünkü ağzının içine aldığı kadını da tanıyorum.

"Bakın, iki Kral ve bir Gece," diye anons ederek herkesi varlığımızdan haberdar etti Trey.

Mitch kadını itiyor ve arkasını dönüyor. Kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor. "Cross..."

Kadın nefes nefese kalıyor ve sanki daha önce amını hiç görmemişim gibi eteğini hızla yerine itiyor. Özel olmadığımızı ve kimi isterse onunla yatabileceğini açıkça belirttim.

"Ben, uh..." Rachel aceleyle dışarı fırlıyor, Grave ve benim aramdan geçerek ofisten çıkıyor.

"Sen de gidebilirsin." Dikkatimi Mitch'e yönelttim.

Omuzlarını dikleştirdi, tam bana siktirip gitmemi söyleyecekti ki Turner parmaklarını şıklattı. "Dışarı."

Mitch onunla tartışmaz. Mason kardeşlerle ya da Krallarla kimse kazanamaz. Kızdan çok daha az dramatik bir şekilde çıkar.

"Bu onuru neye borçluyuz?" Trey soruyor, o aptal sırıtışı hâlâ yüzünde. Onu geriye doğru itmek istiyorum, böylece sandalyesinden düşecek.

Onlarla çalışmak istemesem de Mason kardeşleri umursamıyorum. Ama Grave haklıydı. Neye ihtiyacımız olduğunu bilen biri varsa, o da onlar. Dikkatimi Turner'a yöneltiyorum. "Seninle özel olarak konuşmamız gerek."

"Defol git, Trey!" diye emrediyor küçük kardeşine hiç düşünmeden.

Turner Mason her zaman iş adamıdır. Bana Bones'u hatırlatıyor.

Trey sandalyesini düzelterip ayağa kalkıyor ve kardeşiyle tartışmaması gerektiğini bildiği için çıkarken ona cehenneme gitmiş gibi bir bakış atıyor. Mason kardeşler kavgaya etmekten korkmazlar ve buna birbirleri de dâhildir.

"Neye ihtiyacınız var?" Turner soruyor.

"Son zamanlarda sevkiyatlarınızla ilgili herhangi bir sorun yaşadınız mı?" Grave konuya giriyor.

Turner başını eğiyor ve hafifçe kaşlarını çatıyor. "Hayır." Yavaşça cevap veriyor. Sanki düşünmesi gerekiyormuş gibi değil, daha çok bu bilgiyi bize verip vermemesi gerekiyormuş gibi.

Mason kardeşler Krallar gibidir; her birinin işlerinde kendi rolleri vardır. Turner Mason kiralık katil; aynı zamanda Meksika Karteli ile de çok sıkı ilişkiler içinde. Her ay Arizona'ya gidip *kargo* alışverişi yapıyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Masanın üzerinde duran para dolu çanta ve iki yanında duran silahlar da bu yüzden.

"Neden sordunuz?" Ellerini masanın üzerine koyar.

Grave elini saçlarında gezdiriyor, bunun da bir başka çıkmaz sokak olacağından dolayı hayal kırıklığına uğramış durumda. "Bir müşterimiz bize geldi ve bir sorunla ilgilenmemizi istedi. Bir adam bulduk... ve konuşmayı reddettiği için şu anda çölde gömülü olduğunu söyleyelim."

"Sevkiyat neydi?" Turner soruyor.

"Elmaslar," diye cevaplıyorum. Ne aradığını biliyor olmalı. Aksi takdirde bu ziyaret anlamsız olurdu. İnsanlar her şeyi satar ve takas eder.

Turner bir kez başını sallar. "Gözümü dört açacağım ve tuhaf bir şey duyarsam size haber vereceğim."

"Teşekkürler," diyorum ve buradan siktir olup gitmek için dönüyorum, ama Turner, Grave ile konuşurken beni durduruyor.

"Ama bilmek isteyebileceğiniz bazı bilgilere sahibim."

Grave öne doğru bir adım atarak Turner'ın hâlâ rahatça oturduğu masaya yaklaşıyor. "Ne oldu?"

"Oğlun mu? On bin dolar battı."

"Orospu çocuğu." Grave homurdanıyor, kapıyı iterek açıyor ve Mason kardeşin ofisinin dışındaki koridora adım atıyor.

"Kimden bahsediyor bu?" Onu takip ederek soruyorum. Nite da benim peşimde.

"Siktiğimin Ethan'ı," diye tersledi omzunun üzerinden, durup Nite ve bana dönmeden önce. "Sizinle gelebilir miyim?" diye soruyor Nite. "Bir yere uğramam gerekiyor."

Nite bir kez başını sallıyor ve cebinden anahtarlarını çıkarıyor. "Seni götürebilirim," diye teklif ediyorum.

Grave bana el salladı, ben de Nite'a baktım. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at."

Nite uzaklaşıyor, Grave'e ayak uydurmaya çalışıyor, ben geri çekilip kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. Alexa'dan hâlâ ses yok. Harekete geçmeye karar vererek telefonumu cebime koyuyorum ve otoparka doğru ilerliyorum. Neredeyse arabama varmışım ki arkamdan ismimin seslenildiğini duydum.

"Cross?"

Arkamı dönüyorum ve Rachel'in peşimden koştuğunu görünce bir iç çekiyorum. Ona sırtımı dönerek, "Gitmem gereken bir yer var." diyorum.

"Hey?" Omzumdan tuttu ve yüzümü ona dönmem için beni döndürdü.

"Bu hiçbir şeydi. O bir şey değil," diye aceleyle dudaklarını yaladı. Bir zamanlar koyu kırmızı olan ruju, Mason'ın ofisinde Mitch'i öptüğü için artık silinmişti.

Ne gördüğümün neden umurunda olduğundan emin değilim. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. "Sorun değil. Kimi istersen becerebilirsin."

Bana yetişmek için koşarken irkildi ve derin bir nefes verdi. "Sadece bilmeni istedim ki... o..."

"Mitch." Adını söylediğimde açık kahverengi gözleri sanki onu tanıımıyormuşum gibi açılıyor. Kral olmanın bir parçası da herkesi tanımaktır.

Kollarını küçük göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sadece bunun dükkândaki yeteneğimi etkilemeyeceğini bilmeni istiyorum."

Başımı sallıyorum. Ah, anladım. Kovulmak istemiyor. Rachel, Kingdom'daki dövme dükkanında benim için çalışıyor. Onu işe aldıktan kısa bir süre sonra sikmeye başladım. "İyisin." Onu kovdum ve arabama bindim, benim de gitmem gereken bir yer vardı.

ALEXA

Saat birden biraz sonra, kasanın arkasında durmuş hesabı kapatıyordum ki başımı kaldırdığımda Cross'un barda oturduğunu gördüm.

"Hey. Burada ne yapıyorsun?" Yalnız olup olmadığını görmek için etrafa bakarak soruyorum, ki öyle. Görünürde başka Kral yok.

"Seni görmeye geldim." Yeşil gözleri göğsüme düşüyor ve dudaklarını yalıyor. Kalçalarım geriliyor ve kalbim anında hızlanıyor. Dudağımı ısırarak ondan uzaklaşıyorum. "Peki bunu neden yapıyorsun?" Bugün ona mesaj atmadım çünkü dün gecenin olduğundan daha fazla olduğunu düşündüğümü düşünmesini istemedim. Ben büyük bir kızım ve tek gecelik ilişkinin ne olduğunu anlıyorum. Dün gece bu konudaki ilk rodeom değildi. Yirmi iki yaşımdayım, on altı değil.

"Sanırım nedenini tahmin edebilirsin," diye yanıtlıyor.

Gözlerim tekrar ona dönüyor ve öne doğru eğiliyor. Dövmeli kollarını barın üstüne koyarak ona "Bir gece demiştik" diye hatırlatıyorum. Yalan söylüyorum çünkü dün gece tam olarak ne konuşulduğundan emin değilim ama denemeye değer.

Yavaşça başını sallıyor, dudaklarının köşesi yumuşak ama kalpleri durduran bir gülümsemeye dönüşüyor. "Böyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum."

Islak amım bana tekrar istediğini hatırlatırken, aklım geri çekilip hayır diyor. Bağımlısı olmak isteyeceğim son şey bir kral. Özellikle de en iyi arkadaşına bağımlı olmayacağına söz vermiş birine. "Evet, öyle yaptık." Kasayı kapatıp diğer uca yürüyorum ve Jake'in para üstünü önüne koyuyorum. "Size bir Uber çağırmamı ister misiniz?" Yaşlı adama sordum.

Lucky's pek havalı bir bar değil, ne demek istediğimi anlarsınız. Geçen yıl devraldım. Lucky annemin bir arkadaşıydı ve vefat ettiğinde burayı bana bıraktı. Çocuğu ve kardeşi yoktu. Buradaki ilk işime 16 yaşındayken başladım. Annemle birlikte sadece kardeşim ve ben vardık ve zor zamanlar geçiriyorduk. Beni işe aldı ve yaşımla nedeniyle herkesin arkasını toplamam için bana el altından para ödedi. Üniversiteye gitmek ve hayatımda başka bir şey yapmak gibi hayallerim vardı ama bu şu anda yaptığım işi sevmediğim anlamına gelmiyor.

"Hayır, ben iyiyim," diye cevap veriyor öksürerek. "Arkadaşım beni almaya geliyor."

Ona gülümsedim. "Tamam. Yarın görüşürüz."

Sonra sondaki çubuğu kaldırıyorum ve koridordan ofisime doğru yürüyorum. Arkamdan birinin girdiğini duyunca hemen dönüyorum. Cross kapıyı kapatıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sen," diyor kesin bir ifadeyle.

"Çalışıyorum," diye cevap veriyorum, midemdeki kelebekleri görmezden gelmeye ve ona sırtımı dönmeye çalışıyorum. Cross'un küçük oyuncacı olmak için zamanım yok, bunu ne kadar istesem de. Bugün ona mesaj atmaktan kaçınmamın nedeni de buydu. Ne diyecektim ki? Hey, hadi sikişelim mi? Ya da hey, dün gece için teşekkürler mi? Ne söylemeyi seçersem seçeyim garip olacaktı. Bu yüzden mesaj atmadım. Buraya geleceğini hiç düşünmemiştim.

Kolumdan tutarak beni döndürüyor ve ben itiraz edemeden elleri yüzümü kavırıyor ve dudakları dudaklarımda. Beni derinden, tutkuyla öpüyor. Sanki ben ölüyormuşum da o bana nefes vermeye çalışıyormuş gibi.

Kollarım hiç düşünmeden boynuna dolandı ve ona doğru eğildim, vücudumu onunkine bastırdım ve sert aletin altına doğru itildiğini

hissettim.

Mide. D n geceyi hatırladıkça inliyorum. Kral ne yaptığını biliyordu.  aşırdığımdan değil. Onun gibi adamlar genellikle en iyi siki enlerdir ve cehennem kadar zehirlidirler.

Uzaklaştığında derin bir nefes çekiyorum.

"Yapacak i lerim var," diye son bir kez itiraz ediyorum, kafamın bağırdığını bedenime anlatmaya çalışıyorum.

Artık ayıksın Alexa. Sadece hayır de.

Beni döndürüyor ve kaldırıp eski kahverengi deri kanepeye bırakıyor. Elleri hızla kot pantolonuma gidiyor ve ben onu durdurmuyorum. Bunun yerine zihnime çenemi kapamasını söyleyip saçlarını yüzümden geriye doğru itiyorum. Kalçalarını kaldırarak kotumu çıkarması için ona daha iyi bir erişim sağlıyorum. Sonra kanepenin yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarını geniş omuzlarına atıyor.

Tamamen açıkta duran bacaklarımın arasında diz   km   ona bakarken nefesim kesiliyor ve onun benimkini görebildiği gibi ben de onun vücudunu ı ıkta görebilmeyi diliyorum. "Rahatla bebeğim," diyor gözleri yavaşça beni yutarken.

Başını bacaklarımın arasına indirip amımı yaladığında sırtımı eğip uzanıyorum ve dikenli saçlarını tutuyorum.

"Evet..." O diliyle amımı sikerken ben de kalçalarını oynatıyorum.

Gözlerim kapalı, başım arkaya eğik ve yemin ederim yine sarhoş oldum. Kolları kalçalarımın etrafına dolanmış, ben dilinin her hamlesinde kalçalarını oynatmaya çalışırken onları aşağıda tutuyor. Aynı anda klitorisimle oynuyor ve ben kıpırdamadan duramıyorum.

Vücudum soğuk terler döküyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Sırtım deri koltuktan acı verici bir şekilde kalkıyor ve boşalırken bağırmamak için dilimi ısırıyorum.

Boyu kadar ayağa kalktığında ben burada bitkin bir halde yatıyor, ağaçtaki bir yaprak gibi titriyordum. Ama sızca uzanıp gömleğini yakalıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Sağ eli, üzerime d  memek için kendini tutmak üzere kanepenin arkasına gidiyor.

Elim boynuna dolanıyor ve yüzünü kendime doğru çekiyorum.

Dilimi dışarı çıkarıp d l lekeli dudaklarını yalıyorum.

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı çıkarıyor, benimkine karşı gürlüyor. Ellerim gömleğinin eteklerine gidiyor ve yukarı doğru çekmeye ba lıyorum. Onu içimde istiyorum.

Ben. Yeni çıktığımı biliyorum ama açgözlü olacağım. Buraya gelip beni isteyen oydu. Neden onu kullanamıyorum?

Geri çekiliyor ve başını eğerek tişörtünü başından yukarı çekmeme izin veriyor.

Duraklıyorum, gözlerim mürekkebinde gezinirken elim sol göğsünde. Onu ilk kez ışıktaki üstsüz görüyorum.

Sağ göğsünde, altında çapraz kemikler bulunan eğik bir taç takmış bir kafatası var ve boynundan sarkan gümüş haç dikkatimi çekiyor. Daha önce hiç fark etmemiştim. Gömleğinin içinde saklıyor olmalı.

Uzanıp onu tuttuğumda, eli hemen boğazıma dolanıyor. Kolunu uzatarak başımı kanepeye yaslıyor.

Ona bakıyorum ve zümrüt gözleri parlıyor. Orada bir hikaye var.

-Haç ile. Paylaşmak istemediği bir şey.

Ellerimi yana açıyorum ve kanepede sırtımı ayarlıyorum, eğer istemiyorsa kişiselleşmek zorunda olmadığımızı sessizce ona bildiriyorum. Bu sadece bir takılma. Bir tane daha.

Boynumu bırakıp konuşmak istiyorum ama beni bileklerimden tutup kaldırıyor. Kanepeye çöküyor ve beni kucağına oturtuyor, ben de üzerine çıkıyorum. Ellerim kemerine gidiyor, o ise saçlarımı buluyor. Sonra beni derin bir öpücük için kendine çekiyor.

O pantolonunun fermuarını çekerken ben ayağa kalkıp pantolonumu ilikliyorum. "Bu bir daha olamaz," diyorum.

Sırıttıyor, tişörtünü yukarı ve başının üzerine çekiyor. Bir kez daha vücudunu keşfedemedim. Bütün zaman boyunca beni vücuduna sıkıca tuttu. Bunu bilerek yaptığına eminim. Sanırım boynundaki haça dokunmam onu alarma geçirdi. "Çok şirin."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben ciddiym, Cross." *Hayır, değilim.*

Bana doğru yürüdü. "Nedenmiş o? İkimiz de eğlenen yetişkinleriz, değil mi?" "Evet, ama..."

"O zaman istediğin zaman seks yapabilecekken neden geri çeviriyorsun?" Kaşlarını çatı.

Tartışmadığım zaman, kazandığını biliyor. Bunu zaten bildiğinden eminim ama ben zoru oynamaya çalışıyordum.

Dudaklarının köşesi seksi bir sırtışı dönüşüyor ve onu iterek geçiyorum. Kapı kolunu çevirerek kapıyı açıyorum ve hışım ile dışarı çıkıyorum ama diğer tarafta duran kardeşimi görünce duruyorum. Sanki kapıyı açıp içeri girecekmiş gibi elini uzatmıştı. Tanrıya şükür Cross ve ben işimizi bitirip giyinmiştik çünkü kapı kilitli değildi.

"Bu da ne...?" Gözleri düğümlemiş saçlarımda ve kızarmış yanaklarımda gezinirken sözünü kesiyor.

Gömleğimin göğüslerimi örttüğünden ve sağ tarafımın açık olduğundan emin olmak için hızla aşağı bakıyorum. *Her şey yolunda.* "Yardımcı olabilir miyim?" Dengede durmak için kapıya tutunurken sağ kalçamı dışarı iterek soruyorum. Bacaklarım hâlâ titriyor.

Cross arkamdan geliyor, sanki kendi bölgesine işiyormuş gibi kollarıyla beni arkadan sarıyor. Bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Bildiği kadarıyla, bu sadece başka bir Mitch. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Kıskanıyor mu?

Kardeşim ona bakıyor ve kara gözleri kısılıyor. Onun kim olduğunu çok iyi biliyor. Kardeşim Krallardan nefret eder. Onlar hakkında bir sürü komplo teorisi var ve ne kadar kötü olduklarından bahsediyor. Cazibesi de bu.

"Cross, bu benim kardeşim. Derek, bu Cross." Derek'e olmadığı biri gibi davranmayacağım.

İkisi de birbirine bir şey söylemiyor. Sadece garip bir sessizlik oluyor. Kapıyı itiyorum ve Cross'un kollarında dönüyorum. "Kapatmam gerek." Şu anda onlarla uğraşmak için çok geç.

Yüzümü kavırıyor ve başını aşağı eğiyor. "Yarın görüşürüz, güzelim." Sonra dudaklarımı öpüyor. Yavaş ve şehvetli bir öpücük. Hâlâ kendi tadımı alabiliyorum ve bu beni inletiyor. İş bittiğinde çekiliyor ve odadan çıkmadan önce kıcıma bir tokat atıyor, kardeşimin yanından geçip gidiyor.

"Ne halt ediyorsun, Alexa?" Derek bir saniye bile kaybetmedi. Ben de ofisten çıkıyorum ve koridordan bara doğru yürüyorum. Etrafa hızlıca bir göz attığımda boş olduğunu ve masaları toplamaya başladığını görüyorum.

"Kiminle seviştiğin seni ilgilendirmez," diyorum ve barın üstündeki boş bardakları toplamaya başlıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tersliyor. "En iyi arkadaşın bir kralı beceriyor, sen de becermek zorunda mısın?"

Onun etrafında dönüyorum. "April hakkında böyle konuşma." Kardeşimin eskiden ona karşı bir ilgisi vardı. Muhtemelen hâlâ da öyledir. Onu seçmediği için çok üzgün bir ezik.

"Onun nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Ön kapıyı işaret ediyor. "Bu sadece seks." Omuz silkiyorum. "Seviştiğin her kızı tanıyormuşsun gibi."

"I ..." Kollarını kaldırıyor, iki elini siyah saçlarında gezdiriyor ve sert bir kahkaha atıyor. "Bunu duyduğuma inanamıyorum." Kollarını iki yanına indirir. "O kötü. Onlar kötü. Krallar..."

"Sen bir aziz değilsin Derek, o yüzden onlardan daha iyiymişsin gibi davranmayı bırak," diye çıkışıyorum, son derece sinirlenerek. Kiminle takıldığım neden onun umurunda? Ya da ne yaptıklarını? Bildiğim kadarıyla ona hiç zarar vermediler. Cross onu tanıyormuş gibi davranmadı. Kardeşim olduğunu kesinlikle bilmiyordu; onun en yeni seks arkadaşı için bir tehdit olduğunu düşünüyordu.

"Ben onlardan daha iyiyim!" diye bağırıyor.

"Defol git barımdan!" Ona bağırdım.

Uzun bir nefes vermeden önce boşluğu sessizlik dolduruyor. "Demek böyle?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Evet!" Tıslıyorum. Şu anda hiç havamda değilim. Yorgunum ve vücudum akşamdan kalma gibi hissediyor. Böyle bir şey var mı? Kendine gelmen gereken noktaya kadar orgazm olmak. Burayı temizlemek için hala en az bir saatim var.

"Tamam!" Aptalmışım gibi güldü. Sonra arkasını döndü ve beni sinirli bir şekilde bırakarak dışarı çıktı.

ALTINCI BÖLÜM

CROSS

TIKLAYIN

Titan konferans masasının karşısından bana ters ters bakarken Zippo'mu açıyorum.

Üzerinde konuşacak bir şeyimiz olmasa bile güne her zaman bir toplantıyla başlarız. Birkaç dakika sohbet eder, sonra günümüze devam ederiz ama Bones'un bugün ne hakkında konuşmak isteyeceğini biliyorum. Şu anda masanın başında oturuyor ve saatine bakıyor.

"Üzgünüm geciktim." Grave bir elinde su, diğerinde KitKat ile çift kapıdan hızla içeri girdi.

Bones iç çeker ama daha dik oturur, işe koyulmaya hazırdır. "Dün gece havaalanında bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama Turner'la konuştuk, gözleri ve kulakları açık. Bir şey görür ya da duyarsa bize haber verecektir."

"Buna inanıyor musun?" Bones soruyor.

Grave başını sallar. "Evet," diyor şampiyonlar kahvaltısı KitKat'ından bir ısırık alırken. "Bize yalan söylemek için hiçbir nedeni yok."

Bones, "Mason olduğu gerçeği dışında," diyor.

Grave gözlerini devirir ama yorum yapmaz. Bunun yerine, günlerdir bir şey yememiş gibi ağzına çikolata tıktırtmaya devam ediyor.

"O zaman sanırım umabileceğimiz tek şey bu." Bones avuçlarını masaya vurur ve ayağa kalkarak dışarı çıkar. Belli ki sinirlenmiş. Bones çoğu zaman böyledir.

"Bunun için mi işe koştum?" Grave homurdanıyor. "Bir saat daha uyuyabilirdim."

Titan, "Sorumlu bir yetişkin olmaya hoş geldin," diyerek Grave'in omzuna bir tokat atıyor ve ayrılmadan önce ayağa kalkıyor.

Ayağa kalkmadan önce Zippo'mu kapatıp cebime koyuyorum. Genellikle ona biraz stres atmak için Glass-the striptiz kulübüne gitmek isteyip istemediğini sorardım,

ve striptizcileri becermek - ama Grave şu anda bunu yapmıyor ve ilk kez, gitme havasında değilim.

Derek'i dñn gece Lucky'de gñrdñęñme şaşırmadım. Onu gñrdñęñm anda kim olduğunu anlamıştım. Alexa hakkında ödevimi yaptım. Babası onlar küçñkken gitmiş. Annesi ölmñř. Sahip olduğu tek şey Derek. Ve benden nefret ediyor, etmesi gerektiği gibi. Onun için iyi değilim ama bu onu görmeyi bırakacağım anlamına gelmiyor.

"Dñn gece Ethan'la işler nasıl gitti?" şimdilik onu aklımdan çıkarmaya çalışarak Grave'e soruyorum. Nite'in onu oraya gñtñrdñęñnñ biliyorum. Beni bunun dışında tutmak istemesinin bir nedeni vardı. Belki de Bones öğrenmesin diye. Hepimiz Nite'in konuşmadığını biliyoruz ama tüm sırlarımızı biliyor.

Omuz silkiyor. "Aynı bok, sadece farklı bir gün."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim ama kazmıyorum. Eğer Grave'in düzeltilmesi gereken bir sorunu varsa, bana gelecektir.

Kumarhane katına inip dövme dükkânıma gidiyorum. Tit for Tat'ı yaklaşık iki yıl önce açtım ve Kingdom dışında burası benim bebeğim. Çocuklar ve ben oteli ve kumarhaneyi paylaşıyoruz ama her birimizin sadece bize ait olan bir şeyi var.

Titan'ın Kraliçeleri var. Onlar bizim gece bayanlarımız. Dñnyanın dört bir yanındaki seçkinler için sağladığımız çok gizli eskort hizmetimiz. Erkekler kızlarımızdan biriyle birlikte olmak için her yerden uçuyor.

Grave'in gece kulñbü-Crown var.

Benim de dövme dñkkanım var.

Ve Bones... şey, o kendini Krallığa gömüyor. Diğer işleri bu duvarların dışında.

Tat için Tit'in cam kapısını iterek açıyorum ve esmer kızın ön masanın arkasından kafasını kaldırdığını görüyorum.

"Cross..." Arkasından koşarak çıkıyor. "Dñn gece hakkında..."

"Umurumda değil," diyorum ona, lobiden geçip koridora doğru yürürken. Onu işe aldığımdan beri asistanımı beceriyordum. En iyi fikrim değildi ama ikimiz de bunun ciddi olmadığı konusunda çok açıktık. Bu işe ihtiyacı vardı çñnkñ nişanlısının erkek kardeşiyle yatmış ve nişanlısı da düęñnñ iptal etmişti. Yani onun bana ait olmasını beklemiyordum. Biliyorum erkekler bu yüzden bok yiyor ama her kız senin için değildir. Bazıları sadece kullanmak içindir. Kadınlar da erkekleri aynı şekilde görñr.

"Görñndñęñ gibi değil." Kendini açıklamaya çalışarak devam ediyor.

"Umurumda değil," diyorum dürüstçe. Kimi becerdiğinin neden umurumda olduğunu düşünüyor, anlamıyorum.

"Cross..."

Duruyorum ve etrafımda dönüyorum, vücudu bana çarpıyor. Uzanıp ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Sorun yok Rachel. İstediğin kişiyle yatmakta zgrsn." Alexa'ya havaalanında gördüklerimi anlatmayacağım. Mitch'in neyin peşinde olduğunu umursayacağından şüpheliyim. Geçmişleri ne olursa olsun ondan kesinlikle uzaklaştı. Evli değillermiş, kontrol ettim. Çocukları da yok. Yani o adamdan kurtuldu.

"Ama..."

"şimdi, yirmi dakika içinde bir randevum var ve hazırlanmam gerekiyor." Onu itiyorum ve dönüyorum, sırtımı ona veriyorum ve birçok odamdan birine giriyorum, aklımda hala yeşil gözlü muhteşem bir çamaşır suyu sarışını ile güne başlamaya hazırım.

ALEXA

Kingdom'ın dışında arabamın içinde otururken parmaklarım Cross'tan bugün erken saatlerde aldığım mesajın üzerinde geziniyor.

Çapraz: Günaydın, güzelim. Akşam görüşür myz?

Muhteşem mi? Neden bunu her okuduğumda aptal gibi gülümsüyorum? Ben evcil hayvan isimlerini önemseyen bir kadın değilim. Ya da ben öyle değildim. Peki ya bu gece görüşürüz kısmı? Beni yemeğe çıkarmaya çalışmadığı ve cinselliği koruduğu için memnunum. Kendime yemek ısmarlayabilirim.

Cep telefonumu çantama yerleştirip arabamdan çıkıyorum, tam o sırada  parçalı siyah takım elbise giymiş bir adam yanıma geliyor.

"İyi günler hanımefendi. Otele mi giriş yapıyorsunuz?"

"Hayır, sadece şansımı denemek için buradayım," diyerek anahtarlarımı uzattım. Yarı yarıya doğru. Buraya kumar oynamaya gelmedim ama Cross'un sadece merhaba demek için uğramamı ne kadar iyi karşılayacağından emin değilim. Sıradan seks ve yapışkan kadın bir erkeğe aynı görünebilir.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve kumarhaneye giriyorum. Makineler alışıyor ve insanlar masalarda bağırıyor. Hiçbir zaman kumarbaz olmadım ve bu hafta Kingdom'da adım attığım kadar çok kumarhaneye adım atmadım.

Onu tam olarak nerede bulacağımdan emin değilim. Birinci kulenin sadece Krallar için olduğunu ve sütlerinin nerede olduğunu biliyorum ama saat öğlen. Yatağında olmadığını biliyorum. Çantamdan cep telefonumu çıkarıp Jasmine'i arıyorum.

"Alo?" diye cevap veriyor, sesi yarı uykulu geliyor.

"Hızlı bir soru. Krallık'ta Cross'u arıyor olsaydım, o nerede olurdu?" Zor bir ihtimal ama şu anda elimdeki en iyi ihtimal.

"Tit for Tat," diye cevap veriyor esnemeye çalışarak. "Peki bu tam olarak nedir?"

"Burası onun dövme dükkânı. Eğer orada değilse, o zaman birinci kulenin on üçüncü katındadır. Ofisleri orada."

"Tamam. Teşekkür ederim. Şimdi yatağına dön." Gülüyorum.

"Hayır. Hayır. Kışımı kaldırmam lazım. Aslında, biraz yemeğe ihtiyacım var. Şimdi de Krallık'ta mısınız?" diye soruyor.

"Evet," diyorum ve Tit for Tat'ın nerede olduğunu görmek için etrafıma bakıyorum. "Empire'da öğle yemeği? Bana bir saat verir misin?" Duşunun açıldığını duyuyorum.

"Evet. Restoranda buluşuruz." Telefonu kapatıyorum ve o sırada yeni bir mesaj geldiğini görüyorum.

Lütfen beni ara. Seninle konuşmam lazım.

Görmezden gel.

Siyah askılı bluz ve siyah şort giymiş bir kokteyl garsonu elinde bir tepsi içki taşıyarak yanımdan geçiyor. Dışarı çıktım ve onu durdurdum. "Affedersiniz? Tit for Tat nerede?"

"Poker masalarının yanından geç ve sağa dön. Kaçıramazsın," diyor solumdaki masalara doğru başıyla işaret ederek.

Ona teşekkür ediyorum ve çantamı omzuma yerleştiriyorum. Topuklarım altın konfeti gibi görünen yumuşak siyah halıya basıyor. Burası tam anlamıyla bir rüya. İnsanlar buraya büyük kazanmayı ve evlerine bambaşka bir insan olarak dönmeyi umarak geliyorlar - zengin biri olarak.

Onun mesajını okuduktan sonra bu sabah uyanıp tüm vücudumu tıraş ettiğim gerçeğinden kaçınmak için dikkatimi tavandan sarkan altın avizelere veriyorum. Zaten görmüş olsa da, olabildiğince pürüzsüz olmasını ve harika kokmasını istedim. Hatta bakım bile yaptım. Alo? Ne yapıyorum ben böyle? Bir kadın bir oğlana böyle davranmaz. Ama sonra kendime kişisel bakımın yanlış bir şey olmadığını hatırlattım ve aklım tekrar rayına oturdu. Hijyen önemlidir.

Poker masalarının sonunu geçtikten sonra sağa dönüyorum ve siyah renkli camların üzerinde Tit for Tat yazan kırmızı neon tabelayı görüyorum.

Bingo!

Uzanarak saçlarımı yüzümü çerçeveleyecek şekilde düzeltiyorum ve derin bir nefes alarak gömleğimi düzeltiyorum. Sonra kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açarken yüzümde bir gülümseme var ama içeri adımımı atıp masanın arkasında duran kadını gördüğüm anda gülümsemem kayboluyor.

"Alexa!" Sinirle yutkunuyor.

Bu da ne böyle? Rachel Myers kanlı canlı karşımda duruyor. Mitch'i beni aldatırken yakaladığım kız. Cross için mi çalışıyor? Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Bir kız drama olmadan sadece iyi bir sikiş bulamaz mı?

Gözlerinin arasında bir sivri uç ve burnundan sarkan bir çember var. Simsiyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve her yerinde birkaç dövme var. Onda ne bulduğunu hep merak etmişimdir. Yani, güzel olmadığını söylemiyorum, ama hem beni hem de onu nasıl isteyebildiğini merak ediyorum. Birbirimizden çok farklıyız. "Uh..." Gözlerini önündeki not defterine çeviriyor. "Randevunuz var mı?" diye soruyor, sayfaları hızla çevirerek.

"Hayır. Buraya görmeye geldim..."

"Alexa," diyor Cross, yüzünde bir gülümsemeyle köşeden gelirken. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerim siyah savaş botlarına takılıyor. Yırtık kot pantolonu ve siyah Kingdom tişörtünün üzerinde geziniyorlar. Kollarını kıvrımış, dövmeli ön kollarını gösteriyor.

"Randevusu yok," diye homurdanıyor Rachel, hâlâ defterde adımı arıyor.

"Bu sabahki mesajın bir davet olduğunu sanıyordum," diye cevapladım onun sorusunu görmezden gelerek. Onu yatağında Mitch ile çıplak bulduğumda ona söylemem gereken her şeyi söyledim.

Uzanıp kirli sakalını ovuşturuyor ve bana gülümsüyor. "Öyleydi." Elimi tutarak beni koridora çekti, ikimiz de resepsiyondaki kaltağı görmezden geldik.

Şu anda aklımda çok fazla soru var ama iki nedenden dolayı onları bir kenara itiyorum. Birincisi, beni ilgilendirmiyorlar. İkincisi, Haven'ın bir keresinde dediği gibi, muhtemelen bilmesem daha iyi.

Koridorun sonunda bir kapı açtı ve beni içeri çekti. Beni bir dövme sandalyesinde becermeden önce soyunmamız sadece bir saniye sürüyor.

Ben burada yatarken, bacaklarım tamamen açık, eteğim belime kadar çekilmiş halde amımdan dölleri akarken o kot pantolonunun fermuarını çekiyor. Bu kıyafeti giymemin bir sebebi olduğunu biliyordum. Bu seks hakkında öğrenemeyeceğiniz türden bir şey. Vücudunuz tükendiğinde ve orgazmdan o kadar uçtuğunuzda -eğer şanslıysanız- nasıl görüldüğünüz umurunuzda olmaz.

Uzanarak kendimi temizlemem için bana birkaç mendil uzatıyor. İşim bitince oturuyorum ve bacaklarımı sandalyenin kenarından sarkıtıyorum.

"Eğer bir mesaj bana bu tür bir muameleye neden oluyorsa, sabah bir telefon görüşmesi bana ne kazandırır?" diye soruyor, bacaklarımın arasında durarak. Ellerini çıplak kalçalarımın üzerine koyuyor ve hala titrediklerini hissettiğini biliyorum. "Buna alışabilirim." Öne doğru eğiliyor, boynuma sokuluyor ve tenimi öpüyor.

Başımı arkaya atıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bunu yapmaya devam et." Ellerim sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Ve bunu her gün yapabilirsin."

Kapının çalınmasıyla geri çekiliyor, ama bacaklarımın arasında kalıyor, her kim içeri girmeye karar verirse diye açıkta kalan amımı örtüyor.

"Ne?" diye soruyor ve beni zıplatıyor.

"Bir sonraki randevun burada," diye homurdanıyor Rachel.

"Ben gidiyorum. Yeterince vaktinizi aldım," diyorum onu iterek. Sandalyeden kalkmama izin vermek için birkaç adım geri çekiliyor. Yerden tangamı alıyorum ve sonra eteğimi aşağı çekiyorum.

"Bu akşam yemek mi?" diye soruyor, keçeleşmiş saçlarımı yüzümden iterek. "Bu bir randevuya benziyor." Kaşlarını kaldırıyorum.

"Yatağında çıtırçıplak yatarken amını yaladığımı düşünüyorsan, evet, bu bir randevu," diyor dilini güzel dişlerinin arasında gezdirerek. Tanrım, adamın milyar dolarlık bir gülümsemesi var. Bunu düşününce bile amım kasılıyor.

"Bu bir randevu," diyorum, dudaklarını nazikçe öptükten sonra odadan çıkıyorum. Resepsiyonun önünden geçerken, göz ucuyla Rachel'in orada durduğunu görüyorum. Bakışları yüzünden tenim yanıyor. Çıkarken omzumun üzerinden, "Beni her gün randevu için yazabilirsin," diye fırlatıyorum.

Empire'a doğru ilerliyorum ve Jasmine'in çoktan oturmuş olduğunu görüyorum. Oturdum ve bana gülümsedi. "Az önce sikildin, şanslı sürtük."

Düğüm olmadığından emin olmak için elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Belki. Sen mi?" Mükemmel bir şekilde düzeltilmiş saçlarına ve makyajına bakarak soruyorum. Gözlerini deviriyor. "Bana yirmi tavuk nugget ve bir İncil lazım."

"Neden?" Bu kombinasyona gülerек merak ediyorum. "Birkaç tavuğu kutsamanız mı gerekiyor?"

"Hayır, açlıktan ölüyorum ve tövbe etmem gerekiyor," diye cevaplıyor elindeki menüyü tarayarak.

"Seni dindar biri olarak düşünmemiştim." Kıkırdıyorum.

"Dizlerimin üzerindeyken dua etmiyorum. Eğer kastettiğiniz buysa."

Sol tarafımızdaki kabinde oturan kadın kaşlarını kaldırarak konuşmamızı dinliyor. "Tam olarak ne yaptınız?" diye soruyorum.

"Yapmadığım şey daha uygun," diye mırıldanıyor, menüyü kapatıp masanın üzerine koyuyor. "Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Belli ki hâlâ Cross'la görüşüyorsun."

Başımı salladım. "Öyle görünüyor."

Jasmine belirsiz cevabıma homurdanıyor. "Bir Kral bir şey istediğine karar verdiğinde kaçış yoktur."

Ne demek istediğini soracaktım ama cep telefonum öttü. Çantamdan çıkardığımda başka bir mesaj olduğunu gördüm.

Alexa?! Beni hemen ara!

Cep telefonumu kilitleyip masanın üzerine fırlatıyorum. Dirseklerimi masanın kenarına koyup, ellerimi hayal kırıklığı içinde saçlarımda gezdiriyorum. "Sanırım numaramı değiştirmem gerekiyor."

"Siksurat seni hala rahat bırakmıyor mu?"

"Hayır." Daha dik oturuyorum. "Bizi Cross'la havaalanında görene kadar bu kadar kötü değildi."

"Ne yapmalıyız biliyor musun?"

Başımı yana eğiyorum. "Hayır. Ne?" Ağzından ne çıkacağını asla bilemezsiniz, bu yüzden ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Aleti Değerlendir adlı bir uygulama tasarlamalıyız. Geçmişteki cinsel ilişkilerimizi yüklediğimiz ve diğerlerinin yorum bırakabildiği bir yer olmalı ki kadınlar nasıl bir erkek olduklarını bilsinler."

Güldüm ve başımı salladım. "Bu harika bir fikir."

"Örneğin, dün gece bir yılı aşkın süredir sevişmediğim bir adamdan mesaj aldım. Bana aletin resmi gönderdi." Gözlerini deviriyor. "Bu

sadece fotoğraf, sonra hemen başka bir mesaj gönderdi ve *üzgünüm, yanlış kaltak dedi.*"

"Cevap verdin mi?" Merak ediyorum.

"Tabii ki. *Gördüğüm kadarıyla hâlâ kadınları hayal kırıklığına uğrattıyor* dedim."

Kıkırdıyorum, zaten beni beklemekte olan sudan bir yudum alıyorum.

"Sonra bana sürtük dedi." Omuz silkti. "Sanki bu bir hakaretmiş gibi.

Lütfen,

O kadar küçüktü ki bir kadını makaslıyormuşum gibi hissettim."

O suyu masanın üzerine tükürüyorum, telefonumu kaplıyorum ve yanımdaki kadın yumurtalarını yutuyor.

"Sanki bunu özleyecekmişim gibi." Jasmine homurdanıyor.

Koltuğuma geri oturup peçetemle cep telefonumu temizliyorum. "Mitch hakkında ben de aynı şeyleri hissediyorum. Ben ne İsa'yım ne de Alzheimer'ım var. Affetmem ve unutmam." Birdenbire, sürünerek ona geri dönmemi bekliyor. Böyle bir şey olmayacak.

"Erkekler. Keşke onlarla işimiz bittikten sonra onları öldürebilseydik," diyor iç çekerek. "En azından bu bize dört gözle bekleyeceğimiz bir şey verirdi."

"Amin, kardeşim," diye katılıyorum.

"Her neyse, barın seni meşgul ettiğini biliyorum. Stüdyo nasıl gidiyor?" "Sattım."

"Ne zaman?" diye şaşkınlıkla sorar.

"Geçen ay." Omuz silkiyorum, önemli değil. "Yanımdaki kafenin sahipleri burayı büyütmek istediler ve bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundular." Annem üniversitedeyken küçük bir stüdyo satın almıştı. Arkadaşının babasının sattığı, yıkık dökük bir duvar dibi idi. İçinde tişört satıyordu. Orayı satın aldı ve bir dans stüdyosuna dönüştürdü. Öldüğünde burayı kardeşimle bana bıraktı. Derek hiçbir şey yapmak istemiyordu ve ben de ona ayak uydurmaktan yorulmuştum. O parayı bir gün Lucky's'e yatırmayı tercih ederdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

CROSS

Siyah deri ceketimi üzerime çekiyorum, sonra Rolex'ime bakıyorum. "Siktir! Siktir!"

"Ne?" Alexa soruyor. Dövme dükkanında hoplayıp zıplıyor, giyinmeye çalışıyor.

Birkaç haftadır buluşuyoruz. Ve takılıyoruz derken, her fırsatta sikişiyoruz demek istiyorum. Ki bugün şimdiye kadar iki kez oldu. "Geç kalacağız," diyorum ona, tam o sırada arka cebimdeki telefonumun titreştiğini hissediyorum. Titan olduğunu görmek için çıkardım. "Hey, yoldayım-"

"Geç kaldın," diye sözümü kesti. Titan'ın dakiklikle ilgili bir sorunu var. "Biliyorum."

"Alexa da öyle," diye ekliyor. "Ama sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Yapmayacağını biliyordum. Her neyse, kışını buraya getir."

"Geliyorum..."

"Eminim öyledir." *Tıkla.*

"Siktir," diye tısladım.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, siyah topuklu ayakkabılarına geçmeden önce beyaz tişörtünü giyiyor. Sonra kot pantolonuna geri dönüyor, fermuarını çekiyor ve keşke tekrar çıkarabilsem diyorum. "Sanırım Titan'ın bizden haberi var."

Geniş yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve nefesini içine çekiyor. "Ne? Nasıl? Bir şey mi dedin?"

"Tabii ki hayır." Ama dürüst olmak gerekirse, o kadar da ketum değildim. Başlarda öyleydim ama oldukça dikkatsiz davrandım. Çocuklar bir şeylerin ya da birilerinin peşinde olduğumu biliyorlardı ama ben hepsinin kendi işleriyle uğraştığını ve yokluğumu fark etmeyeceklerini sanıyordum. Yanılmışım. Titan ve Bones her zaman izliyor. Grave kimsenin ne yaptığını sikine takmıyor. Daha az umursayamazdı. Ama Alexa'yı becerdiğimi bilseydi? U m u r u n d a olurdu. Alexa'yı

sözümü tutmadım. Son birkaç haftadır kendi işleriyle meşguldü. Bana gelmedi ama sanırım April'in kardeşi. Grave havaalanına çok gidiyor.

"O zaman nereden bilsin?"

"Fark etmez." Elini tuttum ve onu Tit for Tat'tan dışarı çektim.

Dükkânın kapılarını kilitliyorum ve bir kez daha elini tutup yere dönüyorum. Slot makineleri sıra sıra dizilmiş, çalışıyor.

"Cross, bu hiç iyi değil!" diye bağıyor onu kat boyunca asansöre doğru sürüklerken.

Açık olan bir tanesine giriyorum. Tam ona sorun olmadığını söyleyecektim ki, yirmisinden bir gün bile fazla göstermeyen bir kız, yanında babası olabilecek bir adamla arkamızdan girdi. Adamın elinin kızın kışını kavrayışına bakılırsa, durumun böyle olmadığını tahmin ediyorum.

Aynalı duvara yaslanıyorum ve boştaki elimle cebimden Zippo'yu çıkarıyorum. Açıp kapatmaya başlıyorum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek, kızın bana baktığını görmek için kendiminkini kaldırıyorum. Gözleri Krallık tişörtümün üzerinden yırtık kotuma doğru kayıyor. Sonra Alexa'ya bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Sanki benim için yeterince iyi değilmiş gibi. Tam tersi. Ben onun için yeterince iyi değilim. Ben sadece bir oyuncağım. Garantili bir sikiş. Benden bıacak ve yoluna devam edecek, ama o zamana kadar, şimdilik bundan faydalanacağım. Benim gibi erkekler yuva kurmaz. Dünyaya kanıtlamamız gereken çok şey var. Düzeltmemiz gereken çok fazla yanlış var. Hayatımızda kadınlar için zaman yok. En azından iyi olanlara.

Adamın eli kışından aşağı ve bacaklarının arasına kayıyor. Adam eğilip kulağına bir şeyler fısıldarken kadın gözlerini kapatıyor. Asansörün sesi onları böler ve uzaklaşırlar.

"Bu ilginçti," diye mırıldanıyor Alexa.

Homurdanıyorum. Bu yetersiz bir ifade.

Bana dönüyor, ben de aynısını yapıyorum. Elimde değil. Elini bırakıp yüzünü avuçluyorum. Yeşil gözleri yüzümü arıyor. Korkmuş görünüyor, beyaz dişleri alt dudağını kemiriyor. Başparmağımla çekip kurtarıyorum.

"April ve Jasmine'e söyledim," diye atıldı.

"Tamam."

"Hayır, Cross." Bana doğru adım attı. "Onlara bizden bahsettim."

Bir kez başımı salladım. "Ne demek istediğini anladım." *Umurumda bile değil.*

"Yani, ilk geceden hemen sonraydı. Ama sadece Jasmine birkaç haftadır birlikte olduğumuzu biliyor." Küçük alanı adımlamak için benden uzaklaşıyor. "Bunu April'dan saklayamazdım. O benim en iyi arkadaşım. İkisi de kimseye söylemeyeceklerine dair bana söz verdiler. Ve ben onlara inanıyorum. Ama eğer Titan biliyorsa..."

"Hey." Kolundan tutup onu durduruyorum. "Sorun yok."

"Ama-"

"April ya da Jasmine değildi. Bendim," diye sözünü kesiyorum ama o devam ediyor.

"Kimsenin bilmemesi gerektiğini söylemiştik." Gözyaşlarının eşiğinde görünüyor ve neden bu kadar üzgün olduğunu merak ediyorum. Ne yapmak istiyorsak yapmaya iznimiz var.

"Alexa..."

Benden uzaklaştı, ben de gitmesine izin verdim. "Grave ne yaptığımızı bilemez. Bunu kendin söyledin. Ona söz verdin." Bir elini endişeyle ağarmış sarı saçlarında gezdiriyor. "April, Grave'in şu anda kırılgan olduğunu düşünüyor." Buna kaşlarımı çatıyorum çünkü bana iyi görünüyor. Biraz dalgın ama kesinlikle iyi. Onu en iyi hali olmaya bu kadar kararlı görmemiştim... o zamandan beri. "Ve eğer ona yalan söylediğini öğrenirse..."

"Alexa, sakın ol." Onu bir kez daha durduruyorum. "Ona bu gece söyleyeceğim, tamam mı? Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

Gözlerini topuklarına çeviriyor ve başını bir kez sallıyor.

"Buraya gel." Onu göğsüme çekip sıkıca sarılıyorum ve alnından öpüyorum. "Bir hiç uğruna bu kadar heyecanlanıyorsun."

"Ben sadece..." Kollarını göğsüme dolayarak derin bir iç çekiyor. "Sadece April ve Grave için endişeleniyorum, anlıyor musun? Onların mutlu olmasını istiyorum. Bunu hak ediyorlar."

"Hey." Çenesini kavrayacak ve bana bakmaya zorlayacak kadar geri çekiliyorum. "Onlar mutlu. Ve seninle seks yapmamız bunu mahvetmeyecek."

Asansör bir kez daha durur. "Hadi." Elini tuttum ve durağımızda onu indirdim. Asansörün dışında Mack olduğunu bildiğim bir adam duruyordu. "Hey, Cross." Bize başıyla selam veriyor ve gözlerinin kızımın göğsünde gezinmesi hiç hoşuma gitmiyor. Elini biraz daha sıkı tutuyorum.

Başımınla onaylıyorum ve uzun koridorda yürüyorum. Sonunda sağa dönerek, üzerinde *Mezar* yazan bir kapıya geliyorum.

Alexa beni durdurarak, "Belki de ayrı ayrı girmeliyiz," diye teklif ediyor.

Bir an için bunu düşündüm. Bunu tahmin eden Titan'dı ama bu diğerlerine söylediği anlamına gelmiyor. "Elbette." Başımı sallıyorum.

Alexa zaten üzgün

ve durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum. "Önce sen gir. Ben sonra gelirim."

Elimi bırakarak içeri giriyor ve ben de girmeden önce bir süre bekliyorum. Sonsuza kadar burada durmayacağım. Anlarsa anlarsa.

On kafa bana bakmak için döndü. "Başardım!" Ellerimi havaya kaldırıyorum.

Bones ayakta duruyor, dövme kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde en sağdaki tezgâha yaslanıyor. Titan onun yanında duruyor, bacaklarını açmış, Emilee ise ikisinin arasında, sırtı onun önüne gelecek şekilde duruyor. Kollarını onun omuzlarına dolamış. Grave siyah deri masanın üzerinde oturuyor, bacakları masanın kenarından sarkıyor ve üzerinde bel bandında altın harflerle KINGDOM yazan siyah bir şorttan başka bir şey yok. April onun yanında duruyor. Alexa da onun yanında. Telefonunda bir şeyler okuyormuş gibi yaparken bana doğrudan bakmaktan kaçınıyor. Aklımdan Mitch denen o şerefsiz geçiyor. Ona henüz onu sormadım. Yanlış anlamasından korkuyorum çünkü kadınlar her zaman fazla düşünür. Ve eski sevgilileri hakkında soru sormaya başladığınızda, onlarla bir gelecek düşündüğünüzü düşünürler. Asansörde olanlar da bunun bir örneği.

Jasmine tezgâhta Bones'un yanında oturuyor, Nite ise uzaktaki duvara yaslanmış duruyor. Luca ve karısı Haven onun solunda duruyor. Tüm konuşmalar aniden kesiliyor, sanki bir şeyi bölmüşüm gibi hissediyorum. Alexa'ya daha sonra o içeri girdiğinde de aynı şeyi yapıp yapmadıklarını soracağım.

"Tam zamanında," diye duyurdu

Titan. "Evet, biraz meşguldüm."

Grave homurdanıyor. "Umarım o asistanınla yatmıyordun."

Alexa başını kaldırıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. Buna bir şey demiyorum ama Titan'ın Alexa'nın bakışlarının içimde bir delik açtığını fark ettiğini ve zaten tahmin ettiği şeyi doğruladığını görüyorum. Rachel konuşması yapmadık. O hiç sormadı, ben de onun hakkında hiç bilgi vermedim.

"Tit for Tat'taki asistanınız mı?" Konuşan kişi Emilee. "Bir keresinde seni ararken bana çok kaba davranmıştı." Saray süitini bulmaya çalıştığı o anı hatırlayınca kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Titan'ı bulmak için yardıma ihtiyacım varken sanki o anda seni dükkânında becerecekmişim gibi davrandı."

Jasmine'in gerginliğini izliyorum. O ve April, Alexa ve beni biliyorlar. Yani ikisini de becerdiğimi düşünüyorlar. Neden onları düzeltmek istiyorum ki? Isırma

şimdi zamanı olmadığına karar verdim. Önce Grave'e söylemeliyim, herkesin önünde değil. Dövüşünden sonra onu yalnız yakalayıp bilgilendireceğim.

Grave, "Evet, Cross onu işe aldığından beri Rachel'ın ona karşı bir ilgisi var," diye ekliyor. Gülerek başını sallıyor. "Onu becermemesini söyledim ama dayanamadı."

Siktir!

Titan'ın gözleri Alexa ve benim aramda gidip geliyor ama artık bana bakmıyor. Gözleri tekrar cep telefonunda ve yazmaya devam ediyor. *Umarım Mitch'e değildir.*

"Mezar ..." April onun önünde durup bacaklarını okşuyor. "Cross'un kiminle birlikte olduğu bizi ilgilendirmez."

Kadın konuşmayı başka yöne çekmeye çalışırken adam sadece gülüyor.

"Onunla yatmıyorum," diye hızlıca ekliyorum ve Alexa'nın nasıl tepki vereceğini izliyorum. Hiçbir tepki vermedi. Gözleri telefonuna yapışıp kalmıştı.

"Belki tam şu anda değil." Grave homurdanır.

Emilee gülümser. "Umarım onu kovmuşsundur o zaman."

Hayır. Ama artık yapılacaklar listemde. Kiminle yattığı umurumda değil dediğimden beri garip davranıyor. Bir de beni Alexa'yla gördüğü gerçeğini ekle. Rachel beni yalnız bıraktı ama vardiyası bittikten sonra hâlâ dükkânın etrafında dolanıyor gibi görünüyor. Geçen gün onu arkamda durmuş, omzumun üzerinden sessizce mesajımı okurken yakaladım. Sanırım Alexa ile aramızdaki mesajlaşmayı görebileceğini düşündü ama ben Titan'la konuşuyordum. Onu hemen o anda kovmalıydım ama Alexa'yla buluşmak için acelem vardı. Geç kalıyordum.

Arkamdaki kapı açıldı ve bir adam konuştu. "Beş dakikan var, Grave."

April onun kalçasını okşar. "Biz gidip yerlerimize oturacağız. Dikkatli ol, tamam mı?"

Uzanıp elini kızın mor saçlarının arasına sokuyor ve öne doğru eğilip onu öpüyor. "Her zaman," diyor uzaklaştığında ona.

ALEXA

Erkekler dövüşmeden önce Grave'in yanında olmak için geride kalırken ben kızlarla birlikte odadan çıkıyorum. Kızlar birkaç dakika önce Cross'un ellerinin saçlarımda olduğunu fark etmeden saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Bacaklarım hala titriyor ve

tanga şimdi ıslak. Temizlenmeye fırsatım olmadı ve bundan nefret ediyorum. Birazdan gizlice tuvalete gitmem gerekecek.

Topuklu ayakkabılarımla merdivenlerden inmeye çalışırken elim korkuluklara sıkıca yapışıyor. Her yer insan kaynıyor. Kingdom, on binden fazla koltuğuyla Las Vegas'taki en büyük kongre merkezlerinden birine sahip ve bu gece tıklım tıklım dolu. Şu anda ışıkları kısmışlar, hoparlörlerden Sleeping Wolf'un "New Kings" şarkısı yükselirken görmek zaten zor.

April önümde yürüyor. Benim hızıma yetişmek için yavaşlıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil." Onu kovuyorum. Cross kiminle isterse onunla yatabilir. Özel olduğunu hiç söylemedik. Hatta bir kereden fazla bile olmamalıydı. Rachel'ı Tit for Tat'ta ilk gördüğümdeki davranışlarından, aralarında bir şeyler olduğunu anlamıştım. Belki o anda değil ama kesinlikle bir geçmişleri vardı.

"Hey." Beni durdurdu ve diğer kızlar yürümeye devam etti. "Seni tanıyorum ve sen tek gecelik ilişkilere girmezsin. Takılmıyorsun."

Ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Benim için endişelendiğin için teşekkürler April. Ama ben iyiyim. Söz veriyorum. Cross ve ben sadece takılıyoruz. Başka bir şey yok." Omuz silkiyorum. "Eğer o başka biriyle yatmak istiyorsa, ben de yatabilirim." Yalan söylediğimi söyleyemem ama onun da Rachel'ı becereceği düşüncesi midemi bulandırıyor. Sırf kim olduğu yüzünden.

Mor boyalı dudağını ısıyor ve merdivenlerin geri kalanını inmeden önce kollarını omzuma doluyor.

Cross'un bakire olmasını beklemiyordum ama dürüstlük bekliyordum. Belki de oturup bazı kuralların üzerinden geçmeliyiz. Eğer buna devam etmeye karar verirsek.

Kızlarla birlikte ön sıradaki koltuklarımıza geçtik ve ring kartı kızlarının hemen arkasına oturduk. Işıklar tamamen kapandı ve bizi karanlığa gömdü. Tuvaleti kullanmak için çok fazla. Beklemek zorunda kalacaktık. Işıklar yanıp sönmeye başlıyor, herhangi bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyor. WAR HALL'dan "King of the World" çalmaya başladığında kalabalık çığlık çığlığa bağırıyor.

Grave'in rakibi anons edildi ve herkes onu yuhaladı. Grave koridordan aşağı inmeye başladığında kalabalığın gürültüsü o kadar yüksek ki kendi düşüncelerinizi bile duyamıyorsunuz. Ellerimi kaldırıp kulaklarımın üzerine koyuyorum. Kralların geri kalanı ringin yanında durup onu izlerken ve koçluk yaparken o ringe giriyor.

Kızlarla birlikte ayağa fırlayıp dikkatle onu izliyoruz. Jasmine sağımda duruyor, dirseği benimkine bağlı. Grave'in bir vuruşu bloke edip kendi vuruşunu servis etmesini izlerken tenimde iğnelenmeler hissediyorum. Neden bu kadar gergin olduğumdan emin değilim. April solumda duruyor. Elinin ön kolumun etrafında kıvrıldığını ve tırnaklarının derime battığını hissediyorum.

"O iyi olacak!" Kalabalığın arasından bağıryorum, hiçbir işe yaramayacağını bilsem de onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Grave darbe alıyor ve birkaç adım geriye sendeliyor. Tırnakları daha da derine batıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "April, o..." Ona bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Eğilmişti. Koyu mor saçları yüzünü benden koruyor ama bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. "April?" Ben de eğilerek bağıryorum. Bu işlem kolumu Jasmine'den kurtarıyor. "April? İyi misin?" Saçlarını yüzünden çekerek soruyorum.

Gözleri sımsıkı kapalı, boştaki eli karnının üzerinde duruyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Ne oldu?" Jasmine de fark ederek seslenir.

"Bilmiyorum-"

"Bebek," diye sözümü kesiyor April. "Bir şeyler... yanlış," diye ağlıyor.

Jasmine, Haven ve bana "Onu hastaneye götürün" diye emrediyor.

"Grave'i yakalayın!" Kalabalık kükrerken Emilee bağıryor ve Grave'in öne geçtiğini haber veriyor.

"Hayır..." April başını hızla sallayarak itiraz ediyor.

Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, artık çok geç. Hiçbirimiz dövüşü durduramayız. Ve Emilee'nin sırf dikkat dağıtmak ve Grave'in yaralanmasına sebep olmak için durdurmaya çalışmasını istemiyorum.

"Onu hastaneye götür. Emilee ve ben Grave'in işi biter bitmez çocuklarla birlikte geleceğiz," diye emrediyor Jasmine ve eğilip April'in çantasını bana uzatıyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CROSS

Krallar hakkında bilmeniz gereken ŞEY, biz kardeşiz - bazıları kan bağıyla, diğerleri seçimle - bu yüzden birimiz acı çektiğinde hepimiz acı çekiyoruz. Ve şu anda hepimiz cehennemde diri diri yanıyoruz.

Krallık'taki birinci kulenin on üçüncü katındaki konferans masasında oturuyorum. Titan karşımda oturuyor ve sessizce yirmi kişinin rahatlıkla oturabileceği masaya oyulmuş kafatasına bakıyor. Bones masanın başındaki yerini alıyor. Odayı sessizlik kaplıyor. Kimse ne söyleyeceğini bilemiyor. Bizler havadan sudan konuşan adamlar değiliz. Ve hiçbirimizin söyleyeceği hiçbir şey dün gece olanları değiştiremez.

"Tamam..." Bones başlar ama yarıda kesilir.

Kapı açılır ve Grave içeri girer. Bok gibi görünüyor. Saçları diken diken, her yöne gidiyor. Gözleri kırmızı ve yüzü lekeli. Elinde bir şişe su tutuyor, akşamdan kalma gibi görünüyor. Ama durumun öyle olmadığını biliyorum. Grave son birkaç ayda, April hayatına girmeden önceki halinden çok daha iyi bir noktaya geldi.

"Kyle." Bones ayağa fırlar ve kardeşine endişeyle gerçek ismiyle seslenir. "Burada ne işin var?"

Grave masaya doğru ilerliyor ve Titan'ın yanına çöküyor. "Başka nerede olabilirdim ki?" diye soruyor, kardeşinin gözleriyle buluşmadan. Sesi de en az görüldüğü kadar yorgun geliyor.

Bones bir elini saçlarında gezdiriyor ve sesini yumuşatarak uzun bir nefes veriyor. "Evde olmalısın. April ile birlikte."

Buna hiçbir şey söylemiyor. Sadece orada oturup boşluğa baktı. Dün gece dövüşünü kazandıktan sonra kutlamak için odaya geri döndük. Jasmine ve Emilee koşarak gelip bize neler olduğunu bilmediklerini, sadece Haven ve Alexa'nın April'ı hastaneye götürdüğünü söylediler.

Grave oradan o kadar hızlı çıktı ki yetişemedik. Hastaneye vardığımızda April'ın bebeği kaybettiğini öğrendik. Her ne kadar kalbim

Grave ve April'in sonları, bunun onu uçuruma sürüklemesinden de korkuyorum. Grave iyileşmekte olan bir bağımlı ve durumu çok iyi. Onunla daha fazla gurur duyamazdım, ama bu? Böyle bir kaybı nasıl atlatırsınız? Grave her zaman tanıdığım herkesten daha fazla şey hissetmiştir. Bu duyguları içkiyle, seksle, uyuşturucuyla bastırırdı. Eline ne geçerse.

Bones masanın etrafından dolaşarak kardeşinin arkasında durur ve elini omzuna koyar. Grave bu temas karşısında sıçrar ve geri çekilir. Bones üzgün gözlerle ona "Evine git Grave," der. "Evine git ve April ile birlikte ol."

Grave'in gözleri masanın üzerinde duran ellerine kayıyor. "Beni orada istemiyor," diye fısıldıyor. "Bu sabah kalktı ve işe gitti."

Titan'a bakıyorum ve kaşlarını çatıyor. Yani, herkesin kayıpla farklı şekilde başa çıktığını biliyorum ama bu? Çocuklarını kaybettiler. Neden evde birlikte yas tutmuyorlar? Nasıl ayaktalar ve işlerini yapıyorlar? Hiçbir zaman çocuk istemedim, ama bu yaşadıklarına sempati duyamayacağım anlamına gelmiyor.

Titan dudaklarını yalıyor. "Grave, hissetmekte sorun yok-"

"Bana nasıl hissedeceğimi söyleme!" Grave patlıyor, yumruklarını masaya vuruyor. "Buraya çalışmaya geldim. Hadi çalışalım," diye hırlıyor.

Patlamasını sessizlik izliyor ve ben iç çekerek Zippo'mla oynuyorum. Bones sandalyesine geri dönüyor ve bir kez başını sallıyor. "Pekâlâ. Toplantıya başlayalım. Sevkiyatlar hakkında bir şey duyduk mu?"

"Hayır," diye cevap veriyorum.

Bones homurdanıyor. Herkes bu lanet sevkiyatlar konusunda son derece sinirleniyor. Bir yerlerde birileri neler olduğunu biliyor olmalı.

"Belki de kendi sevkiyatımızı sipariş etmeliyiz," diye öneriyor Titan.

"Bu çok şüphe uyandırıcı olur." Başımı iki yana sallıyorum.

"Nasıl yani?" diye soruyor.

"Çünkü biz elmas satın almıyoruz," diye hırlayarak cevap veriyorum. "Bence içeri girip ondan milyonlarca dolarlık elmas satın almaya başladığımızda Kale'nin adamlarından birini öldürdüğümüz çok belli olur."

Bones düşünerek çenesini ovuşturur. Grave sessizliğini koruyor, boşluğa bakıyor. Fiziksel olarak bugün işe geldi ama zihinsel olarak başka bir evrende.

"Masonlarla ortak olsak nasıl olur?" Titan daha dik oturarak Bones'a bakmayı teklif ediyor. "Emri onlar verir ama Cross ve ben

onunla birlikte alacağız. Bizi koruma için tuttuklarını söyleyebilirler."

Sert bir kahkaha attım. "Mason kardeşlerin bizim gibi olduğunu herkes bilir. Onlar kendi kendilerini koruyorlar."

"Ne öneriyorsun?" Titan beni tersledi. "Hiçbir şey yapmamamızı mı?"

Bones, Titan'ın çıkışını görmezden gelerek, "Masonlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," diye ekler.

Titan, "Ben de onların hayranı değilim, ancak müşterimiz söz verdiğimiz bilgileri alamadığımız için peşimize düşmeden önce bu işin aslını öğrenmemiz gerekiyor," diye ekliyor.

Bones sinirli bir şekilde iç geçiriyor ve Titan'ın kazandığını anlıyorum. "Tamam. Ama Nite'ı da yanına al. Üç kişi ikiden iyidir." Bununla birlikte, odadan çıkarak ayağa kalkıyor.

ALEXA

Cep telefonum arka cebimde titrediğinde Lucky's'de barın arkasındaydım. Cross'un beni aradığını görmek için çıkardım. Kapanış saatinden sonra olmasına rağmen, aramayı cevaplamak için arka ofise gidiyorum çünkü kardeşimin konuşmamı duymasını istemiyorum. Cross'la yattığımı öğrendiğinden beri bana tek kelime etmedi. Sadece mesaiye geliyor ve sonra evine gidiyor. "Alo?"

"Hey," diyor usulca.

Başımı eğip siyah çizmelerime bakıyorum. Dün gecedan beri onunla konuşmadım. Haven ve ben, komplikasyonların bebeği düşürmesine neden olduğunu söylediklerinde April'in yanındaydık. Kısa bir süre sonra Grave geldi. Onun yanında kalmak istedim ama onun ve Grave'in yalnız kalmak istediklerini bildiğim için Jasmine'le birlikte ayrıldım.

"Gününün nasıl geçtiğini sorardım ama eminim benimki kadar iyi geçmiştir." İç çekiyor.

"Grave seni April'in beni görmezden geldiği gibi görmezden mi geliyor?" diye sordum. Bugün ona yüzlerce kez ulaşmaya çalıştım ama aramalarım cevapsız kaldı, mesajlarım okunmadı.

"Keşke öyle olsaydı. Adam birdenbire Krallığın içine düştü. Yıllardır ortalıkta görünmüyordu ve şimdi Bones onu bir türlü ikna edemiyor. April'in seni görmezden geldiğini mi söyledin?"

Masadaki sandalyeye düşünüyorum ve ağırlığımla gıcırdamasına neden oluyorum. "Evet, onu arıyorum ama doğrudan telesekretere düşünüyorum. Bu öğleden sonra kendimi işe uzun yoldan giderken buldum ve Roses'ın yanından geçerken arabasını gördüm. İçeri girdim ve beni tamamen başından savdı." Bildiğimden daha meşgulmüş gibi davrandı. İpucunu aldım ve daha fazla stres yaratmak istemediğim için oradan ayrıldım.

"Onlar için bundan nefret ediyorum," diyor usulca.

"Ben de," diyorum sağ dirseğimi eski ahşap masanın üzerine koyup yüzümü ellerimin arasına alarak. April ile çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Birlikte çok şey yaşadık ama beni hiç böyle dışlamamıştı.

"Alexa." Adımı iç geçirerek söylüyor ve ben de gözlerimi kapatıp buna bir son vermesini bekliyorum. Çok fazla şey oluyor. Grave'in ona her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Bu şekilde gizlice dolaşmaya devam edemeyiz. Dün geceki kavgadan sonra Grave'e her şeyi anlatacaktı. Bunu şimdi yapamaz. "Dün hakkında."

Gözlerimi açıyorum ve dağınık masama bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne olmuş ona?" "Grave savaşmaya gitmeden önce. Rachel'dan bahsetmesi-"

"Sorun değil," diye sözünü kesiyorum. Diğer her şeyle karşılaştırıldığında küçük görünen bir başka şey.

"Hayır. Değil."

Arkama yaslanıp bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Şu anda onun kadınlarla olan ilişkisine giremeyecek kadar yorgunum. "Öyle, Cross. Birlikte değiliz. Kimi istersen becerebilirsin."

Telefonun ucunda uzun bir duraklama oluyor. Telefonu yüzüme kapatmadığından emin olmak için kulağımdan çekiyorum. Onun yerine konuyu değiştiriyor. "Barda işin bitince ne yapacaksın?"

Duvardaki saate bakıyorum. Saat neredeyse sabahın üçü. Yarım saatir kapalıyız. "Eve gidiyorum," diye cevap veriyorum. Uzun bir yirmi dört saat oldu ve çok yorgunum. Dün gece pek uyuyamadım ve bu gece de uyuyacağımdan şüpheliyim. April aklımı kurcalıyor ve elim kolum bağlı gibi hissediyorum. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum.

"Neden Krallığa gelmiyorsun?" diye teklif ediyor.

Alt dudağımı ısıyorum. "Tam olarak ne için?"

"Gece benimle kal," diye cevap veriyor, sanki bunu kastettiğini bilmem gerekiyormuş gibi.

Ayağa kalkıyorum, boşluğa ihtiyacım var. "Bunun iyi bir şey olduğuna emin misin? Yani, herkes ne yaptığımızdan şüphelense de aslında onlara söylemedik. Ya biri bizi görürse? Zamanı değil-"

"Bu gece burada kimse yok," diye sözümü kesti. "Titan, Emilee ile evlendiğinden beri burada kalmadı. Bones hâlâ çalışıyor ve bütün gece de çalışacak çünkü onun işi bu. Grave de saatler önce eve gitmek için ayrıldı. Sanırım April'la birlikte olacağım. Sadece sen ve ben olacağız."

"Evet," diyorum. Belki de uyumama yardımcı olması için ihtiyacım olan şey iyi bir gece sevişmesidir. "Yola çıktığımda sana mesaj atarım." O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum.

Cep telefonumu cebime koyup tam zamanında ofisten çıkıyorum ve kardeşimin ceketini aldığını görüyorum. Bana başıyla selam bile vermedi. Sadece çıkışa doğru yürüdü. Arka kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve barı silmeye başlıyorum. Buradan çıkmadan önce yapmam gereken son şey bu. Ama ön kapı açılıp dikkatimi çekiyor ve gitmeden önce kilitlemediğini fark edince kaşlarımı çatıyorum. Park ettiğimiz yer orası olduğu için her zaman arka kapıdan çıkarız. Ara sokak gecenin bu saatinde en güvenli yer değil. Bu şehirde gecenin bu saatinde hiçbir yer güvenli değil. Neden riske atalım ki?

Sorumluluk almadığı için onu nasıl dövebileceğimi düşünürken kafamı kaldırdığımda kızıl saçlı bir kadının yüzünde bir gülümseme ve omzunda büyük boy bir Louis Vuitton ile bara girdiğini görüyorum. Zararsız biri. "Selam kızım," diye selamlıyor beni Jasmine.

"Selam." Ona gülümsüyorum ama arkasından giren Bones'u görür görmez gülümsemem kayboluyor.

Cross ve ben birlikteyken genellikle konuşmayız ya da hayat tecrübelerimizi paylaşmayız. Diğer Kralları kesinlikle tartışmayız. Kardeşim geçmişte Bones'la ilgili bazı şeyler söylemişti - mafyayla birlikte çalışıyormuş ya da onun gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse, doğru olsaydı o kadar da şaşırmazdım. Cross, Bones'un bu gece Krallık'ta çalıştığını söylemişti, o zaman neden burada?

"N'aber?" Barda karşıma geçip oturduğunda sordum. Bones tek kelime etmeden onun yanındaki koltuğa oturdu. Gözlerimi ondan ve mavi gözlerinden kaçırıyorum. Adam zengin olduğu kadar korkutucu da.

"Benimle ilk tanıştığın zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor, sorumu geçiştirerek. "Evet." Tek bir kelime çıkarıyorum.

Bir yıl önce

Barın arkasında duruyorum; bir Cuma gecesi ve tıklım tıklım. Şehirde bir kongre var, bu yüzden bar normalden daha yoğun. Sorun yaşıyorum.

büyük kalabalığa ayak uydurmak. Bir adam gelip bir yirmiliği tokatlıyor ve ne istediğini sayıklıyor.

"Affedersiniz?" Müziğin sesinden bağıyorum ve ona kulak vermek için yüzümü çevirdiğimde gözlerim barın sonunda bir adamla oturan bir kadına takılıyor. Kadın bir yandan adamın söylediği bir şeye gülerken bir yandan da az önce servis ettiğim dolu içkisine bakıyordu. Uzanıp elini adamın omzuna koyuyor ve kulağına doğru eğilerek konuşuyor. Adam birkaç kez başını sallıyor ve kadın kalkıp tuvalete gidiyor.

"Anladın mı?" diye kulağıma bağıyor adam.

Tek başına oturan ve endişeyle etrafına bakınan adamı gördüğümde parmağımı ona doğru kaldırarak geri çekiliyorum.

"Hanımefendi?" diye tekrar sesleniyor adam, dikkatimi çekmeye çalışıyor ama onu duymazdan geliyorum. Gözlerim diğer adama odaklanmış durumda. Elini cebine atıyor ve yumruğunu çıkarıyor. Kadının içkisine bir hap atmadan önce etrafına hızlıca bir daha bakıyor. Bardağı kaldırıp içindeki kanıtı eritmek için çeviriyor ve sonra hızla yerine koyuyor.

Benden birkaç adım ötede duran kardeşimin yanına koşuyorum. Kulağına "Polisi ara," diyorum.

"Ne?" Yüzünü bana döndü.

"Şimdi yap. Onlara bir adamın az önce bir kadına uyuşturucu vermeye çalıştığını söyle." O cevap veremedi barın arkasından koşarak çıktım ve müşterileri yolumdan iterek tuvalete koştum.

Kadınlar tuvaletine giriyorum ve lavabonun başında durmuş rujunu düzelten kadını görünce duruyorum. "Seninle konuşmam gerek."

"Sen benim hayatımı kurtardın." Jasmine bana gülümseyerek anıyı yarıda kesiyor.

Rahatsız bir şekilde ayaklarımı sürüyerek yürüyorum, bu konuşmayı tekrarlamak istemiyorum, özellikle de Bones'un önünde. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim..."

"Ben yapar dım. Polislerin o adamı tutuklaması, bir seks ticareti çetesini ortaya çıkarmalarına yol açtı. Beni kurtardın."

Yüzüm ısınıyor, kızarıyor. İltifatlarla aram pek iyi değildir. "Her neyse," diye devam ediyor. "Sana borcumu ödemeye çalıştım..."

Bu ifade karşısında homurdandım. "Ertesi gün iki yüz bin dolarlık bir arabayla geldin." Daha bir gece önce tanıştığım bir kadın bana araba almıştı. Aklını kaçırmış olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum.

"Etiket ve sigorta parasını ödeyeceğimi söylemiştim..."

"Bunu kabul etmiyorum," diye hatırlatıyorum ona. Bunu sık sık yapar. Hala garajında duruyor. Sanki bir gün onu arayıp "*Bana aldığın Audi R8 Spyder var ya?*" diyecekmişim gibi. *Evet, onu şimdi alacağım.*

"Bu arabayla ilgili değil." Louis Vuitton çantasına uzandı ve büyük bir zarf çıkardı. Barın üzerine koyup bana doğru itiyor.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Bu sana borcumu ödüyorum."

Ondan Bones'a bakıyorum ama o hâlâ tek kelime etmedi. Mavi gözleri benimkilerin üzerinde ve ben gözlerimi kaçırıyorum. Bakışları o kadar yoğun ki beni sinirlendiriyor.

Zarfı açıp bir dizi kâğıt çıkardım. Üstünde koyu siyah harflerle **KINK** yazıyor. Daha önce hiç duymamıştım. "Nedir bu?"

"Seninle iş yapmak istiyorum," diyor.

Gülmeye başlıyorum ama ikisi de bana katılmayınca hemen duruyorum. Ardından gelen garip sessizlikte boğazımı temizliyorum. "İş mi? Ne tür bir iş?" Bu onun Dick uygulaması fikri gibi bir şey mi?

"Kink elit bir BDSM kulübüdür. New York'tayken yeni öğrendim. Tam bir altın madeni Lex. New York'taki yerin sahibiyle konuştuk ve bu hafta sonu bizimle buluşmak istiyor."

Bir elimi ağarmış sarı saçlarımda gezdiriyorum. "Ben... bir seks kulübü sahibi mi olmak istiyorsun?" Var olduklarını bile bilmiyordum. Yani böyle şeyleri duyarsınız ama ben daha önce hiç gitmedim.

"Evet." Ellerini kavuşturuyor.

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor, ben de kapatıyorum. Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Barımı bir seks kulübüne mi çevirmek istiyorsun?"

"Hayır." Başını hızlıca sallıyor. "Sadece senin bodrumun. Barın sahibi sensin. Yüzde yüz senin. Ben sadece seninle birlikte Kink'e girmek istiyorum. Kullanmadığın bodrum katını kulübe dönüştürürüz, ben de işletirim. Sen istediğin kadar az ya da çok dahil olabilirsin ama kârı yarı yarıya paylaşıyoruz."

Bones'a bakıyorum. "Senin bununla ne ilgin var?" Neden onunla birlikte burada olduğunu merak ediyorum. Onun bu işle ilgisi ne?

Öne doğru eğilip dövme kollarını barın üzerine koyuyor ve ben de fark etmemesini umarak kendimi biraz geriye yaslanmış buluyorum. "Kink bir

özel bir erkek kulübü. Dünya çapında yirmi beş lokasyonları var. Hiçbiri bir kadına ait değil ya da bir kadın tarafından yönetilmiyor."

Bu cümlenin hiçbiri az önce sorduğum soruyu yanıtlamıyor. "Anlamı?" Kaşlarımı çatıyorum, daha fazla açıklamaya ihtiyacım var. Yorgunum amina koyayım.

"Yani Bones'a bir ortak olarak ihtiyacımız var," diye yanıtlıyor Jasmine.

"Yani, bir yüzdesine sahip olacak mısınız?" Açıklığa kavuşturuyorum. O da pay sahibi olursa Yasemin'le nasıl yarı yarıya oluruz?

"Sadece kağıt üzerinde," diyor.

"Kink'ten hiçbir şey almıyor. Bones herhangi bir ön maliyet yatırımı yapmıyor ya da herhangi bir katılımda bulunmuyor. Dillan Reed sadece bir kağıt parçasının üzerindeki bir isim."

Sanırım gerçek adı Dillan Reed. Bana sorarsan, ona hiç uymuyor. *Bones mu?* Bu daha mantıklı. Adam seni yumruklarıyla öldüresiye dövecekmiş gibi görünüyor. Ya da bir çekiçle. O anda ona en yakın olan her neyse.

Belgeleri biraz daha okumak için gözlerimi indiriyorum. İki milyonu görüyorum ve ağzım açık kalıyor. "Jasmine," Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Benim bu kadar param yok."

"Ona ihtiyacın yok. Ben hallederim," diyerek aceleyle çıkar.

Deli mi bu kadın? Başımı sallayarak sözleşmeyi onlara geri itiyorum. "Hayır."

"Alexa-"

"Bunu yapmayacağım." Onlardan uzaklaşmak için dönüp soğutucuya doğru yürüyorum.

Kapı arkamdan açılıyor ve Jasmine içeri giriyor. "Sadece beni dinle," diyor ellerini savunmacı bir şekilde havaya kaldırarak.

"Cevabım hayır." Uzanıp bir kutu Bud Light alıyorum, onunla ne halt edeceğimden emin olmasam da.

"Lex." Ellerini omuzlarıma koydu ve beni döndürerek yüzünü ona çevirdi. "Sana yaptıklarının karşılığını ödeyeceğimi söylemiştim. Ve bu da benim ödemem."

"Kabul etsem bile sana *geri ödeyemem*." Stüdyoyu sattıktan sonra biraz para biriktirdim ama benim payımı karşılayacak kadar bile değil. Ve ben kendi yolumu ödemeye inanırım. Ben asalak değilim.

"İhtiyacım olan tek ödeme senin arkadaşlığın." Ellerini omuzlarımdan çekip birayı benimkinden alıyor ve yere, yanıma koyuyor.

ayaklar. "Bak, Kink başarılı olacak. Nereden bildiğimi biliyor musun?" Cevap vermeme izin vermiyor. "Çünkü hayatımı buna adayacağım."

Endişelendiğim şey bu değil. "Bu adil değil," diyorum. "Senin onca para koyup benim hiçbir şey yapmamam."

"Beni kurtardın," diye fısıldıyor, gözlerini kırmızı Louboutin topuklarına indirerek. "Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı."

Onun için göğsüm sıkışıyor. Arkadaşım olabilir ama Jasmine kendine çok şey saklıyor. Üzüntüsünü ve güvensizliğini şakaların ve alaycılığın ardına gizliyor. "Jasmine, arkadaşlar böyle yapar. Birbirlerini kollarlar."

"Ama o zamanlar arkadaşım değildin," diyor, yeşil gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor. "Bones ve benimle New York'a gel. Bizimle Kink'i ziyaret et. Eğer bundan sonra yüzde yüz elli ikna olmazsan, o zaman yapmayız."

"Neden benim barım?" Strip'te herhangi bir yer satın alabilecek parası var. Yani, tabii ki her yerde emlak bulunmuyor, ama bu şehirde sahip olduğu tüm bağlantılarla daha iyi bir şey bulmalı. *Neden benimki?*

Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Sana daha önce de söyledim. Bu mekanla ya da yerle ilgili değil. Seninle ilgili. Bu, bir zamanlar birinin bana yardım etmesi ve benim de bu iyiliğe karşılık vermemle ilgili." Bana doğru adım attı. "Bunu senin için yapmama izin ver Lex. Bizim için."

İç çekerek, aklım bunu yapma olasılığımıza gidiyor. "Seks kulübü hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Bu benim tek argümanım.

Yumuşakça gülüyor. "Sence biliyor muyum?" Başını sallayarak ekliyor: "Ama seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı biliyorum Lex. Bu iş bende. Lütfen bana güven."

"Peki ya Bones?" Bundan kurtulmak için bir bahane bulmaya çalışarak soruyorum. Kulağa harika bir fırsat gibi geldiğini itiraf etmekten nefret ediyorum ama hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. "Ya bize kazık atarsa?" Eğer adam mafyanın içindeyse, bu kasabada ciddi bir gücü var demektir.

"Bones o tip bir adam değil. Yemin ederim. Bu anlaşmayla bize hiçbir şekilde kazık atmayacak. O benim en iyi arkadaşım ve benim bize yardım etmek istediğim kadar o da bize yardım etmek istiyor. Ona güveniyorum."

Her zaman kendim için daha fazlasını istemişimdir. Ya bu o şeyse? Dindar bir insan değilim ama ya bu benim şansım mı? Tanrı bana bir kemik atıyor, bu kadının sana yardım etmesine izin ver diyorsa? Bunun bir seks kulübü olacağını hiç düşünmemiştim ama

Dualar asla istediğin gibi gelmez. "New York'a gideceğim," diyorum nefesimi bırakarak. Ne zararı olabilir ki?

Ciyaklıyor, bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve sonra kollarını bana doluyor.

"Ama hiçbir şey için söz veremem," diye ekliyorum çabucak.

"Anlıyorum." Bir adım geri atıyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bir kez başını sallıyor. Ben de yardım edemiyorum ama aynısını yapıyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CROSS

Kral dairemizin kapısını açtığımda Alexa'nın kapıda durduğunu görüyorum. Bir elinde çantası, diğerinde cep telefonu vardı. "İçeri gel."

İçeri girip etrafa bakıyor. Dört yıl önce Krallığı devraldığımızdan beri ben ve çocuklar burada yaşıyoruz. Şehrin dışında bir aile yerleşkemiz var ama burada yaşamak daha kolay. Bir kumarhane asla uyumaz, biz de öyle. Her zaman tetikteyiz ve bir şey olması durumunda burada olmamız gerekiyor. Ama artık burada sadece Bones ve ben kalıyoruz.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Teklif ediyorum.

"Lütfen. Votka." Bara oturur ve derin bir iç çeker. "Her şey yolunda mı?" Aklında April'in olduğunu bildiğim için soruyorum.

Elini sarı saçlarında gezdirerek, "Pek değil" diye cevap veriyor.

İçkiyi önüne koyuyorum. "Ne oldu?"

Onu aldı ve öylece tuttu. "Jasmine ve Bones bu gece seninle konuştuktan sonra bara geldiler."

Kaşlarımı çattım. "Birlikte mi?"

"Evet. O... şey, benim için bir iş fırsatı vardı."

"Ne tür?" O kadar da şaşırmadım. Bones'un birden fazla işi var. Onları gizli tutmaya çalışıyor, ama hepimiz bilmiyormuşuz gibi davranıyoruz.

İçkiyi bırakıyor ve birkaç kâğıt çıkarıp barın üzerine koyuyor. Onları aldım ve okudum. "Yani, o yapıyor."

"Bunu yapmak istediğini biliyor muydun?" diye soruyor kara kaşlarını kaldırarak.

"Konuşulanları duydum. Titan ve Bones bir süre önce kızlarla birlikte New York'a gitmişler. Jasmine onlarla birlikte Kink'e gidemediği için üzgünmüş. Bunda bu kadar kötü olan ne?"

"Her zaman daha fazlasını istedim ama şu an en kötü zamanmış gibi hissediyorum." İç çekiyor.

"Nedenmiş o?"

Gözlerini barın tepesine dikeyor. "April."

Bir nefes verdim.

"Şu anda çok şey yaşıyor. New York'a gidip yeni bir iş kurmamalıydım. Onun için burada olmalıyım."

Kâğıtları yere bırakıp barın etrafında yürüyorum. Yüzüne dokunarak onu bana bakmaya zorluyorum. Güzel yeşil gözleri yorgun görünüyordu. "Birinin sana açılmasını sağlayamazsın Alexa. Tek yapabileceğin onlara yanlarında olduğunu söylemek. Bunu ne zaman yapmayı seçecekleri onlara kalmış."

"Biliyorum." Geri çekiliyor. "Ama ya onun için burada olduğumu bilmiyorsa?"

"Biliyor." Tıpkı Grave'in de onun için burada olduğumuzu bildiği gibi. O sadece hepimizi uzaklaştırmayı seçiyor. Bu Grave. Onu benimle konuşmaya zorlamayacağım ama hazır olduğunda burada olduğumuzu biliyor.

"Bundan nefret ediyorum." Kâğıtları eline alıyor ve gözleri onları inceliyor. "Zamanlama berbat, biliyor musun?"

"Genellikle öyle olur," diye katılıyorum ona. "Ama ya bu senin şansınsa ve sen bunu kaçırsan? April onun yüzünden bu fırsatı kaçırmayı istemez."

"Sanırım." Kâğıtları yerine bırakıyor ve içkiyi alıp bir yudum alıyor. İçkiyi tekrar barın üzerine koyuyor ve mutfığa doğru bakmaya devam ediyor.

Elinden alıyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hadi gel." Onu bar taburesinden çekip yatak odama doğru götürüyorum. İçeri giriyoruz ve ışığı yakma zahmetine bile girmiyorum. Her zamanki gibi perdeleri çektim. Uyurken odamı zifiri karanlık severim. Günah Şehri'nin ışıklarını her gün görüyorum. Buradayken, dünyayı dışarıda bırakmayı seviyorum.

Yüzünü buluyorum ve her iki yanını kavıyorum. Dudaklarım nazikçe onunkilere değiyor ve onu öpüyorum, sadece onu hissediyorum. Onu sadece sikmek için çağırmadım. Eğer öyle olsaydı, daha sonra onu kapı dışarı ederdim. Her geldiğinde, ertesi güne kadar kaldı. Yanımda onunla uykuya dalmayı seviyorum. Eğer burada benimleyse, Mitch'le başka bir yerde değildir.

Elleri gömleğimi kavıyor ve o da beni öpüyor, planladığımdan daha agresif bir şekilde, ama daveti kabul ediyorum.

Ellerim tişörtüne gidiyor ve tişörtü yırtıp başının üzerinden geçiriyorum, bunu yaparken dudaklarımızı ayırıyoruz. Sonra tekrar onunkilere dönüyorlar. Eğiliyorum, kalçalarını kavıyorum ve ikimiz de yatağıma düşmeden önce onu ayaklarından kaldırıyorum. Altımda inliyor ve ben de ağzını kendi ağzımla yutmaya devam ediyorum. Kalçalarımı kaldırarak

elimi karnından aşağıya, kot pantolonunun içine doğru kaydırıyorum. O

Ben amını bulurken bacaklarını benim için elinden geldiğince açıyor. Bir parmağımı içeri kaydırıyorum, hemen ıslak amını parmaklıyorum.

Geri çekiliyor ve nefes nefese kalıyor. Öpücüklerimi göğsünde gezdiriyorum ve lanet sütyenini çekip çıkarıyorum. Süite girdiği anda kıyafetlerini yırtıp atmalıydım. Bir meme ucunu ağzıma alıyorum, emdikçe sertleşiyor. Dişlerim hafifçe kemiriyor ve o da sırtını kamburlaştırarak haykırıyor. Elimi pantolonundan çekerek doğruldum ve hızla pantolonunu çıkardım. Onları çıkarmama yardım ediyor, sonra ben de benimkini çıkarıyorum. Zaten sertleşmiş olan aletimi çıkarıyorum ve içine kayıyorum. Ön sevişme yok. Prezervatif yok.

Siktir et onları. Daha önce kullandım ama onunla kullanmayacağım. Henüz kullanmadık, neden şimdi başlayalım?

Bu gece onunla ağırdan alıp sevişmek istiyorum ki bu çok saçma. Ben öyle şeyler yapmam. Ama durumu anlıyorum. O çok yorgun ve ben de muhtaç bir orospu çocuğuyum.

Onu dışarı çekerek yavaşça içine giriyorum ve sikimin etrafında sıkılaşıyor. "Siktir, bebeğim." diye inliyorum.

"Çapraz." İç çekiyor, kolları boynuma dolanıyor.

Ellerini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve başının yanına sıkıştırıyorum ve biraz daha hızlı hareket etmeye başlıyorum, ama yine de sadece onu kızdıracak kadar yavaş gidiyorum.

Topukları kıcıma batıyor, hızlanmamı sağlamaya çalışıyor ama ben kıpırdamayacağım. Ne istediğimi ve nasıl istediğimi biliyorum.

"Lütfen..."

Ağzını kendi ağzımla kapatıp sözlerini yutuyorum ve Mitch'e bunu yapıp yapmadığını merak ederken onu kızdırmaya devam ediyorum. Onu seviyor muydu? Onu sadece becerdi mi? Aralarında ne oldu da ayrıldılar? Eğer kendime karşı dürüst olursam, o orospu çocuğu için üzgün olduğumu söyleyebilirim. Çünkü bunu mahvetmek istemiyorum.

ALEXA

Cross'un yatağından kayarak çıkıyorum, komodinden cep telefonumu alıyorum ve onu uyandırmamak için sessizce bitişikteki banyoya gidiyorum. Daha birkaç dakika önce uykuya dalmıştı. Yumuşak ışığı açıp cep telefonuma bakıyorum. Saat sabahın beşini biraz geçiyor. Şu anda sadece iki saatlik bir uykusu var.

Mesajlarımı açtım ve April'inkilere gittim.

Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Sadece konuşmak için bile olsa. Ya da dinleyecek birine ihtiyacın olsa bile. Lütfen, burada olduğumu bil. Seni seviyorum.

Mesajı gönderiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. En iyi arkadaşım için, Grave için ve tüm Krallar için bundan nefret ediyorum. Hepsinin bir kayıp hissettiğini biliyorum.

Telefonum titriyor, bir mesajım olduğunu işaret ediyor ve açıyorum.

April: Bir iyiliğe ihtiyacım var. Cuma sabahı birkaç saatliğine benim için Roses'a bakabilir misin?

Ben: Evet. Her şey yolunda mı?

Gönderdikten sonra gözlerimi deviriyorum ve keşke silebilsem diyorum. *Elbette, o iyi değil, Alexa!*

April: Evet.

Yalan söylüyor, ama neden? Neden ortaya çıkıp benimle konuşmuyor? Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden bana geri mesaj atmasını bile iyiye işaret olarak kabul ediyorum ve öylece bırakıyorum. En azından küçük bir şey için bile olsa yardım istiyor.

Işığı kapatarak, yerdeki giysi izlerine takılmamayı umarak zifiri karanlık yatak odasına doğru ilerliyorum. Yatağın üzerine çıkmayı başarıyorum ve yanına sürünüyorum.

Hareket ediyor ve ben onu uyandırmadığımı umarak kaskatı kesiliyorum. Vücudunun değiştiğini hissediyorum ve sonra sırtıma doğru bastırıyor, bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Rahatlıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Karanlığa uyandım ve gözlerimin alışması için birkaç kez gözlerimi kırıştıtarak uzandım ama hala hiçbir şey yoktu.

Uzanıp elimi komodinin üzerinde gezdiriyorum ve telefonumu arıyorum. Elime alıp ekranı aydınlatıyorum ve parlak ışık karşısında hızla gözlerimi kırıştıtırıyorum. "Kahretsin." Saatin neredeyse on bir olduğunu görerek iç geçiriyorum. Yan dönüp Cross'un numarasını buluyorum ve onu arıyorum.

"İşte orada," diye cevap veriyor, sesi neşeli geliyor. "Günaydın, güzelim."

İnliyorum ama bana muhteşem demesine gülümsememden nefret ediyorum. "Giderken beni neden uyandırmadın?"

"Uyumayı istedim. Sana veda öpücüğü verdim ama sen kıpırdamadın bile."

Bana veda öpücüğü mü verdi? Bu neden nefesimi hızlandırıyor? "Daha çok çabalamalıydın." Başını bacaklarımın arasına koyması işe yarayabilirdi.

Kıkırdıyor. "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

"Ciddiyim." Saçlarımı yüzümden çekip doğruluyorum ve onun serin çarşaflarını çıplak bedenimde hissediyorum. Onun yerinde olsaydım, bu yataktan asla ayrılmazdım. "Sensiz burada olmaktan hoşlanmıyorum."

Konuşmadan önce uzun bir sessizlik oluyor. "Neden?" diye soruyor, sesi aniden endişelenmiş gibi çıkıyor.

"Ya krallardan biri beni burada görürse?" Burası onların süiti. Bones'un beni mutfakta kahve yaparken bulmasından nefret ederim. Cross burada değilse buraya girmem yasakmış gibi hissediyorum.

İç çekiyor. "Sana söylemekten nefret ediyorum Alexa, ama bu noktada ne yaptığımızı biliyorlar."

"Mezar değil." Cross ona söylemeyi planlamıştı ama bu konuşmanın hiç gerçekleşmediğini biliyorum. O zamandan beri olan diğer şeylerle birlikte değil.

"Haklısın. Ama yakın zamanda oraya gelmeyecek. Şimdi uzan ve biraz daha uyu," diye teklif ediyor.

Otoriterliğine gülümsüyorum ve tekrar uzanıyorum. "Neredeyse öğlen oldu. Yeterince uyudum." Ama bunu söylerken esniyorum.

"Gördün mü," diyor beni duyunca ve ben gülüyorum. "Şuna ne dersin? Sen yatağına dön, ben de bir saat sonra öğle yemeği yiyeyim."

"Anlamı?" Kaşlarımı kaldırıp yatak odasının karanlığına bakıyorum.

"Bu sefer seni uyandıracığıma söz veriyorum."

"Bir kız bunu nasıl geri çevirebilir?" Tırnağımın ucunu kemirerek şaka yapıyorum.

"Seçme şansın yok. Şimdi biraz dinlen. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı.

Telefonu göğsüme indiriyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Her ne kadar uyumak istesem de uyumuyorum. Onun yerine kalkıp banyosuna gidiyorum. Ne de olsa öğle yemeğini hazırlamam gerekiyor.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

CROSS

Titan'ın bana bakışını görmezden gelerek telefonu kapatıyorum ve cebime atıyorum. Ona yalan söylemiyordum. Bu noktada Grave dışında herkes biliyor.

"Yani-"

"Seni ilgilendirmez," diye araya giriyorum Titan'ın ve o da gülüyor. "Hadi gidelim."

Titan, Nite ve ben otoparktaki çift kapıdan havaalanına giriyoruz. Asansörlere doğru ilerliyoruz ve beşinci kat için düğmeye basıyoruz. Kapılar açıldığında, her iki tarafta da elinde makineli tüfek olan bir adam duruyor.

Bize başlarıyla selam veriyorlar. "Krallar, Nite. Bay Mason sizi bekliyor."

"Teşekkürler, Harry." Titan başıyla onu onaylıyor. Burada her ne kadar karanlık işler dönse de, Mason kardeşlerin bu seviyede çok sıkı bir güvenlikleri var. Operasyonları Krallık gibi değil. Yasal değil. Yaptıkları her şey kayıt dışı. Havaalanının her yerinde milyonlarca dolarları var. Her şey yolunda gitmiyor olabilir ama Kingdom başka şeyler için iyi bir paravan. Havaalanı öyle değil. Kapılarını açık tutmak için bu eyaletteki çok önemli kişilere çok büyük ödemeler yapıyorlar. Herkes kendi payını istiyor.

Koridorun sonundaki kapıya doğru yürüyüp içeri adım atıyoruz. Normalde etrafında insanların toplandığı masa boş, ki bu şaşırtıcı. İnsanlar her zaman burada uyuşturucu kullanıyor ya da para sayıyor. Turner onları bizim için temizlemiş olmalı.

Odanın arka tarafındaki kapalı kapıya doğru yürüyorum, oranın ofisleri olduğunu biliyorum. Kapıyı çaldım.

"İçeri gel." Turner'ın seslendiğini duydum.

Odaya giriyoruz ve Turner Mason masanın arkasında oturmuş cep telefonuyla konuşuyor. Ona bir saniye vermemiz için parmağını kaldırıyor ve bize arkasını dönerek ayağa kalkıyor. "Bunun kabul edilemeyeceğini söylemiştim," diye tersliyor. "Bitir şu lanet işi!" Telefonu kapatıyor ve arkasını dönüyor. "Bu zevki neye borçluyum?" diye soruyor, koltuğuna tekrar oturuyor ve bize de aynısını yapmamızı işaret ediyor.

"Kale'yle bir görüşme ayarlamayı istiyoruz," diyerek konuya giriyorum. "Kale Freeman mı?" diye soruyor, beni doğru duyduğundan emin olmak için.

"Evet," Titan klipleri.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Elmas işiyle ilgileniyor musunuz, Kings? Bu şaşırtıcı." Gözleri, elbette tek kelime etmeyen Nite'a kayıyor. O hiç konuşmaz. Bazen onunla birlikteyken odada olduğunu bile unutuyorum. Sonra Titan'a bakıyor. "Sanırım bunun müşterin ve sevkiyatıyla bir ilgisi var. Bir arkadaşşıma tuzak kurmamı istiyorsan biraz daha bilgiye ihtiyacım olacak."

Eğer ülkeye kaçak olarak sokulduysa, Turner nereden ve kim tarafından sokulduğunu biliyor. Kartel için çalışmak ona her şey hakkında içeriden bilgi verdi. Aynı zamanda onların kişisel tetikçisi. Rakiplerini onlar için ortadan kaldırıyor, onları zirvede tutuyor.

Titan homurdanır. "Kale kimseyle arkadaş değil. O sadece kendini düşünüyor."

Turner, "Komik, insanların Kings hakkında böyle dediğini duymuştum," diyor.

Titan oturduğu yerden sıçradı ve ben de elini tutarak ayağa kalktım. "Evet, bu sevkiyatla ilgili." İşler değişti. Hiçbir yere varamadık.

Sağ elini yüzüne götürüyor ve parmağını yavaşça dudaklarında gezdiriyor. "Bunda benim çıkarım ne?"

"Sevkiyatın yarısı," diyorum.

Gözleri kısa bir an için genişliyor ve daha dik oturuyor. "Şunu doğru anlamama izin verin. Bir alıcı size geldi ve Kale'den satın aldığı bir sevkiyatın kayıp olduğunu mu söyledi?" Başımı salladım. "Ve o alıcı, bulma ücreti karşılığında malın yarısını vermeye razı mı?"

"Onun gibi bir şey," diye homurdanıyor Titan.

Turner sırtarak tekrar koltuğuna oturur. Sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine koyar. "Bundan senin çıkarın ne?" Milyar dolarlık soruyu sorar.

"Kale Freeman," diyorum basitçe.

"Ah, anlıyorum. Senden sevkiyatı geri almanı ve sonra da iş becerisi eksikliğinden dolayı onu öldürmeni istiyorlar." Kıkırdıyor.

"Sözünüze sadık kalmazsanız böyle olur," diyor Titan. "Adamlar daha azı için öldürüldü."

Bunun bir sidik yarışına dönüşmesini istemediğim için iç çekiyorum. "Toplantıyı siz ayarladınız. Biz sadece peşine takılıyoruz. Siz bir sipariş verin, biz de onu takip edelim. Sürecin ne kadar sürdüğünü ve gerçekten teslim alıp almadığınızı görürüz."

"Peki bana ne olacak?" diye soruyor, ellerini iki yana açarak. "Kale öldüğünde ve adamları noktaları birleştirdiğinde?"

Gülümsüyorum. "Onun işini devralıyoruz. Alıcılarının bize gelmekten başka çaresi kalmayacak. Ortak olarak."

Başını yana eğiyor. "Krallar ve Masonlar yatakta birlikte." Titan homurdanır, tiksintiyle gözlerini ondan kaçırır.

"Luca ve Nite da işin içinde olacak." Bu milyarlarca dolarlık bir iş. Hepimiz paylaşabiliriz ve yine de büyük kârlar elde edebiliriz.

"Bones bu konuda ne hissediyor?" diye sorar. Grave ve küçük kardeşi Trey Turner eskiden çok iyi arkadaşlardı. Ama işler kızıştı ve başları derde girdi. En büyük kardeş olan Tanner Mason, Trey için hapse girdi. Bones o zamandan beri onlardan nefret ediyor. Hiçbirimiz ne olduğunu ya da nasıl olduğunu gerçekten bilmiyoruz, ama geçmişte kaldı. Tanner şimdi özgür ama o hapse girince Turner işi devraldı. İşlerin çoğuyla hâlâ o ilgileniyor.

"Kabul etmeseydi burada olmazdık." Yalan söyledim. Titan'la buraya gelirken konuştuğumuz planın kapsamını bilmiyor. Nite başını sallayarak kabul etti. Ama her şey yoluna girdiğinde Bones'u bilgilendireceğim.

"Şey, Kings..." Ayağa kalkıyor, takım elbisesinin ceketini düzeltiyor ve sağ elini uzatıyor. "Hadi bize bir toplantı ayarlayalım."

Ofisinden çıkarken hızla saatime bakıyorum. Bunun uzun sürmemesine sevindim çünkü yatağımda uyandırmam gereken muhteşem bir sarışın uyuyor.

ALEXA

CUMA ÖĞLEDEN SONRA, Jasmine ve Emilee içeri girdiğinde ben Roses'dayım - April'in annesi öldüğünde ona bıraktığı çiçekçi dükkânı. "Günün nasıl geçti?" Jasmine sordu.

"Güzel," diye cevap veriyorum, telefonumdaki bankacılık uygulamasını kapatırken. Bana Kink hakkında geldiğinden beri Lucky's için aklımda türlü türlü fikirler dolaşıyor. Bundan nefret ediyorum. Umutlar. Hayaller. Yıllardır yapmak istediğim şeyler ve şimdi bu değişiklikleri yapmak için bir şansım olduğunu hissediyorum. Yoksa ne zaman? Başarısız olurum diye barda herhangi bir değişiklik yapmaktan çok korkuyordum. Ama şimdi bir nedenim var. Gerçekten daha iyisini yapmak için bir şans. Büyümek için. Ama bu bedavaya gelmeyecek.

Cross'un dediği gibi, zamanlama nadiren bizim tarafımızdadır.

"April sana bugün neden onun yerine bakmanı istediğini söyledi mi?" Jasmine soruyor.

Kapı açılıp zil çalınca başımı sallıyorum ve April içeri giriyor. Koyu mor saçlarını dağınık bir şekilde toplamış ve çok az makyaj yapmış ama yine de iyi toparlanmış görünüyor. Bebeklerinin kaybına verdiği tepki rahatsız edici. "Selam," diyorum daha dik durarak. "Nasılsın?"

Jasmine bana böyle aptalca bir soru sorduğum için aptalmışım gibi bakıyor ama elimde değil. Eğer yeterince sorarsam, eninde sonunda yıkılıp benimle konuşacağını hissediyorum.

April çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve sorumu duymazdan gelerek bize baktı. "Yeni işiniz için tebrikler."

Cross, Grave ile konuştu mu? Bu konuda konuştuğum tek kişi o. Belki de Jasmine'dir. Onunla bakışıyoruz ve o da yavaşça başını sallıyor. "Nasıl yaptın...?"

"Emilee söyledi. Bu harika bir haber," diyor April ofisine doğru yürürken omzunun üzerinden.

Jasmine ve ben Emilee'ye dönüyoruz.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor hemen. "Geçen gece onunla konuşmak için evlerine gittim ve kendisi hakkında hiçbir şey söylemedi. Orada öylece oturup duvara baktı ve ben de kelime kismaya başladım." İri mavi gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor, dudaklarını ısırıyor. "Umarım bu bir sır değildir."

Jasmine elini omzuna koyarak, "Tabii ki hayır," diye onu temin ediyor.

"Çok özür dilerim. Panikledim," diye saçmaladı Emilee. "Başka ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Her şey yolunda. Söz veriyorum. Bunun için endişelenme."

"Bunu kutlamalıyız," diye anons ediyor April, ofisinden dükkânın önüne doğru yürürken.

"Oh, hayır-" Ben başlıyorum.

"Buna gerek yok," diye sözümü kesiyor Jasmine.

"Saçmalık." April bize el salladı. "Kutlama yapıyoruz. Yarın akşam. Bizim evde."

"Teknik olarak henüz resmi değil," diyorum, onu nazikçe geri çevirmeye çalışarak.

April'in yüzü düşüyor ve dükkânı bir sessizlik kaplarken ellerine bakıyor. "Sadece... Bir şeye ihtiyacım var. Kafamı dağıtmak için... anlıyor musun?"

A

dikkat dağıtıcı."

Jasmine, Emilee ve ben hemen yanına koşup ona kocaman sarılıyoruz. April bize istediği gibi bir kutlama partisi verebilir. Eğer bu onun yas tutmasına yardımcı olacak bir adımsa, o zaman bunu yapmasına izin vereceğiz. Ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğime söz vermiştim.

"Ne getirmeliyim?" Ben soruyorum.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CROSS

APRİL, kızların Kink'i satın almasını kutlamak için Grave'de ve onun evinde akşam yemeği yememiz konusunda ISRAR etti. İki saattir buradayız ve çok garip bir ortam var. Odada büyük bir fil var. Onun yanına taşındığından beri her zamanki Pazar sabahı kahvaltılarımızda olduğu gibi kimse gülmedi ya da şaka yapmadı.

Bones açıkça kardeşine baktı. Grave iki kez Titan'la diğer odada özel olarak konuşmak istedi. Ve ben de Alexa'yı sikmemiş gibi davranmak zorundayım. Arkadaşlarımı seviyorum ama eve gitmeye çok hazırım.

Hepimiz onların resmi yemek masasında otururken April yerinden kalkıp tuvalete gitmek için mazeret bildiriyor.

Sohbet minimumda. April, Jasmine ve Alexa'nın Kink ile gelecek planları hakkında konuşmalarını sağlamaya çalışıyordu, ancak dürüst olmak gerekirse şu anda herhangi bir planları yok. Satın alacaklarından emin olana kadar olmaz. Yarın New York'a gidip oradaki Kink kulübünü gezecekler.

April odaya tekrar girdiğinde sessizce yemek yiyorduk. Hepimiz başımızı kaldırıp onu kemerin altında dururken görüyoruz. Grave çatalını tabağına bırakıp ayağa fırlıyor. "April? İyi misin?" Belirgin bir yarası olup olmadığına bakıyor ama April iyi görünüyor.

Ona bakarken buz mavisi gözlerinde yaşlar var. Odadaki havanın değiştiğini hissedebiliyorum. Hepimizin üzerine bir ağırlık çöküyor. Onun acısı. Onların acısı. Hayal bile edilemez.

İlk gözyaşı dökülür ve adam ona yaklaşır. "April ...?"

"Yine mi kullanıyorsun?" diye sorar ona.

Durma noktasına gelir. Dudakları aşağı doğru kıvrılıyor ve kaşları çatılıyor. "Hayır." Omuzlarını dikleştiriyor, bu soruya doğru cevap verebileceğinden gurur duyuyor. Geçmişte Bones ona bunu sorduğunda ve o da yalan söylediğinde birçok kez yanında bulundum. "Neden sen-?"

"Sorun değil," diye tekrar sözünü kesiyor, dudaklarını yalayarak. "Yani... değil." İç geçiriyor, ellerini gergin bir şekilde saçlarında gezdiriyor. "Ama eğer sen

sana yardım edeceğim."

"April, ben temizim," diyerek ona doğru bir adım atıyor, ama kız bir tane geri çekip eşleştirmede duruyor. Onun geri çekilmesiyle yüzü düşüyor, yaralı bir köpek gibi görünüyor. Grave duygularını her zaman yüzüne yansıtmıştır. Nasıl hissetmemesi gerektiğini anlamıyor.

"Çok şey oldu," diyor ve burnunu çekiyor. "Eğer öyleyse anlarım." Elleri karnına gider. "Bebegin kaybı..." Kelimede boğuluyor.

Adam ona doğru adım atar ve bu sefer kız geri çekilmez. Kollarını ona dolayarak göğsüne götürüyor ve kız ağlamaya başlıyor. Adam onun saçlarını öper. "Ben temizim. Sana bir söz verdim ve bunu bozmayacağım.

Asla." Orada oturmuş küçük kardeşini izleyen Bones'a bakıyorum. Muhtemelen Grave rehabilitasyondan çıktığından beri kafasının iyi görüldüğü bir zaman olup olmadığını düşünmek için beynini zorluyordur. Aklıma bir tane bile gelmiyor. Ama artık yedi gün yirmi dört saat yanında da değilim. O zamandan beri kendini Kingdom'a daha çok adadı ve tüm boş zamanını onunla geçiriyor.

April kendini Grave'den uzaklaştırırken dikkatimi çekiyor. Kot pantolonunun cebini karıştırıyor ve bir hap şişesi çıkarıyor. Grave bir adım geri çekilip elini temiz tıraşlı yüzünde gezdiriyor. "Bunları misafir banyolarımızdan birinde buldum." Şişeyi önünde sallıyor, haplar birbirine çarpıyor. "Üzerinde senin adın yazıyor."

Bones ayağa kalkarken elleri iki yanına düşer. "Grave-?"

"Açıklayabilirim," diye araya giriyor Bones ama gözlerini April'dan ayırmıyor.

"Şişenin üzerinde ne yazdığını Google'da araştırdım ve içindeki haplar aynı görünmüyor," diyor ona.

"April ... Yemin ederim, ben ..."

"Yapma!" diye bağırıyor, az da olsa cesaretini kaybediyor ve alt dudağı titremeye başlıyor. "Grave... lütfen bana bunun bebek yüzünden olmadığını söyle? Benim yüzümden mi?" Taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Hayır. Hayır. Hayır." Bir kez daha ona doğru koşar. "Onlar benim değil."

"O zaman kimin bunlar?" diye sorarak onu itiyor. Duyguları birden fazla nedenden ötürü allak bullak olmuş durumda. "Ha? Bizim evimizde başka kim üzerinde senin adın yazan ağrı kesici hapları alır ki?" Şişeyi ona fırlatıyor.

Kendini şişeden korumak için yüzünü gösteren dövme kolunu kaldırır. Haplar ön kolundan sekip yere düşüyor. Kapak açılıyor ve hapların geri kalanı mermer zemine saçılıyor. Bones'un yere baktığını görüyorum. Ben de aynısını yapıyorum ve hızla beşe kadar sayıyorum.

Grave onlara bakıyor ve hayal kırıklığı içinde omuzlarının düşüşünü izliyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattı. Kendini hayal kırıklığına uğrattı.

Bir kez bağımlı olan, her zaman bağımlıdır.

"Grave. Bana karşı dürüst ol." Sesi yine çatlıyor. "Kullanıyor musun?"

Onun gözlerinin içine bakamıyor. Yerde öylece durmuş, eskiden ona bu duygudan bir kaçış sağlayan haplara bakıyorlar. Büyük odayı dolduran sessizlik herkesi tedirgin eder. April onun tekrar nüksettiğini ve yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf etmesini beklerken. Hıçkırıklarını bastırmak için ellerini ağzına götürür ama artık çok geçtir. April arkasını döner ve resmi yemek odasından dışarı koşar. Kızların hepsi masadan kalkıp onun peşinden koşar.

Grave ceketini oturduğu sandalyenin arkasından çıkarıp gitmeye hazırlanır ama Bones omzundan tutup onu döndürür. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Dışarı!" diye bağırır.

"Grave, sanmıyorum-"

"Ne düşündüğün umurumda değil!" diye bağırıyor ve onu itiyor.

Saniyeler sonra, ön kapının açılıp kapandığını duyuyoruz.

Bones adını bağırarak onu kovalıyor.

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Titan sessizliği bozarak yumuşak bir sesle,

"Kullanmıyor," diyor.

"Nereden biliyorsun?" Masanın karşısından ona bakarak soruyorum. O ve Grave rehabilitasyona gittiğinden beri çok yakınlaştılar. Onu oraya götüren Titan'dı. Ve şu anda sahip oldukları ilişkiyi kıskanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Çünkü gecenin her saatinde canı içmek istediğinde ama içmemeyi tercih ettiğinde aradığı kişi benim. Ya da uyumasına yardımcı olacağı umuduyla bütün bir şişeyi içmek istediğinde. Bunların üzerinde onun adı yazıyor olabilir ama içmiyor." Sonra o da kalkıyor, Grave ve Bones'un peşinden ön kapıdan çıkıyor ve Luca ile beni yalnız bırakıyor.

Arkama yaslanıyorum, cebimden Zippo'mu çıkarıyorum ve onları kimin kullanabileceğini düşünmeye çalışırken açıp kapatmaya başlıyorum. O kadar yer varken burada, onların evinde. Burada kullandığını bildiğimiz kim olabilir? Ben burada değilim.

eve çok sık gelir, bu yüzden buraya kimin gelip gittiğini bilmiyorum. April'in pek fazla kız arkadaşı yok. Çevresi oldukça dar. Jasmine ve Emilee kullanmıyor. Haven da kullanmıyor. Alexa'nın da kullanmadığını biliyorum.

Kim lan bu?

Çenem sıkılaşıyor, çakmağı kapatıyorum. Kim olduğunu ve Grave'in onları neden ele vermediğini çok iyi biliyorum.

Orospu çocuğu!

Ben de diğerleri gibi aceleyle evden çıkıyorum ve Grave'in garaj yoluna park ettiğim arabama atlıyorum. Tekerleri gıcırdatarak cep telefonumu çıkardım, hiç kullanmadığım bir numarayı aradım, ama hala yanımda. Yağmurlu bir gün için sahip olunması gereken şeylerden biri.

"Cross. Bu bir sürpriz," diyor adam, ilk zil sesinden sonra cevap vererek. Gülümsemesini arabamın hoparlörlerinden duyabiliyorum. "Aynı hafta içinde bu üç kez ne demek oluyor?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyorum dişlerimi sıkarak, en başta bu aramayı yapmak zorunda kaldığım için bile nefret ederek. Her şeyin bir bedeli var.

Turner Mason alçak sesle ıslık çalıyor. "Bunların sana pahalıya patladığını biliyorsun, değil mi?"

Hırlamaktan kaçınıyorum. "Evet."

"Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor mutlulukla. "Ethan Davis. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Yumuşak bir kahkaha atar. "Pekala, Cross. Bugün şanslı günün! Kendisi tam da burada."

Uzun bir nefes aldım. En azından buna değecek. En iyi arkadaşım ve onun kız arkadaşı için her şeyi yaparım. Mason kardeşler ruhumu talep edemez. Onu yıllar önce şeytana sattım. Kale ile her şey yolunda giderse, iş ortağı olacağız.

ALEXA

JASMINE VE BEN, Grave ve April'in yatağının ucuna oturuyoruz. Ben sırtını ovarken Jasmine onun elini tutuyor ve Emilee ileri geri adım atıyor. Haven pencerenin yanında durmuş, sırtı bize dönük bir şekilde şehre bakıyor. Hiçbir şey söylemedi ki bu beni şaşırttı. Genelde bir konuda ilk fikir beyan eden o olur. Belki de April'in bebeğini kaybettikten sonra ne kadar kırılgan olduğunu anlıyordur.

"Bu benim en büyük korkumdu," diye ağlıyor April usulca.

"Sana yalan söyleyeceğini sanmıyorum." Jasmine, Grave'i savunmak için atlar. "Ben de öyle. Ama..." Başını sallıyor. "Başka kim olabilir ki?" "Bir şeyler saklıyor." Haven sonunda konuşuyor ve yüzünü bize dönüyor. "Bunu bilemezsin," diye tersliyor Jasmine.

April burnunu çekiyor. "Bundan kaçınmak için onu dışladım." İtirafı karşısında iç çekti.

"Onun hissetmesini istemedim," diye hıçkırarak itiraf ediyor. Elini Yasemin'inkinden çekerek elleriyle yüzünü kapatıyor. "Uyuşturucuya başlamasını istemedim. Onu da kaybedemem." Dönerek yüzünü gömleğimin içine gömüyor.

Ona sıkıca sarılıyorum ve bizi hafifçe ileri geri sallamaya başlıyorum.

Haven ağzını açıyor ama Jasmine parmaklarını şıklatarak başını sallıyor. Haven gözlerini deviriyor ve arkasını dönerek bize sırtını dönüyor.

"Hiçbir yere gitmiyor," diyorum ona, göğsüm sıkışıyor. İşte bu yüzden her şeyi içinde tutuyor ve bu yüzden kimseye açılmayı reddediyor. Grave'i kurtarmak için tüm yükü kendi üzerine almaya çalışıyordu. "April..."

Alt kattan gelen kapı sesi sözümü kesiyor. "Çapraz ... ne oluyor lan?" Haven'ın kocası Luca birinci kattan bağırlıyor.

Hepimiz ayağa fırlıyoruz ve neler olduğunu görmek için dışarı koşuyoruz. Tırabzanın üzerinden aşağı baktığımızda, fuayenin ortasında yerde yatan bir adam görüyoruz. Yüzü kan içinde ve parmak eklemleri kırılmış. Gömleği yırtık ve kot pantolonu kirli. Başını kaldırıp April'a bakıyor, oturma pozisyonuna geçiyor ve elinin tersiyle kanlı salyasını siliyor.

Yatak odasından çıktığımız kadar hızlı olmasa da merdivenlerden inmeye başladık. Sahanlığa vardığımızda, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde Cross'a bakıyorum. Bu olamaz...

"Ethan." April ona doğru bir adım attı ama ben onu geri çektim. Saldırmaya hazır vahşi bir kedi gibi görünüyor. Bu gece zaten yeterince şey yaşadı. Bu noktada onu herkesten koruma ihtiyacı hissediyorum. "Ne oldu sana böyle?"

"Söyle ona," der Cross, ayakkabısıyla ona tekme atarak. "Siktir git!" diye tükürür Cross'a.

"Dostum? Sen ne...?" Luca başlıyor ama Cross eğilip Ethan'ı saçlarından tutuyor ve ayağa kalkmaya zorluyor.

"Söyle. Ona," diye hırlıyor.

"Cross. Yapma." Grave başını sallıyor ve kargaşaya katılmaya gelir.

Titan ve Bones hemen arkasında.

Ne zaman geri geldi? Son duyduğumda gitmişti. Bones onu geri getirmiş olmalı.

Cross, Grave'e "Bu şekilde bitmesine izin vermeyeceğim," der. "Sana değil. Şimdi olmaz."

"Neden bahsediyor bu?" April yüzünü Grave'e dönerek sorar.

"Hiçbir şey," diye geçiştiriyor onu, gözlerine bakamıyor.

Cross şeytani bir kahkaha atıyor ve bu ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Onu hiç böyle görmemiştim, Karanlık Kral. Kızlardan hikayeler duydum ve kasaba Krallığın nasıl yönetildiğini biliyor. Ama şu anda farklı görünüyor. Kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi.

Cross, Grave'e "Bunu yapma," diyor. En iyi arkadaşına yalvarıyor. "Senin hâlâ aynı adam olduğunu düşünmesine izin verme."

"Bu sizi ilgilendirmez!" Grave onlara doğru adım atarak bağırır.

Cross Ethan'ı yana iter ve Ethan tökezleyerek bir kez daha yere düşer. Cross göğsünü Grave'e çarpıyor. Bones müdahale etmek ister ama Titan onu geri çeker. *Ne oluyor lan?* Neden kimse bunu durdurmuyor?

"Öyle!" Cross bağırır. "Sen benim kardeşimsin ve onun senin değişmediğini düşünmesine izin vermeyeceğim."

"Siktir git!" Grave onu iter.

Cross gömleğini kapar ve Grave'i kendine doğru çeker. "Senin hakkında daha az düşünmesine izin vermeyeceğim."

Grave'in alt dudağı titremeye başlar.

"Beni duyuyor musunuz? Ben biliyorum. Titan ve Bones biliyor. Sen bir zamanlar olduğun adam değilsin. Bunun için çok yol kat ettin Kyle," diyor Cross, en iyi arkadaşına karşı sesini yumuşatarak.

Grave burnunu çeker ama başını sallayarak fısıldar, "Bunu yapmayacağım. Bunu ona yapmayacağım."

Sessizlik odayı kaplıyor. Ellerim titriyor, kalbim çarpıyor. Neler oluyor? Cross ne biliyor ve Grave ne yaptı? April'ı neyden koruyor?

Cross onu bırakır ve omuzlarını bir kez daha dikleştirerek bir adım geri çekilir. "Peki, o zaman yaparım."

"Hayır-"

"April, kardeşin aylar önce Grave'in haplarını ondan çaldı. Evinizde kullanan da o," diyerek Cross en iyi arkadaşının sözünü kesiyor.

April'in iri gözleri Cross'tan Grave'e kayar. Cross'un kafasının arkasına bakarken cani gibi görünüyor. Ağır nefes alıp verişiyle göğsü hızla inip kalkıyor. Elleri iki yanında yumruk olmuş. Bones'un onlara yaklaştığını görüyorum, Grave'in Cross'un üzerine atlamasını bekliyor.

"Ne?" April gözlerini kırıştırıyor ve yeni gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Hâlâ yerde yatan ama şimdi ayağa kalkmış olan küçük kardeşine bakıyor. "Bu doğru mu? Kullanıyor muydun?"

Onunla göz göze gelmiyor. Onun yerine, önündeki yerde duran kan lekelerine bakıyor.

"Ama..." Yutkunuyor. "Çalışıyorsun. Daha iyisini yapıyorsun. Beladan uzak duruyorsun. Seni gördüm-"

"Bazı bağımlılar başkalarının ne düşündüğünü önemser ve bunu iyi saklar," diyor Cross, sözünü keserek.

Sulu buz mavisi gözleri Cross'tan Grave'e bakıyor ve o kendisine bakmayınca bir kez daha kardeşine bakıyor. "Cevap ver bana!" diye bağırarak ona doğru koşar. Grave onu yakalıyor ama yüzüne bir yumruk atmadan önce değil, onu yere yan yatırmadan önce. "Daha ne kadar?" diye haykırıyor Grave'in tuttuğu ayakları yerden kesilirken.

Ethan dudağını ısırır ve onu görmezden gelmeye devam ederek kendini tekrar oturma pozisyonuna iter.

"Daha ne kadar sürecek?" diye bağırıyor bu kez, Grave'in elinden kurtulmaya çalışıyor.

"April?" Grave yüzünü ona dönmesi için onu çevirir. Elleri gözyaşı izleri olan yüzünü kavırıyor. "April, bana bak. Derin bir nefes al."

"Aman Tanrım," diye ağlıyor, vücudu onunkine gömülüyor. "Grave... Çok özür dilerim."

"Yapma. Bunu kendine yapma." Adam başını sallayarak onu göğsüne çekiyor ve sıkıca sarılıyor. Adam başını öperken elleri gömleğine gömülüyor. Bacakları tutmuyor ve adam onu kucağına alıp fuayeden uzaklaştırıyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

CROSS

En iyi arkadaşımın hayatını neredeyse mahveden ahmağa bakmak için dönüyorum. Çocuk hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama henüz yirmi bir yaşında bile olamaz. Mason kardeşler onun peşindeyken Grave'e elli bin dolara mal olmuştu. Grave onlara ödeme yaptı ve o da Grave'e geri ödeyecekti. Nasıl gittiğinden emin değilim. Sormadım. Belki de sormalıydım. "Gel hadi." Üst kolundan tutup ayağa kaldırdım. "Hadi gidelim."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu tutuyorum.

"Evet, seni rehabilitasyona götürüyorum."

"Siktir et!" diye bağıyor, benimle daha sert dövüşmeye başlıyor ama hâlâ çok zayıf. Havaalanında onu yerden kaldırdım. Bu gece iki kez dövüştü ve ikisinde de dayak yedi. Üç kardeşin en küçüğü olan Trey Mason, Ethan'ı arabama götürmeme yardım etmek zorunda kaldı. "Onun uyuşturucu kullanmasına hiç engel olmadın."

Boştaki elimle yüzünü kavriyorum. "Kız kardeşin yeterince şey yaşadı."

"O kendi seçimlerini yaptı," diye tükürdü.

Bu çocuğu öldüreceğim.

Bones beni ondan uzaklaştırıyor ve sırtını ön kapıya dayıyor. "Siktir git buradan. Rehabilitasyona gitmen ya da kafayı bulman umurumda değil. Ama April ve Grave'den uzak dur, yoksa seni ben öldürürüm."

Omuz silkiyor, arkasını dönüyor ve çıkarken ön kapıyı çarparak kapatıyor.

"Rehabilitasyona ihtiyacı vardı," diye bağırdım Bones'a.

"Birini ayık kalmayı seçmeye zorlayamazsın Cross," diye tersledi. "Bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Biliyorum, ama... "Daha yeni çocuğunu kaybetti. Kardeşini aşırı dozdan kaybederse ne hisseder sence?"

Omuz silkiyor. "Daha iyi olacak gibi görünüyor."

Alexa onun sözleri karşısında nefesini tutuyor ama Bones'un böyle hissetmesine şaşırmadım. Katılmadığımı da söyleyemem. Ama burada Grave'i de düşünüyorum. April onun her şeyi. Onu terk ederse ne yapar? Bir çocuk ve bir kardeş kaybederse? Bu onu nasıl etkileyecek? Ve sonra ilişkileri? Tüm tarafları bir arada tutmak için üzerime düşeni yaptığımdan emin olmaya çalışıyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama hiçbir zaman Grave'in ihtiyaç duyduğu gibi yanında olamadım. Ona olanak sağladım. Daha iyisini yapmaya çalışıyorum. Artık onun için daha iyi bir arkadaş olacağım. Ve başarısız olmama izin verirsem lanetleneceğim.

"Ethan olduğunu nereden bildin?" Jasmine bana sordu.

Ona bakıyorum ve aklıma Grave ile yaptığım bir konuşma geliyor.

"Onları yine mi kaybettin?" Krallık'taki Kraliyet Süitimizde onun yatak odasında dururken Grave'e soruyorum.

"Onları bir çantaya koymuştum," diye homurdanarak dolabını karıştırıyor.

Tam olarak ne aradığından emin değilim. Yatağının ucuna uzandım. "Ve sen onları almadın mı?" Bir şişe hapı nasıl kaybedersin?

Homurdanıyor. "Dün gece bir şişe hap içmiş olsaydım bilirdim."

Omuz silkiyorum, Zippo'mu açıp kapatıyorum. "Belki April almıştır." Seçenekleri düşünmeye çalışarak uzanıyorum. Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki uyuşturucu kullanıyordur. Her zaman seviştiği Lucy ile uyuşturucu kullanıyor.

Grave başını sallar. "Birincisi, orada olduklarını bilmiyordu ve ikincisi, buna şansı olmazdı. Evine giderken sikimi yaladı ve varır varmaz üst kattaki odasına çıktık. İşimiz bittikten sonra bayıldı ve bir daha gitmedi. Kardeşi yapmış olmalı."

Hap şişesindeki şey Grave'in eskiden orada tuttuğu şey değildi. Ethan'ın çaldığı hapları bitirdiği ve daha sonra şişeyi saklayarak istediği her şeyi doldurduğu açıktır.

"Cross?" Alexa, Jasmine'in bana bir soru sorduğunu hatırlatarak konuşuyor ama onları duymazdan geliyorum. Onun yerine, ahmağın antrede bıraktığı çantasını tekmeleyip kapıya dönüyorum. Kapıyı açıp arkamdan çarparak kapatıyorum ve evime gidiyorum. Yorgunum ve bir duşa ihtiyacım var. Las Vegas'ın hemen dışında bir çıkmaz sokakta bir yerleşkemiz var. Uzun zaman oldu.

Evimde kaldığımdan beri, ama şu anda Krallığa gitmek için zaman ayırmak istemiyorum.

"Cross?" Alexa'nın arkamdan seslendiğini duyuyorum, Grave'in merdivenlerinden aşağı koşuyor. "Şimdi olmaz," diyorum, onu etrafımda istemiyorum. Bir süreliğine yalnız kalmak istiyorum.

Gece. "Evine git, Alexa."

"Cross!" diye
bağırıyor.

Evime giriyorum ve o kapıyı da çarpıyorum ama kapı hemen arkamdan açılıyor. Kapıyı kilitlemem gerekirdi ama sadece biz kralların girebildiği güvenli bir sitede yaşadığımız için bunu hiç yapmadım.

"Seninle konuşuyorum lan!" diye bağırıyor.

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Ve sana eve gitmeni söyledim!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. İşler gerginleşti ve kan basıncım hala yükseliyor. Öfkem azalmaktan çok uzak. Grave, April'ın tekrar kullandığını düşünmesine daha ne kadar izin verecekti? Onu terk ederdi. Hepsi kardeşinin gerçeğini saklamak istediği içindi. Acıması. Aklından ne geçiyordu? Ceketimi çıkarıp döndüm ve koridordan geçerek evin arka tarafındaki ana süitime doğru yürüdüm.

"Bunu konuşmamız gerekiyor,"
diyor. Homurdanıyorum. "Tartışacak
bir şey yok." "Bu onun kardeşi."

"Bones haklıydı," diyorum yatak odasına girerken.

"Bunu Grave'e sen mi yaptın? Ha?" diye sorarak duraklamama ve yüzümü ona dönmeme neden oldu. "Onu aşırı doz almaya mı terk ettin?"

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!" Bağırıyorum. "Neler yaşadı. Olmasına izin verdiklerim. Hiçbirimiz onu durduramazdık!" Grave'in ayılmak istemesini sağlayan tek kişinin April olduğuna tüm kalbimle inanıyorum. "Benden ne bekliyorsun?"

"Biraz insani terbiyeye ne dersiniz?" diye bağırıyor yüzüme. "Biraz merhamet. Yardıma ihtiyacı vardı, evden kovulmaya ve sokaklarda tek başına bırakılmaya değil. Gidip daha fazla uyuşturucu bulacak."

Buna gülüyorum ve bu onun şu anda bana olan nefretini körüklüyor.

"Siz Krallar hepinizin kardeş olduğunuzu söylüyorsunuz. Ama Grave'in kafayı bulmasına izin verdiniz. Ya aşırı doz alsaydı? Ne olurdu? O zaman ne...?"

"Ne olduğunu biliyormuş gibi davranma Alexa. Çünkü sana söz veriyorum, hiçbir şey bilmiyorsun." Ona doğru adım atıyorum, burnumun ucuyla yeşil gözlerine bakıyorum.

Gözler. "Bunu son kez söylüyorum. Defol git evimden."

Çenesi keskinleşiyor, burun delikleri açılıyor ve bana tokat atacağını sanıyorum ama onun yerine arkasını dönüp odamdan çıkıyor ve çıkarken ön kapıyı çarpıyor.

"SİKTİR!"

ALEXA

Dün gece hiç uyuyamadım. Cross'la tartıştıktan sonra hışımla evinden çıktım ve Jasmine'in beni eve götürmesini sağladım çünkü Cross'la birbirimizi görmüyormuşuz gibi "davranmamız" gerekiyordu - zaten bilmiyorlarsa bile Grave ve April'in evinden onu nasıl takip ettiğimden sonra artık biliyorlar - duş aldım, sonra sabah alarmım çalana kadar yatakta dönüp durdum. April'i aramayı çok istedim ama vazgeçtim. Zaten çok şey yaşıyordu ve bu zamanı Grave'le geçirmesini istiyordum. Konuşacak çok şeyleri vardı.

Jasmine gelip beni aldı ve Bones'la özel bir hangarda buluştuk. Bones'un jeti olduğunu tahmin ettiğim şeye bindik. Uçak yolculuğu sessizdi. Bones sürekli telefonundaydı, ya e-posta yazıyor ya da biriyle mesajlaşıyordu. Jasmine benimle konuşmaya bile çalışmadı. Genelde beni neşelendirmeye çalışan ilk kişi o olurdu ama hepimiz hâlâ dün gecenin etkisindeydik. Uçuş sırasında kendimi bir orada bir burada uyurken buldum.

New York'a indiğimizde özel hangarda bir Cadillac Escalade bizi bekliyor. Jasmine ve ben arkaya biniyoruz ve Bones bizi otelimize götürüyor. Alnımı cama dayayıp yüksek binaları seyrediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Şehri görmek için sabırsızlanıyordum ama şimdi o kadar da değil. Doğru gelmiyor.

Arabayı otelin önünde durdurur. "Gece yarısı sizi buradan alacağım." Bones sonunda konuşur.

Saatime baktığımda dördü biraz geçtiğini görüyorum. Aslında biraz zamanımız olduğuna seviniyorum çünkü bu gece dışarı çıkmadan önce biraz uyumak istiyorum. Çok yorulmuşum.

"Yukarı gelmiyor musun?" Jasmine soruyor.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Şehirdeyken halletmem gereken bazı işler var."

O ve ben arabadan inmeden önce başını sallıyor. Birkaç adam çantalarımızı aldı ve otele girmemize yardım etti. Times Meydanı'ndaki şık ve pahalı bir otelden tam da beklediğim gibi. Açık, yukarı bakmanıza ve içeriden tüm katları görmenize izin veriyor. O kadar yüksek ki tepeyi görebilmek için başımı tamamen arkaya yaslamam gerekiyor. Her şey altın süslemeli bembeyaz. Zemin beyaz ve siyah mermer desenli. Sağ tarafta beyaz deri koltuklar, sol tarafta ise bir bar var. İçeriye baktığımda duvarda televizyonlar ve yuvarlak kabinlerde oturan insanlar görüyorum. Beş kat yüksekliğinde devasa bir avize asılı, daire şeklinde sarılmış kristaller konukların üzerine yağıyormuş gibi görünüyor.

Çocuklar asansöre binmemize yardım ediyor ve biz tırmanırken midem boğazımda düğümleniyor, lobi gittikçe uzaklaşırken tavandan tabana pencerelerden dışarı bakıyorum.

Sonunda durdu ve Başkanlık Süiti'nin kapısından içeri girdik. Adamlara teşekkür ediyor ve bahşiş veriyoruz.

Huşu içinde etrafa bakıyorum. Ayakkabılarım zengin halıya batıyor. Times Meydanı'nı gösteren tavandan tabana pencerelerden başka bir şey yok. "Bu inanılmaz," diye fısıldıyorum, keşke April da burada olsaydı da bunu benimle birlikte görseydi.

"Doğru mu?" Jasmine kabul ediyor ve bar alanına doğru yürüyor.

Oturma odasının ortasındaki piyanonun başına oturuyorum ve keşke annem daha küçükken New York'u ziyaret ederken otelimizde piyano çaldığımı söyleyebilmek için beni derslerime zorlasaydı diyorum.

"Ben biraz kestireceğim," diye haber veriyor Jasmine.

"Tamam," diye el sallıyorum ona, arkasından çok geçmeyeceğimi bilerek.

Cebimdeki telefonum titriyor ve Cross olduğunu umarak çıkarıyorum. Ama eski sevgilimden başkası olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

Alexa, beni görmezden gelmeyi bırak! Seninle konuşmam lazım!

Ben okurken telefonum çalmaya başladı, arayan oydu. Reddet tuşuna basarak cep telefonumu cebime koyuyorum ve gidip biraz kestirmeye karar veriyorum.

Uyandığımda dışarısı karanlıktı. Komodinin üzerindeki saat dokuzu gösteriyor. Cep telefonumu kontrol etmeden önce esniyorum ve ağır uzuvlarımı uzatıyorum. Neyse ki Mitch'ten bir şey yok ama ne yazık ki Cross'tan da bir şey yok. Ne beklediğimden emin değilim. Cross ve ben sadece sevişiyorduk. Ciddi bir şey değildi ve onu özür dileyecek bir tip olarak görmüyorum. Gururumu ayaklar altına alıp söylediklerim için özür dilemeye hazır olmadığımı eminim. Bir bakıma haklıydı. Yıllar boyunca

Kings'le aranızda neler geçti bilmiyorum.

ağzımı kapalı tutabilirdim. Yatağın kenarından yuvarlanarak bitişikteki banyoya doğru ilerledim.

Işığı açıp Jasmine'i küvette bulduğumda çığlık atarak geri sıçradım. O ve ben bir süiti paylaşıyoruz. Bones'un kendi odası var.

"İçeri gelin." Baloncuk kaplı elini sallıyor. "Hiçbir şey göremiyorum. Yapabilsen bile umurumda olmazdı." Bana göz kırpmıyor. "Hepsi aynı."

Gülüyorum ve içeri giriyorum çünkü gerçekten işemem gerekiyor. "Neden karanlıktasın?" Odanın her yerinde mumlar yaktığını fark ederek soruyorum. Büyük jakuzili küvetin üzerindeki siyah perdeler kapalı, onu şehirden gizliyor.

"Parlak ışıklar yerine mumları tercih ederim."

Bir tanesinin lavabonun yanında durduğunu fark ettim ve aldım. Koyu mor renkli bir mum... "Bunlar penis mi?"

"Evet." Gülümsüyor, göğsünün üst kısmındaki ve boynundaki kabarcıkları ovuşturuyor. "Bir aleti ateşe vermeyi çok tedavi edici buluyorum. Gerçek bir penis kadar değil" - omuz silkiyor - "ama yine de kendimi iyi hissettiriyor."

Başımı sallayarak gülüyorum ve tuvalete doğru ilerliyorum. "Bunu denemem gerekecek," diye mırıldanıyorum. Sahte olanları tabii ki.

ÜÇ SAAT SONRA, Bones kırmızı tuğlalı bir binanın arka tarafına yanaşıyor. Arabadan inerken, kulübün içinden gelen müzik sesini duyabiliyorum. Ne beklediğimden emin değilim ama beklediğim bu değildi.

Ben sağa doğru yürümeye başladım ama Bones sola gitti. Jasmine elimi tutuyor ve beni peşinden sürüklüyor. Siyah bir kapı açılıyor ve üç parçalı takım elbise giymiş bir adam dışarı çıkıp kapıyı açıyor. Sağ elini kulağına götürdü. "Geldiler patron," diye konuşuyor. Sonra gülümser. "Bones!" Adamın elini sıkar ve sarılmak için onu kendine çeker. "Nasılsın dostum? Uzun zaman oldu."

"Meşgulüm. Her zamanki gibi," diye yanıtlıyor Bones.

Kaşlarımı çattım ve Jasmine kulağıma eğilip fısıldadı, "Bones bir üye."

Dudaklarım O şeklini alıyor. Gözlerim parlak Hermes ayakkabılarına takılıyor ve siyah pantolonunun ve koyu gri düğmeli bluzunun üzerinde geziniyor. Kolları dövme ön kollarına kadar kıvrılmış. Omuzları geriye çekilmiş ve

Ellerini ceplerine sokmuş. Bones'un bir kadından tam itaat talep ettiğini görebiliyorum. Her zaman, hayatının her alanında kontrolü elinde tutması gereken birine benziyor.

"İçeride sizi bekliyor." Adam kenara çekilerek kapıyı bizim için açık tutuyor.

Bones, Jasmine'in elini tutuyor ve o da benimkini tutmaya devam ediyor. Parlak, yanıp sönen ışıklar beni bir anlığına kör ediyor. Sağ elimi uzattım ve bir duvar buldum. The Pussycat Dolls'un "Buttons" şarkısının bas sesiyle titreşiyor. Bones bir açıklığa girene kadar bizi uzun bir koridordan aşağı çekmeye devam ediyor. Yukarı bakınca insan kalabalığını görüyorum. Tıklım tıklım olduğunu görünce şaşırmadım. Ama herhangi bir kulüp gibi görünüyor. Özel ya da sapıkça bir şey yok. Barı ve dans pistini geçip kulübün diğer tarafına, başka bir uzun koridora doğru yürüyoruz. Sonundaki kapıda bir adam nöbet tutuyor.

Bones elini arka cebine attı ve cüzdanını çıkardı. Bir kart uzattı ve adam önce kartı, sonra da bizi inceledi. Gözleri Jasmine ve benim üzerimde öyle bir geziniyor ki bunu yapmayı neden kabul ettiğimi bile sorguluyorum. Ama sonra kenara çekilip kapıyı açtı.

Loş bir merdiven. Bones'u takip ediyoruz ve en alttaki kapıyı açıyor. Lanet olsun, bu bir labirent. Girmenin tek yolu bu mu? Ya da içeri girmemize izin verdikleri tek yol bu mu? Kapıdan içeri giriyoruz ve gözlerim büyürken ağzım açık kalıyor.

Aşağıda ışıklar, yukarıda yanıp sönen neon ışıklara göre daha sönük kalıyor. Üstümüzdeki gürültünün aksine yumuşak bir müzik çalıyor.

Erkekler ve kadınlar odanın ortasında bir dans pistindedir. Çoğu deri kıyafetler giymiş. Bir adam elleri ve dizleri üzerinde sürünürken, bir diğeri onu bir tasma ile gezdiriyor. Kırmızı lateks tek parça gibi görünen bir şey giymiş bir adam yanımızdan geçiyor.

Kink-şimdi bana tamamen mantıklı geliyor. Yukarıda gördüklerime kıyasla gece ve gündüz gibi. Burası gizli mi? Ama neden?

"Bones!" Beyaz, üç parçalı takım elbise giymiş bir adam bize doğru yaklaşıyor ve Bones, adını söyleyen adamla tokalaşmak için Jasmine'in elini bırakıyor. "Hanımlar." Ellerini arkasına koyarak bize başıyla selam verdi. Ben de neden bizimkini sıkmadığını merak ediyorum.

Jasmine de bunu fark etmiş olacak ki omuzlarını geri çekiyor. "Hooke," diye onaylıyor onu.

Adı Hooke mu? Bu sahte bir isim olmalı, değil mi? Belki de soyadı? Genç görünüyor. Belki benim yaşımda değil, ama yirmili yaşların sonunda, en fazla otuzlu yaşların başında.

"Bones, her şeyin nasıl işlediğini bilecek kadar burada bulundun. Ama size etrafı göstermeme izin verin hanımlar." Bize arkasını dönüyor.

Bones'un üye olduğunu öğrendiğime göre, Jasmine'in onu neden getirdiğini anlıyorum. İşin iç yüzünü biliyor. Ama benim endişem, bir üyenin satın almasıyla ilgili ne tür kısıtlamaları olduğu?

Adam dans pistinin sonundan sağa döndü ve bir koridora geldik. Camdan başka bir şey yok. Her iki taraftaki odaları görebiliyorsunuz. Odaların içinde seks yapan insanları görebiliyorsunuz. Çok fazla sahne var. Bir tanesi haça benziyor ve çıplak bir adam ona bağlanmış. Bir diğeri siyah deri bir bank gibi görünüyor, bir kadın onun üzerine eğilmiş.

Önünden geçtiğimiz bir odada iki adam ve bir kadın var. Kadın bir masanın üzerine eğilmiş, elleri arkadan bağlanmış, bacakları iki yana açılmış ve bağlanmış. Adamlardan biri arkasında, diğeri önünde.

"Burası cennet," diyor Jasmine heyecanla.

Bizi siyah deri bir kanep ve iki sandalyenin olduğu bir odaya götürüyor. Ortada bir sehpa ve üzerinde bir yığın kâğıt duruyor. Duvarlarda tek bir pencere bile yok.

Jasmine hâlâ elimi tutuyor, o kanepeye oturduğunda ben de yanına oturuyorum. Bones karşımızdaki sandalyeye oturuyor, Hooke da takım elbisesinin ceketinin düğmelerini açıp diğesine oturuyor. "Yalan söylemeyeceğim; beni aradığında heyecanlandım, Bones. Bence Kink senin için harika olacak. Vegas'ta bir yerimiz olduğu için onur duyuyoruz."

Bu Hooke denen adamı zaten pek sevmiyorum. Jasmine, Bones'a ihtiyacımız olduğunu söyledi ve o konuştuğça nedenini daha iyi anlıyorum. Cinsiyetçi domuzlardan nefret ediyorum.

"Bu Jasmine'in fikriydi." Bones ona bakıyor, övgüyü ona veriyor. "Kaçıramayacağım bir fırsattı."

"Evet..." Uzun bir nefes veriyor. "Kink iki kadının ortak olmasından heyecan duyuyor."

Yalancı. Sesindeki alaycılığı ben bile duyabiliyordum. Sanki biri bizi içeri alması için onu zorluyor. Acaba o kişi Bones mu? Bunu yapmayı daha da çok istiyorum.

"Biraz araştırma yaptım," diyorum sonunda konuşarak. "Ve dünya çapında yirmi beş lokasyonunuz varken tek bir lokasyonunuzun bile olmamasını ilginç buldum."

kadının bir Kink'i var. Nedenmiş o?"

Hooke sağ bacağını kaldırarak bileğini sol dizinin üzerine koyuyor ve koltuğuna geri yerleşiyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Etrafına bir bak Kink. Baskın katılımcılarının çoğu erkek. Kadınlar liderlik etmeyi değil, takip etmeyi seçiyor."

Jackass.

"Ve tabii ki erkekler daha güvenilir. İş alanında daha baskınlar..."

"Affedersiniz?" Jasmine daha dik oturarak soruyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Ona bakıyor. Gözleri kızın göğüs dekoltesine kayıyor, sonra tekrar kızinkine dönüyor. Sanki az önce geçtiğimiz odalardan birinde onu bağladığını hayal ediyormuş gibi yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Kadınlar aile hayatını tercih eder. Bebekler. Evde onları sürekli oraya bağlayan sorumlulukları var. Erkekler ise hayatlarını kariyerlerine adamayı seçerler." Ellerini genişçe uzatıyor. "İstatistikler bu gerçekleri destekliyor."

"Bu-"

Bones, Jasmine'in sözünü keserek, "Konudan uzaklaşıyoruz," diyor.

"Bak..." Hooke ayağını yere koyar. Takım elbisesinin ceketini düzeltiyor, belli ki söyleyecek daha çok şeyi var. "İkinizin Kink'e katılması bizi çok heyecanlandırdı ama Bones olmasaydı burada siz hanımlarla oturuyor olurum desem yalan olur."

Jasmine bana Bones'a ihtiyacımız olduğunu söylemiş olsa da Hooke'un sözleri beni hâlâ kızdırıyor. Bu orospu çocuğu bize hayatlarımızla ne yapabileceğimizi söylemeye nasıl cüret eder? Paramızla. Kadınlar her şeyi yapabilir ama dokuz ay boyunca çocuk taşıdığımız için bize zayıf gözüyle bakılıyor.

Odaya bir sessizlik çöküyor. Jasmine'in sert vücudunu yanımda hissedebiliyorum. Bir şeyler söylemek istiyor. Ben de daha fazlasını söylemek istiyorum ama Bones'un yüzündeki ifade ikimize de çenemizi kapatmamızı söylüyor. Belki de Hooke sözlerini kişisel algılamamızı ve olay çıkarmamızı istiyordur - böylece ona saldırdığımızda bizi geri çevirmek için bir nedeni olur. Muhtemelen şu anda bizi kaydediyordur.

Elimi siyah elbisemde gezdiriyorum. "Kaç üyeniz var?" Boş ver bu adamı ve hakkımızda bildiklerini. Ona ne kadar kararlı olduğumu göstereceğim. Evrakları okudum.

"Şu anda beş yüzün biraz üzerinde," diyor gururla.

Neredeyse havasızlıktan boğulacaktım. *Beş yüz mü?* Sözleşmede üye katılımının kişi başı elli bin olduğu yazıyordu. Her yıl için. Kişi başı elli bin,

yirmi beş milyon dolar. Bu çılgınlık.

"Üyelikler tek gelir kaynağınız mı?" Ben sordum. Sözleşmede üyelerin ilk katılım payından başka bir şey belirtilmemişti.

Başını iki yana sallıyor. "Üyelik başına elli bin sadece onları kapıdan içeri sokuyor. Eğer yanlarında birini getirirlerse, bu onlara pahalıya patlar. Şişe servisi isterlerse, bu onlara pahalıya patlar." Acımasızca gülümsüyor. "Eğer bir oda istiyorsanız..." Ellerini iki yana açıyor. "Anladın sen onu. Burada her şeyin bir bedeli var."

"Şüpheli olduğum için beni bağışlayın ama bunun için neden ödeme yapınlar ki?" diye sordum. Bana baktı. "Erkekler sahip olduklarını göstermeyi severler."

"Yani seks kölelerini etrafta dolaştırmaktan bahsediyorsun," diye karşı çıkıyorum. Yumuşakça kıkırdıyor. "Eğer köle olmak senin sapkınlığınsa, o zaman evet." "Yani tüm üyeleriniz erkek mi?" Jasmine soruyor.

"Yüzde yüzü değil. Ama çoğunluğu, evet." "Neden peki?"

Devam ediyorum.

Bana öyle bir gülümsüyor ki tüylerim diken diken oluyor. Keşke onun gibi erkekler bir günlüğüne kadın olabilseler de nasıl bir şey olduğunu anlayabilseler. "Bir adam haftada beş kez gelecek ve her seferinde farklı bir kadın getirecek."

"Parasının karşılığını alıyor," diyorum tiksintiyle.

Sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Bir kadın yılda on kez gelecek ve aynı adamı getirecek. Yani bir kadın için bu tür bir bağlılığı haklı çıkarmak zor."

Finansal olarak demek istiyor. Zaten erkeklerin kadınlardan daha fazla para kazandığını söyledi.

Kapı açılır ve siyah deri pantolon ve kırmızı bir bluz giymiş bir kadın içeri girer. Simsiyah saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. "Hooke, seninle bir saniye görüşebilir miyim?"

Ayağa kalkar ve takım elbise ceketini düğmeler. Bones da ayağa kalkar ve onun elini sıkar. "Bizimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Elbette." Daha önce olduğu gibi bize dönüp başını sallıyor. "Hanımlar." Sonra odadan çıktı. Kapı usulca arkasından kapanıyor.

Kanepeye uzandım ve uzun bir iç geçirdim.

"Aslında düşündüğümde daha iyi geçti," diyor Bones tekrar otururken.

"O lanet olası bir pislik," diye tükürüyor Jasmine ve yüzüme dönüp ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Ama bu söylediklerimi değiştirmez Alexa."

Sadece bana söz ver ve ona ne kadar yanıldığını gösterelim."

Onun yeşil gözlerine bakıyorum. Ben Jasmine'e güveniyorum, o da Bones'a güveniyor. Tüm hayatını bu kulübe adayacağından hiç şüphem yok. Başarılı olmasını istiyor. Ve ben de bunu istiyorum.

Hooke'u ve onun kadınlar hakkındaki görüşünü sikeyim. Baskın olabilir ve erkeklere hükmedebiliriz. "Ben varım."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CROSS

Elimde cep telefonumla ofisimde bir ileri bir geri gidip geliyorum. Onu aramalıyım. Ama şu anda ne söyleyeceğimden emin değilim.

Üzgün müsün? Nedense bu yeterli gelmiyor. Dün geceyi düşünmek için biraz zamanım oldu ve o haksız değildi. Sadece bunu kabul etmek istemedim.

Aklımda bu kadar çok olmasından nefret ediyorum. Onun bir sikiş olması gerekiyordu, ama beni tüketiyor. Neden bu hale gelmesine izin verdim? Ve bunu nasıl durdurabilirim?

"Meşgul müsün?" Titan ofisime girerek soruyor.

"Ne istiyorsun?" Zippo'mu açıp kapatarak soruyorum. "Görüyorum ki hâlâ sinirlisin?" Yumuşakça gülüyor.

Gözlerimi deviriyorum ve ona sırtımı dönüyorum.

"Az önce Bones'la telefonda konuştuğumu bilmeni istedim." "Ve?"

Dönüp ona bakıyorum. "Ne söyledi?"

"Kızlar anlaşmayı kabul etti."

Alexa'nın yapacağını biliyordum. Kaçırılmaya kadar iyiydi. Onun adına sevindim.

Başımı sallayarak ona "Teşekkürler." dedim.

"Bunun için kendini daha ne kadar hırpalayacaksın?" diye soruyor, masamın karşısındaki koltuğa oturarak.

Bu soruyu görmezden geliyorum ve kendi sorumu soruyorum. "Neden eve gitmekten kaçınıyorsun?" Saat neredeyse gece yarısı. Bir süredir bu kadar geç kalmamıştı.

"Hiçbir şeyden kaçmıyorum. Emilee şu anda Haven ve Luca'larda." Saatini kontrol ediyor. "Bir saat içinde onu alacağım."

Başımı salladım ve masamın arkasındaki koltuğuma çöktüm. "Grave'den haber aldın mı?"

"Hayır."

Dirseklerimi masama koyuyorum ve ellerimi siyah saçlarımda gezdirerek bir iç çekiyorum. "Ben de yapmadım."

"Bir şeye ihtiyacı olursa bize haber verecek," diyor ve ayağa kalkarak kapıma doğru yürüyor.

"Teşekkürler," diyorum ve onu durduruyorum.

Elini kapı koluna koydu ve bana doğru döndü. "Sadece bilmek istersin diye düşündüm. Şu anda seninle konuşmadığı için."

Çenem gerildi. Arkadaşlarının önünde sevgilinle kavga etmek asla iyi bir şey değildir. "Karmaşık bir durum," diyorum.

Homurdanıyor. "Ben de yaşadım. Bunu çözmede iyi şanslar." Sonra döner ve gider.

Arkama yaslandım ve bir iç çektim. İşte bu yüzden sevişip hayatıma devam ediyorum. Bu saçmalıktan kaçınmak için.

ALEXA

Özel jetinde Bones ve Jasmine'in karşısında oturuyorum. Zihnim saatte yüz mil hızla geri döndüğümüzde yapılması gereken her şeyi anlamaya çalışıyor.

"Buyurun efendim. Bayanlar." Uçuş görevlisi elinde buz ve şampanya dolu bir kovayla yanımızda durdu.

"Teşekkürler Nicki," diyor ve uzanıp şişeyi alıyor. Mantarı açıyor ve üç flüte dolduruyor, sonra her birimize kendi flütümüzü uzatıyor. "Size, hanımlar, ve başarıınıza." Kadehini kaldırıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona gülümseyerek. "Bize yardım ettiğin için."

"Bir insanın istediğini yapmak için bir takım toplara sahip olması gerektiğine inanmıyorum" diyor.

Bones'u severim. Adamda "*benimle uğraşma*" diye bağırان bir hava var. Ama aynı zamanda Jasmine ve benim kendi işimizi kurmamıza yardım etmek için iki milyon dolarlık bir kontrata hayatını feda etti.

"Üçümüze ve geleceğimize." Kadehimi kaldırıyorum.

İkimiz de Jasmine'e bakıyoruz. Şampanyasına bakıyor; şampanya flütün içinde köpürüyor. Yeşil gözleri içkide yoğunlaşıyor ve bir hata yaptığımızı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Benimle iş yapma konusunda şüpheleri var mı?

"Sizi beslemesi için bir adama güvenirseniz, ona sizi aç bırakma gücünü vermiş olursunuz." Bana bakıyor. Yüzüne yavaş ve sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Kendimizi besleyecek iki kadının şerefine." İçkisini geri atıyor ve Bones gülüyor.

Şampanyamı bir dikişte içiyorum ve az önce yaptığının benim için doğru şey olduğunu biliyorum. Onun için de. Üçümüz için.

Her şey değişmek üzere ve ben de bu değişimin bir parçası olduğum için çok heyecanlıyım.

o.

Bones'un telefonu çalar ve uçağın arka tarafına geçmek için ayağa kalkar. Cevap ver. Jasmine pencereden karanlık gökyüzüne bakıyor, ben de telefonumu çıkarıyorum. Cross'un numarasının üzerinde gezinirken ona mesaj atmayı düşünüyorum ama bu noktada ne söyleyeceğimden emin değilim. Ayrıca, ben hiçbir zaman korkak olmadım. Onunla yüz yüze konuşmayı tercih ederim.

Bip sesi duyunca telefonumu cebime koyuyorum. Mitch'ten gelen bir mesaj olduğunu görmek için tekrar baktım. Açmadım bile. Telefonu kapatıp arkama yaslanıyorum ve eve dönüş uçuşumuzda biraz uyumak için gözlerimi kapatıyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CROSS

PAZARTESİ SABAHİ Titan, Bones ve ben konferans salonunda otururken kapı açıldı. Grave içeri girdiğinde hepimiz ayağa kalktık. Bir saat önce bize mesaj atıp bu sabah buluşmak istediğini söylemişti ve bunu ilk kez yapıyordu.

"Mezar ..."

Bones'u durdurmak için elini kaldırdı. "Kalmayacağım." Elini saçlarının arasında gezdirirken gergin bir şekilde yutkunur. "Sadece hepinize biraz ara vereceğimi söylemek istedim."

"Elbette," diye onaylıyor Titan önce onu.

"Neye ihtiyacın olursa," diye ekliyorum.

"Güzel." Bones bir kez başını sallar.

"Ben... April ve ben kaçacağız. Bebekten sonra ..." Duraklıyor, derin bir nefes alarak kendini toparlıyor. "Biraz uzaklaşmaya ihtiyacımız var. Birlikte."

"Kendini açıklamana gerek yok Grave," diyorum ona.

Elini yırtık kot pantolonunun cebine sokuyor ve gözlerini kaçırıyor. "Sadece bir hafta sürecek. Belki en fazla iki."

"İstediğin kadar kalabilirsin." Bones ona doğru bir adım atar ama Grave geri adım atarak çift camlı kapıya doğru ilerler ve Bones durur.

"Ofisimden birkaç şey almam gerekiyor." Grave döner ve gider.

Bones peşinden koşuyor. Koltuğuma çöküyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Arkama yaslanıp beyaz tavana bakıyorum ve kafamı toparlamaya çalışıyorum. Ben oyunda değilim. Grave, April, bebek, kardeşi ve Alexa arasında tamamen boku yemiş durumdayım. Geceleri uyuyamıyorum, bu alışılmadık bir durum değil ama normalden daha kötü.

Titan öne doğru eğilir, dirseklerini masaya koyar ve Bones döndüğünde elini saçlarında gezdirir. Cam kapıyı çarparak kapatıyor ve kırılmamasına şaşırıyor. "Siktir!" diye tıslıyor.

Titan, "Seninle konuşmayacak," diyor.

"Yeni bir şey yok. Daha önce hiç yapmadı," diye tıslıyor Bones.

Titan omuzlarını dikleştirerek ayağa kalkar ve Bones'un yüzüne döner. "Kendine yalan söyleyebilirsin ama bize söyleyemezsin. İnanmak istesen de istemesen de bu sefer farklı." Sonra o da toplantı odasından çıkar ve ofisine doğru ilerler. Lanet olsun, uzun bir gün olacak.

Bones'un kahve cezvesini fırlattığını ve cezvenin duvara çarparak kırıldığını duyduğumda başımı eğiyorum.

"Efendim?"

"Ne?" Bones konferans odasına girerken Nigel'a bağırır.

Nigel artık taşkınlıklarımızdan etkilenmiyor. En kötü halimizi gördü. Ellerini arkasına koyarak topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyor. "Luca aşağıda, et dolabında efendim. Ve bir ziyaretçi getirdi."

Bones'un gözleri Nigel'dan benimkilere kaydı. Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum. İhtiyacım olan şey bu, hepimizin ihtiyacı olan şey. Kafamızı işe gömmek. Ellerimizi kana bulamak.

Bones ona, "Hemen geliyoruz," der.

Dönüp Titan'ı almak üzere odadan çıkıyor ve ben de sandalyemden kalkıp Zippo'mu cebime atıyorum. Üçümüz özel asansörümüze binip bodrum katına iniyoruz. Asansörden inip koridordan geçerek metal kapıya doğru ilerliyoruz. Bones kapıyı açıyor ve içeri girdiğimizde Luca Bianchi'yi odanın başında, üç parçalı siyah takım elbisesi içinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buluyoruz. Evlatlık kardeşi Oliver Nite-Bianchi, odanın ortasındaki metal sandalyeye bağlı adamın arkasında duruyor.

"Teslimat yaptığını bilmiyordum, Luca," diyorum ve kapının arkamdan kapanmasına ve kilitlenmesine izin veriyorum.

"Bunu es geçemezdim," diye şaka yapıyor.

"Bulduğun şey nedir?" Bones sorar.

Luca takım elbise ceketinin cebine uzanır ve bir avuç dolusu bir şey çıkarır. Sonra onları masanın üzerine bırakır. Bones onlara doğru yürür ve bir tanesini alır.

Bu bir elmas! "Neredeydi?" diye sordum.

"Glass." Luca ve Bones'un birlikte sahip oldukları striptiz kulübü. "Kızlarımdan birine üç bin dolar borcu vardı ve nakit ödeyemeyince ona bunlardan birini teklif etti."

"Bunu nereden buldun?" Bones ona soruyor, elmaslardan birini bana uzatıyor. A r a d ı ğ ı m ı z e l m a s l a r d a n biri. Özel sipariş siyah içindi.

Elmaslar. Kırmızı olanlar kadar nadir değiller ama yine de bulması zor.

Adam sessiz kalır.

"Onları satın mı aldın yoksa çaldın mı?" Merak ediyorum. Kale'nin müşterimize kazık atıp atmadığından emin değiliz. Sadece müşterimizin kızgın olduğunu ve parasını istediğini biliyoruz. İlk etapta yasadışı olan bir işlemi garanti edemezsiniz. Yani, on milyonunu kaybetti.

"Siktir git." Adam bana dudak büktü.

Elması Titan'a veriyorum. "Üzerinde kaç tane vardı?" Luca'ya soruyorum.

"Altı," diye yanıtlıyor.

Bones iç çeker. "Sipariş on iki kişilikti." Sonra adama sorar, "Elinizdekilerin hepsi bu mu?"

"Siktir git!" Bu sefer bağırıyor.

Titan Luca'ya, "Al, bunların iade edildiğinden emin ol," diyerek bunları ona uzatır.

"Belki de yutmuştur," diye öneriyorum. İnsanlar kimsenin sahip olmasını istemedikleri şeyleri saklamak için aptalca şeyler yaparlar.

Bones gülümser. "Hadi öğrenelim."

Nite deri ceketinin içinden bir çakı çıkarır ve Bones'a uzatır, o da adamı sandalyeye bağlayan ipleri keser.

Yanına gidip onu çekiyorum ve sırtını masanın üzerine atıyorum. Titan omuzlarını tutarken ben de bacaklarını aşağı doğru bastırıyorum. Luca geliyor ve adamın tişörtünü yırtıp açarak kılıllı göğsünü ortaya çıkarıyor.

Adam çığlık atmaya başlıyor ve Luca onu susturmak için elini ağzına kapatıyor. Kimsenin onu duymasını istemediğimiz için değil - oda ses geçirmez - ama onu dinlemek zorunda kalmak istemediğimiz için. Diğerleri gibi o da seçimini yapmıştır.

Bones bıçağı göğüs kafesinin hemen altındaki etine saplıyor, deriyi kesiyor ve aşağıya doğru sürüklüyor. Adamın boğuk çığlıkları hıçkırıklara dönüşürken, daha sonra bir ceset gömeceğimizi bildiğimiz için onu ameliyat ederken kan dışarı ve masaya dökülüyor.

Barının önüne geldiğimde saat üç çeyrek vardı. Otoparkta kalan tek araba onunkiydi. Benimkinden inip arka kapıya doğru yürüdüm ve içeri girdim.

Dışlerimi gıcırdatarak, kapıyı kilitlemeden bırakmasına sinirleniyorum. Bu hiç güvenli değil.

Uzun koridorda yürüyorum ve onu barın arkasında durmuş, havluyla temizlerken ve kendi kendine mırıldanırken gördüğümde duruyorum. Dönüp sıçırıyor ve beni fark edince bir çığlık atıyor. "Tanrım, Cross." Elini göğsüne götürdü. "Ne yapıyorsun lan sen? Sürünüyor musun?"

"Şey, eğer kapınızı kilitlerseniz..."

"Benimle başlama." Havluyu barın üzerine vuruyor. "Havamda değilim." Sonra soğutucunun içinde kaybolur.

Bara doğru ilerliyorum ve bir tabureye oturup bekliyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor döndüğünde.

"Tebriklerimi yüzüne karşı söyleyeceğimi sanmıştım." Homurdanıyor. "Bones'la konuştun."

"Tam olarak değil," diyorum belli belirsiz.

"Peki, teşekkürler. Artık gidebilirsiniz." Arka kapıyı işaret ediyor. "Çıkış yolunu biliyorsun."

Ayağa kalkıyorum ve söylediğini yapmak üzereyim ama bir şey beni durduruyor. Parmak eklemlerimi bara vuruyorum ve bir kez daha onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Dinle. Buraya özür dilemeye geldim."

"Özür dilemek mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kaşlarını çatıyor. "Ne için?"

"Grave ... April'ın kardeşi." Kollarımı iki yana açıp kalçalarım indiriyorum. "Hepsini." Tekrar bar taburesine düştüm. "Grave'e bir kez bile yardım etmeye çalışmadım. Bones ona karşı çok sertti. Grave bu yüzden onu kendinden uzaklaştırdı. Titan sadece kendi işini yaptı. Ama ben? Ona yardım ettim. Onunla parti yaptım. Onunla uyuşturucu kullandım. Krallık'ta onun için çalıştım. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Ve etmek de istemedim. Eğer o olmasaydı, sorunumu gömmeme yardım edecek kimse de olmayacaktı." Yumruğumu bara vuruyorum, ona kendi sorunlarım olduğunu itiraf ettiğim için nefret ediyorum. "Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama umursamıyor gibiydim."

Az önce sorunumla ilgili yaptığım hatayı sorgulamak ister gibi görünüyor ama bunu yapmaktan vazgeçiyor. Onun yerine iç geçiriyor. "Ben de özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim. Bana düşmezdi." Barın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Tıpkı dediğin gibi, o artık o kişi değil."

"Evet." Ve sanırım ben de değilim. Haftalardır hiçbir şey yapmadım.

Babamla ilgili tüm kötü anıları unutmama yardımcı oldular. Annemin. Tanrı için yaşadığımızı bize nasıl da hatırlatırdı. Onlarla birlikte hala yara izlerim var. Yani, unutacak kadar şanslı olsam bile, hatırlatıcı sonsuza kadar orada olacak. Tıpkı onun istediği gibi. Bir bakıma, o piç kazandı. Bunca yıl sonra bile hâlâ aklımda.

"Lütfen anne. Onu durdur," diye yalvarıyorum yüzüstü yatarken.

Yatağında yanıma oturup yanık izlerime krem sürerken gözyaşlarım yanaklarımdan yavaşça akarak yastığımı ıslatıyor.

"Affetmek hak edilmeli," diyor usulca.

"Neyin affı?" Ben soruyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım. En azından henüz.

"Doğmak," diye yanıtlıyor.

Sanki bu hayatı ben istemişim gibi konuşuyor. Kim ceza dolu bir hayat yaşamak ister ki? "Ben istemedim..."

"Sus," dedi bana. "Sonsuza kadar böyle olmayacak evlat. Ama gücün bir bedeli var. Seni olacaklara hazırlıyor."

"İstemiyorum." Neden bahsettiğinden bile emin değilim ama istediğimin bu olmadığını biliyorum.

"Bir Kral güçlüdür. Krallığını yönetir. En karanlık günlere dayanabilmelidir. En büyük tehdidi yenebilmelidir. Şu anda anlamak için çok gençsiniz ama bir gün göreceksiniz. Taşdığın haçlarda güç bulacaksınız."

"Cross?"

Gözlerimi kırıştırıp başımı kaldırdığımda onu bar taburemin yanında dururken görüyorum.

"İyi misin?" Yüzümü avuçlamak için uzandı ama ben daha hızlıydım. Kolumu uzatıp bileklerini kavradım ve onu dururdum. Tutuşumun sıklığı karşısında nefesini içine çekti. Onu bırakmak yerine, kendime doğru çekiyorum.

Neredeyse kucağıma düşecekti. Çabucak ayağa kalkıp kalçalarını kavriyorum. Onu kaldırıp kışını bara yerleştiriyorum ve bacaklarının arasında duruyorum. Şu anda ona ihtiyacım var. Lanet olası bir vuruş istiyorum. Anıları silmek için kafayı bulamamaktan nefret ediyorum ve uyuşturucuya en yakın şeyim o.

Hiç tereddüt etmiyor. Alexa kontrolü ele almama izin veriyor. Onu umutsuzca öpüyorum. Dudaklarım onunkileri morartıyor. Parmaklarım onun yumuşak ama sıkı tenini kazıyor. Göğsümün derinliklerinden bir

hırıltı geliyor. Kontrol etme ihtiyacı çok güçlü.

Daha önce hayatımın hiçbir yönünü kontrol edememiştim. Ateşi sevmeye, ondan bir şeyler öğrenmeye şartlanmışım ve o da benim ateşim. Beni yara izi bırakacak şekilde yakıyor. Utanmayacağım ve dövmelemlerle saklamayacağım türden.

Başını geriye atıp nefesini içine çekerek uzaklaşıyor. Boynundan aşağıya doğru öpücükler kondururken tişörtünü yukarı kaldırıp başının üzerinden geçiriyorum ve yere atıyorum.

Elleri saçlarımı kavramadan önce saçlarımda geziniyor.

"Tanrım, seni özledim." Kot pantolonunu çıkaracak kadar uzun süre onu bıraktım.

"Ben de," diye nefes alıyor, kalçalarını kaldırıyor, böylece onları bacaklarından aşağı çekebiliyorum. Gömleği de yerde onunla buluşuyor. "Seni çok özledim."

Onu bardan alıp en yakındaki yuvarlak masaya götürdüm. Onu masanın üzerine yüzüstü yatırdım. Elleri yüzeyin üzerinde düzleşiyor ve parmaklarımı amının üzerinde gezdirmeden önce sert sikimi çıkarıyorum. Islaktı, bu iyi bir şeydi çünkü sikişme havasındaydım.

Ona doğru kayarken, her şeyin kaybolduğunu hissediyorum. O benim ateşim. Aşkın fırtınadan korunmak için bir sığınak olması gerektiğini söylerler ama bu Alexa'ya karşı hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz. O bana ihtiyacım olduğu öğretilen her şey. Crave.

O benim sunağım, yıllar boyunca işlediğim tüm günahlar için diz çöküp tövbe ettiğim yer. Aldığım ruhlar için.

Ben onu sikerken amcığı etrafımda sıkılaşıyor ve aşağıya bakıp sert sikimin o doyamadığım tatlı amcığa girip çıkmasını izliyorum. Ellerim kalçalarını kavlıyor, vücudu masanın üzerinde ileri geri sallanırken onu yerinde tutuyor ve her itişte takırdıyor.

Elleri başının üzerine uzanıyor ve tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak masanın kenarını kavlıyor. "Oh Tanrım, Cross..." diye haykırıyor ben ona çarparken.

Kalçalarını bırakarak sırtına doğru eğildim ve sağ elimle saçlarını kavradım. Yüzünün yan tarafını masadan çekerek onu öpüyorum. Onun

içindeyken dudaklarının tadına bakmaya ihtiyacım var. Onun sunabileceğinden daha fazlasına ihtiyacım var. Günahkâr, istediğini sorgusuz sualsiz alan adamdır. Ben onu istiyorum.

Şu anda. Yarın ve ertesi gün. Ona haftalardır içmediğim bir içkiye ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Hayatımda başka bir ölüm tuzağına ihtiyacım olmadığı için bıraktığım sigaralar gibi. Bunun için yeterince düşmanım var zaten. Neden şansımı deneyeyim ki?

Amı tekrar etrafımda sıkılaşıyor ve dudaklarımdan uzaklaşmaya çalıştığını hissediyorum. Boşalmasını izleyebilmek için gitmesine izin veriyorum. Yeşil gözleri ağırlaşmış, dudakları şişmiş ve ıslanmıştı. Saçları kaygan yüzüne yapışmış. Yasak bir şekilde kesinlikle muhteşem.

Bir insan her zaman sahip olamayacağı şeyleri isteyecektir. Ama benim sorum, elde ettiğimizde ne yapacağımız? Bana bu cevabı verecek kişi o olacak.

ALEXA

Ertesi gece, Jasmine ve ben barın arkasında duruyorduk. Bir saat önce kapattım ama Kink sayesinde hâlâ buradayız. Kink'e katılan üye sayımız gerçek dışı. Hepsine yetişemiyoruz.

Bilginin en hızlı kulaktan kulağa yayıldığını söylerler ve ben bunu şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Kink için öylece ilan veremezsiniz. Jasmine birkaç arama yaptığını söyledi ve hepsi bu kadar. O iki arama daha fazla aramaya dönüştü. Ve bam, seks kulübümüze kaydolan erkeklere doğru yol alıyoruz.

Barın kapısı açıldığında kafamı kaldırıyorum. Kot pantolon, düz beyaz bir tişört ve siyah deri ceket giymiş bir adam bize doğru yürüyor. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve buradan görünür bir dövme göremiyorum. Kendine iyi bakmış görünüyor; neredeyse GQ'ya benziyor ama biraz da kötü çocuk havası var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Tek eksiği motosiklet üzerinde otururken kulağının arkasında bir sigara.

"Tanner Mason." Jasmine ona gülümsüyor. "Seni burada gördüğüme neden şaşırmadım?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup onu bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine deri ceketinin içine uzanıp bir zarf çıkarıyor ve bar tezgahının üzerine bırakıyor. "Elli bin dolar."

Öne doğru eğiliyor. "Trey ve Turner'ı da görecek miyiz?"

Uzun bir süre dikkatle ona bakıyor. Konuştuğunda cevap vermeden uzaklaşacağını düşünüyorum. "Trey?" Omuz silkiyor. "Olabilir. Ama Turner?" Başını sallıyor. "O çocuk oyuncakları konusunda çok bencil. Evcil hayvanlarını sadece kendisinin oynayabileceği kafeslerde tutmayı tercih ediyor."

"Şey..." Parayı aldı. "Bize katılabildiğinize sevindik." Sağ tarafa uzanarak bir form alıyor ve ona uzatıyor. "Gizlilik Sözleşmesi."

Başını salladı ve kalemi eline alıp tıkladı. Göz ucuyla bile bakmadan imzasını atıyor ve bize geri uzatıyor.

Ona neden okumadığını sormak istiyorum ama sessiz kalmak için dudağımı ısııyorum. Aptal gibi görünmek istemiyorum. Eğer Jasmine okumadan imzalamasıyla ilgili bir sorun yaşamıyorsa, ben de yaşamıyorum.

Bir kez başını sallıyor ve dönüp dışarı çıkmadan önce parmaklarını bara vuruyor.

"Kimdi o?" Kapı arkasından kapandığında sordum. "Mason kardeşlerin en büyüğüdü."

"Kim?" Bunun bir anlamı olmalı mıydı? "Havaalanı ve Mason Kuleleri onların."

Ah, şimdi hatırladım. Ona baktım. "Şaka yapıyordu, değil mi? Turner adındaki adam ve kafesler hakkında?" Sormadan edemedim. Söylentiler sadece söylentidir. Ama doğruluk payları olmalı, değil mi?

Gülüyor. "Şüpheli. Mason çocukları ciddi şekilde rahatsız. Babaları onlara bir numara yaptı. Her birinin kendi sadistlik seviyesi var."

Bu düşünce göğsümü acıtıyor. Kötülüğün doğuştan geldiğine inanmıyorum; yapıldığına inanıyorum. Mason kardeşler gibi insanlar da bu teoriyi kanıtlıyor. "Onları... istismar etti mi?"

"Emin değilim ama söylentilere göre babaları güç karşılığında ruhlarını şeytana satmış."

"Bu saçmalığa inanmıyorsun, değil mi?" Gülmekten kendimi alamayıp soruyorum.

"Bir cennet ve cehennem olduğuna inanıyorum." Omuz silkiyor. "Ve bu dünyada Tanrı'nın bile temizleyemeyeceği kötülükler olduğuna inanıyorum."

Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Evet, ama hadi..."

"Havaalanı ve Mason Kuleleri çölün ortasında yer almaktadır. Adres 666 S. Mason Bulvarı."

Kaşlarımı çattım. "Bu... garip ama bir şey ifade etmiyor." "Belki, ama ben oraya her zaman giderim."

Sadece bir kez gitmiştim ve oldukça sarhoştum. Etrafıma pek dikkat etmedim. Özellikle de Cross bize göz kulak olduğu için. "Ve?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve orada gerçekleşen şeyleri görüyorum. Sadece kötülük böyle aşağılık şeylere izin verir."

"O zaman neden gidiyorsun?" Merak ediyorum. "Neden kendini bu duruma sokuyorsun?"

Kim isteyerek cehenneme gitmek ister?"

Başını sağa doğru eğiyor, kulağının arkasına sıkıştırmadan önce kızıl bir saç teli yüzüne düşüyor. "Çünkü ben her zaman hayatın karanlık tarafına çekildim."

Tam o sırada kardeşim bara girdi. Jasmine'i gördü ve homurdandı. "Senin köşende çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

"Derek," diye bağıryorum. *Neden ona karşı bu kadar hıyar?* Bence gizliden gizliye ona aşık ama kızın ona asla yüz vermeyeceğini biliyor.

Kız ona iğneleyici bir şey söyleyemeden, adamın gözleri para sayma makinesine kayıyor. "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz? O kadar parayı senin amcığının getirmiş olamaz," diyor Tanner'ın para zarfını çantasına koyarken.

Beni hâlâ görmezden geldiği gerçeğini özlemiyorum. "Derek!" Elimi bara vuruyorum. "Lanet olası bir pislik olmayı bırak!" Hooke ve kardeşim gibi adamlardan çok sıkıldım. Derek bir erkek fahişesi, ama Tanrı bir kadının hayatı boyunca birden fazla erkekle seks yapmasını yasaklıyor.

Şaka yapıyormuşum gibi gülüp geçiyor, Cross'la beni ofiste gördüğünden beri ilk kez var olduğumu kabul ediyor.

Ön kapı tekrar açılıyor ve Bones her zamanki sıkık suratıyla içeri giriyor. Güzel mavi gözleri anında kardeşime dik dik bakıyor. Onu bir kez süzdükten sonra tehdit değilmiş gibi başından savıyor. Ki değil, ama Bones bunu bir hakarete dönüştürdü. Gülümsemekten kaçınıyorum. Derek'in vücudu sertleşiyor ve gözleri kısılıyor. "Kapalıyız."

"Buraya içki içmeye gelmedim," diye cevap veriyor Bones.

"Abla, seninle bir saniye görüşebilir miyim?" Derek üst kolumdan tutuyor ve ben itiraz edemedim beni soğutucunun içine sürüklüyor. "Bunların burada ne işi var?" diye çıkıştı.

Kolumu onun elinden kurtardım. Ona yarın ne yapacağımı söyleyecektim ama sanırım şimdi tam zamanı. "Jasmine ve Bones ile iş yapacağım."

Birkaç kez gözlerini kırptırıyor ve ağzından bir kelime çıkmadan önce bana ters ters bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir bar açıyoruz. Bodrum katında." Şu anda ayrıntıya girmiyorum çünkü bir önemi yok. Lucky's'in sahibiyim ve benim için çalışmasına izin veriyorum.

"Seni lanet olası!" diye emrediyor.

Dişlerim gıcırıyor. Bu konuda tartışmayacağım. Pazarlığa açık değil. "Bitti, Derek."

"Nasıl yapabildin?" Bana sırtını dönüyor, ellerini sinirli bir şekilde saçlarında gezdiriyor. "Bu şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey. Ve sen de çok aptalca şeyler yaptın."

"Derek..."

"O bir Kral, Alexa," diye yüzüme karşı homurdandı. "Mafyayla bağlantılı. Ona güven olmaz. Hiçbirine güvenemezsin. April Grave'le çıkmaya başladığında dersini almadın mı?"

April'in bebeklerini kaybettiğini bilmiyor. Ona söyleme fırsatım olmadı ve dürüst olmak gerekirse bu onu ilgilendirmez. "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye belirtiyorum.

"Sen de öyle," diye karşılık veriyor. "Onlar lanet olası suçlular." Gözlerimi deviriyorum. "Onlar değil-"

"Uyuşturucu bağımlılarından bahsetmiyorum bile," diye sözümü kesti.

Onları yargılaması beni sinirlendiriyor. "Oh, tıpkı arkadaşın Ethan gibi." Derek ve ben April ve kardeşiyle birlikte büyüdük. O hiçbir zaman Ethan'a benim April'a olduğum kadar yakın olmadı çünkü Ethan bizden biraz daha küçüktü. Ama hâlâ arkadaşlar.

Dudaklarını büzüyor. "Hayır, değil."

Derek ya Ethan'ı sandığı gibi tanımıyor ya da iyi bir yalancı. "Evet, öyle. Geçen gece April ve Grave'in evindeydi. Cross onu içeri sürükledi. April öğrendiğinde ağlıyordu."

Buna inanmayarak başını sallar. "Eğer öyleyse, onu Grave başlatmıştır. Muhtemelen satıcısı da odur. O bok parçası..."

Yüzüne bir tokat atıp sözünü kestim. Orada öylece durup bana şaşkın şaşkın baktı. "Sakin Grave'i bununla suçlama. Ethan kendi yaptıklarından sorumludur!" Kan basıncım her saniye yükselirken çığlık atıyorum.

"Bunu yapacaksın. Benim yerime onları mı seçeceksin?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

"Bu bir iş," diye çıktım. "Rekabet değil." Derek hayatında bulunduğu yerden her zaman memnun olmuştur -bekâr ve hırssız- ama ben daha fazlasını istiyorum. Jasmine'in sahip olmak için çabaladığı şeyi istiyorum. Bir kariyer. Bir kadın sırt üstü yatıp çocuk doğurmaktan daha fazlasını yapabilir. Sadece daha çok çalışmalıyız ve

Bunu yapmaktan korkmuyorum. Kardeşim ve Ethan gibi adamlar bizi geride tutuyor. Olması gerekenden daha zor hale getiriyorlar.

"Eğer bunu yaparsan." Soğutucunun kapalı kapısını işaret ediyor. "Eğer onlarla iş yaparsan, işi bırakırım" diye tehdit ediyor.

Kimse bana ultiatom veremez. "Bu bir anlaşma, Derek." "Alexa ..."

"Evraklar imzalandı," diye açıklıyorum ve artık çok geç olduğunu ona bildiriyorum. Zaten fikrimi değiştirecek değilim.

"Tamam." Arkasını döndü ve fırtına gibi dışarı çıktı. Onu takip ediyorum ama bardan da soğutucudan çıktığı kadar hızlı çıkıyor.

"İyi misin?" Jasmine bana sordu.

Başımı salladım ama kalbim ağırdı. Derek'le asla kazanamam. Hayatımı hep kendi hayatı haline getiriyor. Bu hiç bitmeyen bir savaş ve ben savaşmaktan yoruldum.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Bones bana soruyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor, bu soru karşısında şaşırıyorum. "Tam olarak ne yapmama yardım etmeyi teklif ediyorsun?" Eğer Derek'in inandığı kadar kötüyse, o zaman sonsuz olasılıklar olabilir. Kardeşimin Krallar için duyduğu endişeyi yadsımıyorum ama Jasmine'e güveniyorum. Eğer iyi olduklarını söylüyorsa, ona inanırım. O onları hayatı boyunca tanıdı, kardeşim ise sadece duyduklarını biliyor.

Bones dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak çenesini biraz kaldırıyor. "İşle ilgili çözülmesi gereken bir sorun olup olmadığını soruyorum."

"Hayır." Başımı salladım. "Ben hallettim. İstifa etti."

Bu cevaptan memnun bir şekilde başını sallıyor ve Bones tekrar konuşmadan önce bara bir sessizlik çöküyor. "Kapatmaya hazır mısınız?"

Başımı salladım. "Evet. Bu gece için her şey tamam."

Ayağa kalkıyor. "Hadi gelin. Siz hanımları arabalarınıza kadar geçireyim."

Kardeşimin az önce hışımla çıktığı ön kapıya bakıyorum ve bir sonraki adımımı düşünüyorum. New York'ta Kink için evrakları imzaladığımdan beri aklımdaydı. Daha fazlasını istiyorum ve bunu elde etmek için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ALEXA

ERTESİ SABAH Kingdom'da kahvaltı için Jasmine ile buluşuyorum. Geceyi burada, Kraliyet Süiti'nde geçirmenin güzel olduğunu söylemeliyim. Cross haklıydı. Buraya kimse gelmemiş, o yüzden bize kaldı.

"Bugün çok sessizsin," diye gözlemliyor Yasemin, ben tabağımdaki yumurtaları iterken.

April aklımdan çıkmıyor. Nerede olduğunu merak ediyorum. O ve Grave iyi mi? İlişkileri iyi mi? Hamile kaldığında, bunu kendi başına yapmaya hazırdı çünkü Grave'in şeytanları olduğunu biliyordu. Ama Grave onun için değişti. Ve sonra bebeği kaybettiklerinde, bir kez daha korktu. Çocuklarını kaybetmek onu geri getirebilirdi. Onu rahatsız etmek istemediğim için mesaj atmadım. Onların yerinde olsaydım zaten telefonumu kapatırdım. Yalnız kalmak ve kendi yöntemleriyle yas tutmak için gittiler.

"Dünya'dan Alexa'ya mı?" Jasmine parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak emrediyor.

"Hmm?" Ona bakıyorum.

Kıkırdıyor, başını usulca sallıyor. "Gerçekten sessiz olduğunu söyledim. Her şey yolunda mı?"

"Evet." Ona el salladım. "Peki." Çatalımı elime alıp yumurtamdan bir ısırık alıyorum. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Can kulağıyla dinliyorum."

Çatalımı bırakıp, "Başka bir iş bulmak istiyorum." dedim. Planlarımı ona da anlatabilirim. Ne de olsa ortağız.

Kaşlarını çatıyor. "Bunu neden yapmak isteyesin ki? Sana söyledim Kink..." "Bunun Kink ile bir ilgisi yok. Evet, sanırım var."

Tabağını itiyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Barı yeniden şekillendirmek istiyorum. Ve bunu istediğim gibi yapabilmek için burayı kapatmam gerekiyor," diyorum. "Bu yüzden bar kapanmadan önce başka bir işe ihtiyacım var."

inşaat."

Başını bir an için yana eğiyor. "Öncelikle, lütfen bunu ben ve Kink yüzünden yapmayın. Yeni işimiz için Lucky's'i değiştirmeniz gerektiğini düşünmeyin."

Böyle düşüneceğini tahmin etmiştim. Ve dürüst olmak gerekirse, Kink için onunla birlikte işe girmeseydim, muhtemelen bunu yapmıyor olacaktım. "Bir süredir bunu yapmak istiyordum. Kink için bodrumu yeniden düzenleyecek olmamız da bunu mükemmel bir zaman haline getiriyor."

"Tamam o zaman." Chanel çantasını karıştırmaya başlar ve bir çek defteri ile kalem çıkarır, ucunu tıklayarak sorar. "Ne kadar ödememi istiyorsun?"

"Hayır, hayır, hayır," diyorum ellerimi hızla havaya kaldırarak. "Senin paranı istemiyorum, Yasemin. Bu onunla ilgili değil."

Kaşlarını çatıyor. "Neden olmasın?"

Hayal kırıklığı içinde elimi saçlarımda gezdiriyorum. Onu kullandığımı düşünmesini istemiyorum. Mesele bu değil. "Birikmiş param var. Sadece para akışını sağlamak için bu arada bir işe ihtiyacım var," diye açıklıyorum.

Kalemini ve çek defterini bir kenara bırakıp gülümsüyor. "O konuda da yardımcı olabilirim. Glass'ı hiç duydun mu?"

"Striptiz kulübü mü?" Soruyorum. "Kimin yok ki?" Strip'teki en klas kulüp. En iyi kızlara ve en güçlü güvenliğe sahipler. "Ne olmuş ona?" Bunun benimle ne ilgisi olduğundan emin değilim. Hiç içeri girmedim ama kulüpteki kızlar Lucky's'e gelir. Çok iyi bahşiş verirler.

"Sana orada bir iş bulabilirim."

Gülmeye başladım. "Soyunmayacağım."

"Dansçı olarak değil. Kokteyl garsonu" diye açıklıyor. "Orada para kazanıyorlar. Ayrıca, seni barın arkasına koyabilirler."

"Tamam." Bunu yapabilirim. Sadece içki servisi. Yasal olmadan önce bile bir barda çalıştım. Bildiğim tek şey bu.

"Hadi," diyor portakal suyundan son bir yudum alarak ve kabinden dışarı çıkıyor. Masanın üzerine biraz para atıyor ve elimi tutarak beni dışarı çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Beni kumarhane katından geçirip asansörlere götürürken soruyorum.

"Sana o işi bulabilmek için," diyor belli belirsiz.

Glass'ın Krallık'la ne ilgisi var bilmiyorum ama beni birinci kuleye götürdü ve Nigel beni gördüğünde ona el salladım.

"Jasmine. Alexa. Bugün sizin için ne yapabilirim hanımlar?" diye soruyor, masasının arkasından dönerek. Her zaman burada gibi görünüyor.

"Bones'u görmeye geldik," diye cevap veriyor. "Sizi bekliyor mu?"

Kadın başını sallar ve adam masasında duran telefonunu eline alır. Birkaç saniye sonra konuşur. "Efendim, aşağıda sizinle konuşmak isteyen Jasmine ve Alexa var..." Kısa bir duraklama. "Evet, efendim." Telefonu kapatır. "Bu taraftan bayanlar." Özel asansöre doğru ilerliyor ve bir anahtar kartı okutarak bizi on üçüncü kata çıkarıyor.

Onu koridorda takip ederek kapısında BONES yazan bir odaya giriyoruz. İçeri girerken Jasmine ve ben aynı anda "Teşekkür ederim," diyoruz.

"Hanımlar." Bones masasından kalkarak başını sallar. Ön tarafa gelip masaya yaslanıyor, ayak bileklerini ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Duvarda asılı resimleri görmek için duvara doğru ilerliyorum. Titan, Bones ve Cross'un koyu mavi ve beyaz Wildcats üniformalarıyla bir beyzbol sahasında durdukları bir resim var. Her birinin elinde beyzbol sopası var ve hiçbiri gülümsemiyor bile. Genç görünüyorlar ve şimdiki kadar çok dövmeyle kaplı değiller. Garip bir durum. Sanki onlara dövmeleri olmadan çıplak bakıyormuşum gibi. Onları sadece mürekkeple kaplı olarak tanıdım. Garip ama onlar olmadan da daha az ulaşılabilir görünmüyorlar. Sanki hep korkutucularmış gibi.

Onları bu kadar sıradan bir şey yaparken görmek garip. Spor yapmalarını hiç beklemezdim. Özellikle de üniversite seviyesinde. Arkalarındaki stadyumun büyüklüğüne bakılırsa orada olduklarını tahmin ediyorum.

"Alexa iş istiyor," diyor Jasmine.

"Uh, hayır..." Arkamı döndüm, gözlerim fal taşı gibi açıldı. *O ne yapıyor?* Bizimle daha yeni sözleşme imzaladı. Neden bunun için ona gitsin ki? Sinirli bir şekilde gülerek ekliyorum, "Bu benim..."

"Ve sen bana mı geldin?" diye soruyor, sesi şu anda benim kadar şaşkın çıkıyor.

Onu kullandığımı düşünmesini istemiyorum. Ya da onu. "Hayır, öyle değil... Ben asla-"

"Evet," diye sözümü kesti. "Bir şeye ihtiyacı olursa sana haber vereceğini söylemiştin."

Bana bakıyor ve bir kez başını sallıyor. "Evet. Aklından ne geçiyordu?"
Şaşkın ve korkmuş bir şekilde alt dudağımı ısırıyorum. Jasmine Glass'tan bahsetti, o zaman neden burada Bones'la konuşuyoruz?

"Glass," diyor Jasmine, belli ki ben bir cümle bile kuramadığım için bütün konuşmayı o yapıyor. "Ona Glass'ta garsonluk ya da barmenlik işi bulabileceğini söyledim. Sadece barı yeniden düzenlerken."

"Evet, tabii, bunu yapabilirim," diye kabul ediyor başka bir şey düşünmeden.

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Teşekkür ederim."
Bu neredeyse çok kolay görünüyordu. Jasmine'in ne halt ettiğinden emin değildim ama bunun için ona akşam yemeği borçlu olacağım.

"Elbette." Kollarını açarak bir kez başını sallıyor. "Neye ihtiyacın olursa."
Bones'un bu kadar iyi bir adam olabileceğini kim bilebilirdi?

ÇAPRAZ

Elimde bir yığın kâğıtla Bones'un ofisinin kapısını iterek açıyorum ama masasının önünde duran Jasmine ve Alexa'yı görünce duruyorum. Kızlar omuzlarının üzerinden bana bakmak için başlarını çeviriyorlar.

"Alexa? Burada ne işin var?" Kink ile ilgili olduğunu tahmin ediyorum.
Artık hepsi ortak.

Jasmine, "Bones Alexa'ya Glass'ta bir iş verdi," diye duyurdu.

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve gözlerim ondan Alexa'ya kayıyor.
"Affedersiniz?" Gözlerimi kırıştıtarak soruyorum.

"Sadece birkaç aylığına," diyor Alexa, yüzünü tamamen bana dönerek.
"Umarım," diye hızlıca ekliyor.

"İhtiyacın olduğu sürece bu işi alabilirsin," diyor Bones, masasının arkasına oturmak için geri yürürken.

"Bones, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Bunu bir soru gibi söyledim ama değildi.

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Hanımlar, bize biraz müsaade eder misiniz lütfen?"

Alexa başını eğip sarı saçlarını kulağının arkasına iterek, "Evet, tabii," diyor. "Tekrar teşekkürler, Bones."

Kenara çekilip çıkmaları için yer açıyorum. Koridora girdiklerinde kapıyı çarparak kapatıyorum ve Bones'a dönüyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"
Talep ediyorum.

Kaşlarını çatıyor, başını yana eğiyor. "Yardım için bana geldi. Onu reddetmemi mi bekliyordun?"

Bir adım öne çıkıp parmağımle onu işaret ediyorum. "Ve sen de Glass'ın onun için en uygun yer olduğunu mu düşündün?" O lanet bir striptizci değil.

"Dinle, Cross. Ona ve sana bir iyilik yapıyordum. Onunla görüşüğünü biliyorum ve ona yardım edebileceğimi düşündüm. Bana geldi ve özellikle Glass'ta bir iş istedi. Ne yapmam gerekiyordu?"

Onunla görüşüğümü fark ettiğİ gerçegini görmezden gelerek homurdanıyorum. O kadar insan arasından onun yaptığım şeyi sır olarak saklayacağını düşünmüştüm. Tanıdığım en ketum insan o. Bones yaptığİ her şeyi çok gizli tutar. "Hayır de."

İç çekiyor. "Ona evet dedim ve sırf sen onu orada istemiyorsun diye onu kovmayacağım. Alexa bir yetişkin ve kendi kararlarını verebilir. Eğer ayrılmak istiyorsa, ayrılır." Bununla birlikte, gözlerini bilgisayar ekranına çevirerek beni görmezden geldi.

Kâğıtları masasına fırlatıyorum ve onu ve Jasmine'i koridorda ayakta bulmak için ofisinden aceleyle çıkıyorum. Alexa'nın üst kolunu kavradım ve onu kendimden uzaklaştırdım. "Seninle konuşmam gerek."

"Cross-"

"Şimdi," diyerek itirazını kesiyorum, onu ofisime çekiyorum ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum. "Glass'ta çalışmayacaksın," diyorum hemen.

Kaşlarını çatıyor, kalçasını dışarı doğru itiyor.

"Affedersiniz?" Başımı sallıyorum. "Kesinlikle olmaz. Buna izin vermeyeceğim."

"İyi ki senden izin almamışım o zaman." Şaka yapıyormuşum gibi gülüyor.

"Burası lanet bir striptiz kulübü!" Şak diye söyledim.

"Sorsaydın garsonluk ya da barmenlik yapacağımı bilirdin, çıplak dans etmeyeceğimi!" diye bağılıyor.

Haklı, bunu bilmiyordum ama bu daha iyi olduğü anlamına gelmiyor. Cebimden Zippo'mu çıkarıp açıp kapatmaya başladım. "Bunu yapmanı istemiyorum..."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok Cross." Gözleri bana dik dik bakıyor ve vücudu kaskatı kesilmiş durumda. Tıpkı geçen gece evimde yaptığımız kavga gibi.

"Neden birdenbire Glass'ta barmenlik yapmak istiyorsun?" Tanrı aşkına, lanet olası bir barı var ve bir seks kulübü açıyor. Neden zaten dolu olan

programına Glass'ı da eklesin ki?

"Lucky's'i tadilat için kapatıyorum," diye tersledi, hâlâ sinirliydi. "Bu arada bir işe ihtiyacım var."

"Pekala, Glass o değil!"

Burun delikleri alevlendi. "Nerede istersem orada çalışırım!"

İki yumruğumu da masaya vuruyorum. "Hayır. Sen.

Çalışmayacaksın."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü buna izin vermeyeceğim!" Bu kadar basit. Eskiden Grave ile birlikte orada yaşıyordum. Orada ne tür şeyler döndüğünü biliyorum ve benim için hayır. Garsonlar ve barmenler bile doğru fiyat karşılığında erkeklerle eve giderler. Alexa'nın öyle bir kız olduğunu söylemiyorum ama fırsat varsa

...

"Benim adıma karar veremezsin!" diye tersliyor.

"Sen benim kadınımsın!" Böyle söylemek istememiştim ama yüzünün kızarmasından sinirlendiğimi anladım.

"Senin kadının mı?" diye soruyor mizahi olmayan bir kahkahayla.

Siktir! "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Açıkçası, istemiyorum," diye savunuyor. "Çünkü biz özel değiliz Cross. Biz çıkmıyoruz bile."

Gerekçeleri bana pek uymuyor. "Başka biriyle görüştüğünü mü söylüyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak zaten dik olan göğüslerini daha da dikleştiriyor ve gözlerini benden kaçırarak Strip'i gören tavandan tabana pencerelerime bakıyor. Mitch aklıma geliyor ve eğer burada karşımda olsaydı, sırf yapabildiğim için kışını tekmelerdim.

"Alexa?" Şak diye söyledim.

"Hayır!" diye bağılıyor. "Ama bu teklif edilse geri çevireceğim anlamına gelmiyor."

"Kesinlikle olmaz!" Homurdanıyorum.

Güzel yeşil gözlerini deviriyor. "Bunun sadece seks olduğunu söylemiştik. Bu bizim sırrımız olacaktı. Böylece, bittiğinde kimse takıldığımızda garip hissetmeyecekti."

Hatalı olduğunu iddia edemem. Ama ne kadardır sevişiyoruz, bir ay mı oldu? O benim için bundan daha fazlası. "Ve bu senin için bu mu?" Soruyorum.

Çıplak kalçalarına çarpmadan önce ellerini yana doğru uzatıyor. "Ne söylememi istiyorsun Cross? Senden hoşlandığımı mı?" Ona bir adım daha yaklaşıp.

Ben. "Hmm?" Bir adım daha yaklaşıyor. "Kendini benden üstün hissetmen için sana olan sonsuz aşkıma itiraf etmemi mi istiyorsun..."

Yüzünü ellerimle kavıyorum ve onu öne doğru çekiyorum, aramızda kalan küçük boşluğu kapatıyorum ve onu öpüyorum. Dudaklarını hemen bana açıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip öpücüğümü derinleştiriyorum -dilim onunkiyle dans ediyor. Elleri tişörtümü kavıyor ve kalçalarımı onunkilere bastırıyorum, böylece şu anda onun için ne kadar sert olduğumu hissedebiliyor.

Birden geri çekiliyor. "Cross..."

"Sana iş veririm ama Glass'ı bırakmak zorundasın," diye teklifte bulundum ve kazanamayacağımı bildiğim bir bağırma yarışına geri döndük. Onu evimden kovduktan sonra onsuz geçirdiğim o iki gün berbattı. Bu hatayı tekrar yapmamaya çalışıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Benim bir barım var. Bildiğim şey bu."

Gevşek sarı saç tellerini kulağının arkasına itiyorum. "Biliyorum. Grave burada, Krallık'taki gece kulüplerinden birini işletiyor." Ne zaman döneceğini kim bilebilir? Ve eğer yakında dönerse, kız arkadaşıyla evde vakit geçirmek için gecelerinin boş olmasını isteyecektir. "O yokken burayı ben devraldım. Artık sizindir."

"Ne?" diye soruyor, geri adım atıyor ve ben de ona alan açmak için gitmesine izin veriyorum. "Bu senin. Sen işletebilirsin." Krallık gerçekten de

üç gece kulübü, ondan fazla restoran var. Yirmi spor barı. Dövme dükkanı-Tit-for-Tat. Dört kuleyi birbirine bağlayan bir alışveriş merkezi. Golf sahası, bowling salonu, düğün şapeli, beş havuz ve on ekranlı kendi tiyatrosu. Yirmi dört saat film oynatıyorlar. Ve en büyük kongre merkezinden bahsetmiyorum bile. UFC dövüşlerinden kapalı gişe konserlere kadar her şeye sponsorluk yapıyor.

"Cross. Hayır. Bu değil..."

"Bu mükemmel bir çözüm. Sen yönetebilirsin. Kardeşin de orada çalışabilir. Lucky's'ten ne kadar eleman alman gerekiyorsa alabilirsin. Her zaman daha fazla yardıma ihtiyacımız olabilir." Barında küçük bir personel çalıştırdığını biliyorum. Crown'da rotasyonda olan altmış beşten fazla garsonumuz ve otuz barmenimiz var. Ne sıklıkta çalıştıklarına dair bir şartımız yok. Bazıları haftada üç gece, bazıları ise ayda beş kez. Bu yüzden bu kadar çok çalışanımız var.

Başını sallıyor. "Derek barı bıraktı. Ve burada, Krallık'ta hiçbir şey için çalışmaz. Bones'un mafyayla ilişkisi olduğunu düşünüyor." O

Gülüyor ama ben gülmeyince duruyor ve endişeyle yutkunuyor. Sesini alçaltarak, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," diyorum dürüstçe.

Nefes nefese kalıyor, gözleri açılıyor.

"Hepimiz öyleyiz." Ona yalan söyleme ihtiyacı hissetmiyorum. Alexa'ya güveniyorum. Ayrıca, biraz araştırma yaparsa bunu internetten de bulabilir. Krallar ve arkadaşlarımız hakkındaki bilgisizliğinin duygularımı incittiğini itiraf etmekten nefret ediyorum. Şimdiye kadar beni araştırmıştır diye düşünmüştüm. Ve dürüst olmak gerekirse, April'in onu bu konuda bilgilendirmemiş olmasına şaşırdım. Ya da Jasmine'in. Daha önce Haven'la takıldığını biliyorum. Luca'yla tanıştı. Kendini mafya kraliyet ailesinden biri olarak tanıtmıyor ama yine de. İsteseydi bilgi orada olurdu.

Adım atmaya başladı. "Cross? Bu ... O haklıydı." Ellerini yumruk yaptı. "Derek'in haklı olmasından nefret ediyorum. Şimdi ne yapacağım? Mafyayla arkadaşsın."

"Teknik olarak sen de öylesin," diye ekliyorum saçmalamasına. "Hayır, değilim," diyor savunmacı bir şekilde, durarak. "Evet..." Başını sallıyor. "Haven."

"Ne olmuş ona?" Sesi yüksek perdeden geliyor. "Aman Tanrım, o iyi mi?"

"Vegas'taki İtalyan-Amerika Mafyası'nı yöneten Luca Bianchi ile evli."

Orada öylece durup bana bakıyor, aynı anda hem şaşırmış hem de korkmuş görünüyor. Her an kaçacakmış gibi görüldüğü için ellerimi omuzlarına koyarak onu yerinde tutmaya çalışıyorum. "Glass'ın sahibi Luca." Bones'un da yarısına sahip olduğunu söylemeyeceğim. Bu onun sırrı, benim değil. "Bones sana işi bu şekilde bulacaktı."

"Ve Jasmine tüm bunları biliyor mu? Bu yüzden beni Bones'a götürdü." İri gözleri benimkileri arıyor, sanki "yakaladım" dememi bekliyor.

"Evet." Jasmine, Haven ve Emilee ile birlikte büyüdük; bu üç kadın bizim hakkımızda diğer kadınların bilebileceğinden çok daha fazla şey biliyor.

"Ben, uh..." Benden uzaklaşıyor.

"Alexa...?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Arkasını döndü ve aceleyle ofisinden çıktı.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

ALEXA

Buna inanamıyorum! Bunu nasıl göremedim? O kadar kör müydüm? Yoksa sadece aptal mıydım? Ethan'ın kendisinden bir şey sakladığını ilk öğrendiğinde April ve kardeşimle yaptığım bir konuşma aklıma geliyor.

Lucky's'de barın karşısında oturuyor.

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" Derek soruyor. "Onunla bir şey hakkında konuşmamı ister misin? Kızlar mı?" diye sorar Ethan'ı kastederek.

Başını iki yana sallıyor. "Bugün dükkânda Kingdom'a ait bir çeşit anahtar kartı buldum. Sanırım ceketinin cebinden düşmüş."

"Ne?" diye sordum. "Oraya nasıl girmiş olabilir ki?" Küçük kardeşi kumar oynayacak yaşta bile değil.

Omuz silkiyor. "Onunla ne halt edeceğinden emin değilim."

Derek'in koyu renk gözleri öne doğru eğilip ona fısıldamadan önce etrafına bakınıyor: "Krallık kötü haber, April."

Onu başından savıyor. "Sadece bir kumarhane."

"Hayır. Burada bir şeyler duyuyorum. Krallık kötü şeylere bulaşmış." "Ne gibi?" Kaşlarını çatıyor.

"Öyle mi? Ne gibi?" Derek'e sordum. Orada neler olup bittiğini nereden biliyor? Daha önce burada Krallık hakkında konuşulduğunu hiç duymamıştım.

"Duyduğuma göre Bones denen adamın mafyayla arası iyiymiş. Onlar ne isterse, o alır. Tam tersi. Ve cesetleri çöle gömüyorlar."

"Mafya mı? Gerçekten mi?" Gülüyor. "Ne zamandan beri bu saçmalığa inanıyorsun? Peki bu Bones denen adam onlara ne kazandırabilir?"

Omuz silkiyor. "Tam olarak bilmiyorum. Sadece orada her şeyin satıldığını biliyorum. Sanırım adamların yönettiği bir tür karaborsa var."

"Yasadışı olarak mı?"

Kara gözlerini deviriyor. "Kara borsanın açılımı bu."

"Ethan'ın bununla ne ilgisi olabilir ki?" Hâlâ şüpheli bir tavırla merak ediyor.

Başını iki yana sallıyor. "Öğrenmen gerek. Ve umarım onu bu durumdan kurtarmak için çok geç değildir."

Bedenler mi? Jasmine o sabah kahvaltıda Haven'a bundan bahsetmemiş miydi? Derek tüm bunları nereden biliyordu? Ve kimden duydu? Kiminle takılıyor ki böyle bir bilgiye sahip olsun?

"Alexa?" Jasmine'in adımı söylediğini duyuyorum ama asansöre atlıyorum. Kapı kapanmadan içeri atladı. "Hey, ne oldu?" Ona doğru döndüm. "Luca mafyayı mı yönetiyor?"

İç çekiyor, omuzları çöküyor.

"Derek haklıydı ve sen..."

"Başkalarının hayatlarında ne yapmayı seçtikleri Derek'i ilgilendirmez," diye tersliyor. "Bazen ya sana söyleneni yaparsın ya da ölürsün." Benden uzaklaşıyor, birden benimle asansöre bindiğine pişman oluyor. "Senin ya da Derek gibi birinin bunu anlamasını beklemiyorum."

Asansörün sesi duyuldu ve kapı açıldı. Dışarı adımını atıyor ve ben ona doğru uzanıyorum, ama o tam zamanında kolunu çekip kurtuluyor. "Jasmine?" Şimdi ona bağırın bendim ama o gitmişti.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, sinirli bir şekilde. *Az önce ne oldu öyle?*

"Sorun mu var?"

Arkamdaki adamın sesini duyunca sıçradım. Arkamı döndüğümde başka bir Kral Titan'la yüz yüze geliyorum. Tüm kralların tek bir özelliği var, o da gözdağı vermek. Hepsi mürekkeple kaplı, kaslı ve güzel yüzlüler. Bu gerçekten haksızlık. Sanki hepsi bir laboratuarda yapılmış gibi. Titan içlerinde açık ara en irisi. Boynuna ve çevresine uzanan Bones gibi dövmeleri var.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum.

Jasmine'in çift kapıdan koşarak çıktığı özel girişlerine bakıyor. "Geri gelecektir."

Çok uzağa kaçamaz. Artık ortağız. "Evet," kabul ediyorum.

"İşte buradasın, bebeğim." Bir kadın sesi duyuyorum ve sonra Emilee'nin onun yanına geldiğini görüyorum. "Benimle dışarıda buluşacağını sanıyordum." Bana bakıp gülümsüyor. "Selam Alexa. Nasılsın bakalım?"

"İyi," diye yalan söyledim. Kafam çok karışık ve en iyi arkadaşımın uzakta olmasından nefret ediyorum. Ama April burada olsaydı bile, yine de onunla neler olup bittiğini konuşamazdım. Onun şu anda yaşadıklarıyla değil. Yalnız hissetmek berbat bir şey.

Emilee kaşlarını çatıyor. "Titan, seninle ofisinde buluşuruz," diyerek onu başından savıyor.

"Tamam." Eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra dönüp asansöre geri biniyor.

"Hadi gel. Biraz gezelim." Kolunu benimkine doluyor ve beni çift camlı kapıdan çıkarıp merdivenlerden indirerek kaldırımın kenarına park edilmiş beyaz Rolls-Royce Phantom coupe'ye götürüyor. Yolcu koltuğuna çöküyorum ve o da arabayı çalıştırıyor. "Konuş benimle."

Karartılmış pencereden dışarı bakıyorum, o Kings'in özel girişinden uzaklaşırken aslında hiçbir şeye bakmıyorum. "Ne hakkında?"

"Seni rahatsız eden her neyse," diyor basitçe.

"Önemli değil." Bildiğim her şey yalanmış. Ya da belki sadece aptal ve safmışım. Sonuç olarak sadece kendimi suçluyorum.

"Tabii ki öyle. Anlat bana. Belki bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Onlarla birlikte büyüdü. Bir kralla evli. Neden olmasın? Bir deneyeceğim. "Bones'un mafyanın içinde olduğunu öğrendim."

"Ahh." Başını sallayarak şeride doğru çeker.

"Anlıyorum." "Ve sanırım Haven onunla evli."

"Evet. Zavallı kızın hiç şansı yoktu." Kıkırdıyor. "Biz okuldayken Luca'yla çıkıyordu. Mafyanın ne olduğunu bile bilmeden önce ona aşık olmuştu."

Bu kısma hiç şaşırmadım. "Jasmine bana kızgın," diye ekliyorum, işin nereye varacağını görüyorum.

Derin bir iç çekti. "Jasmine şu anda bir şeyler yaşıyor." "Ne gibi?" Onun için endişelenerek soruyorum.

"Babası."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya o?" Jasmine'in ailesi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Onlar hakkında hiç konuşmaz.

"Kink'i öğrendi ve çok kızdı. Ona geri çekilmesini söyledi. O da reddetti tabii. Jasmine ne yapması gerektiği söylenebilecek kadınlardan biri değil, biliyor musun? Babası tarafından bile."

Bu yüzden bana sert davrandı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Her zaman gülümser. Sahte olduğunu bilsem bile. Bu konuda çok iyi, her şeyi yolunda göstermekte. "Ee, ne oldu?"

"Bana en son söylediği, ona siktir olup gitmesini ve işine karışmamasını söylediğiydi." Emilee omuz silkiyor.

"Kızın bir Kink açması neden umurunda olsun ki?" Merak ediyorum.

"Jasmine'in babası önemli biri... ya da o öyle sanıyor. Ve ününü çok ciddiye alıyor." Gözlerini öyle bir deviriyor ki başı oynuyor. "O bir bok parçası. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak."

"Peki, onun taleplerine karşı çıkmayı seçtiğinde ne olacak?"

"Sanırım onun yolunu kesecek. Kim bilebilir ki? Jasmine her zaman çok bağımsız olmuştur. Bunu sana söylememe gerek yok. Sen onun arkadaşısın. Bir yolunu bulacaktır."

Arkama yaslandım ve bir iç çektim. Kink'i açtığımızı gördüklerinde başkalarının ne düşüneceğini düşünmeyi hiç bırakmadım. Girip çıkacak üyeler. Hepsi olmasa da çoğunun yüksek profilli olacağını tahmin ediyorum. Yani, sıradan bir Joe Smith katılmak için elli bin doları gözden çıkaramayacaktır.

Emilee'ye söyleyecek pek bir şeyim yoktu. Bana Jasmine'in durumu hakkında bilgi verdikten sonra arabayı sessizce sürdük. Beni Kingdom'a geri götürdüğünde kendi arabama atladım ve onun evine doğru yola çıktım. Henüz Cross'la konuşmaya hazır değildim. Zaten ona ne söyleyeceğimden de emin değildim. Kendimi yine aptal durumuna düşürmekten korkuyordum.

Malikanesinin ön verandasında durup zili çalıyorum. Saniyeler sonra kapı açılıyor ve Jasmine karşımda duruyor. Gözleri bana dönmeden önce sağ elimdeki Fireball şişesine takılıyor. "Bir şeyler içelim diye düşündüm."

Kapıyı suratıma çarpmasını bekliyorum ama bir adım geri çekilip kapıyı benim için açtığında umutlanıyorum. Fuayede duran kutuları hemen fark ettim. Gözden kaçırmak zor değil. "Taşınıyor musun?" Şaka yapıyorum.

"Evet," diye kestirip atıyor.

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve bunu bana neden daha önce söylemediğini soracak oluyorum ama kapısı çalıyor.

Jasmine kapıyı açıyor. "Lauren," diye iç geçirir. "Bugün senin için ne yapabilirim?"

"Köpeğiniz arka bahçenizde." Yaşlı kadın ellerini kalçalarının üzerine koyar.

"Evet. Bunun şok edici olabileceğini biliyorum ama köpekler de insanlar gibi işemek ve sıçmak zorunda."

Jasmine'in seçtiği kelimeler karşısında dudaklarını geri çekiyor. "Çitlerin arasından bana havlıyor."

"Köpekler havlar. Tıpkı Karen'in sürtüğü gibi," diyor kuru bir sesle. Kadının nefesi kesilir.

"İyi günler *Karen*." Sonra da kapıyı suratına çarptı. "Köpeğin mi var?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet," diye cevap veriyor, fuayeden yürürken.

O mutfağa doğru giderken ben de arkasından adımlarımı hızlandırıyorum. "Bekle. Ne?" Taşınmasına geri dönelim. "Taşınmak konusunda ciddi misin?" Bunu nasıl bilemedim?

"Kalp krizi gibi."

Mutfağa giriyoruz, Fireball şişesini tezgâha koyuyorum ve o dolaptan iki shot bardağı çıkarırken arkamı dönüp ona bakıyorum. "Ne zamandan beri?"

Bardakları alıp arkasını dönüyor ve beyaz mermer tezgâhın üzerine koyuyor ve ikimize de birer kadeh doldurmadan önce kapağını açıyor. Sessiz kalıyor, bardağını dolduruyor ve sonra beni bekleme zahmetine bile girmeden geri atıyor. İşi bitince yeniden dolduruyor.

O bunu almadan ben uzanıp elinden kapıyorum. "Neler oluyor, Jasmine?" Bu sefer ben talep ediyorum.

Elini tezgâhın üzerine koyarak başını eğiyor ve derin bir nefes alıyor. Sonra başını kaldırıp gözlerini benimkilere dikeyor. "Ben bir kraliçeydim."

Bunu daha önce de duymuştum.

"Hey, kızım."

Barın arkasından başımı kaldırdığımda Jasmine'in April'in yanına oturduğunu görüyorum. "Hey. Burada ne yapıyorsun?" April ona soruyor.

Omuz silkiyor. "Gece dışarı çıkıyordum ve uğrayıp Alexa'yı göreyim dedim. Arkadaşlarıma destek olmalıyım." Barın üzerinde duran cam bahşiş kavanozuna birkaç yüzlük bırakıyor. "Bu gece ne yapıyorsun?"

April Corona'sından bir yudum alarak, "Hiçbir şey," diye cevap veriyor.

"Benimle dışarı gel. Bir partiye gidiyorum," diye teklif ediyor Jasmine, küçük siyah elbisesinin ince omuz askılarını düzeltirken.

"Nah-"

"Hey, sen Kingdom'da çalışıyorsun," diye araya girip konuşmalarına katılıyorum. Tam olarak ne iş yaptığından emin değilim ama daha önce bahsettiğini duymuştum. Belki April'in Ethan sorununa yardımcı olabilir. "Sorularımız var."

"Ne? Kingdom'da mı çalışıyorsun? Orada ne yapıyorsun?" April merak ediyor. Jasmine kıkırdar ve başını sallar. "Üzgünüm hanımlar. Bunu tartışamam."

Kardeşim buzlu bardağa bir Miller Lite doldururken April kaşlarını çatıyor. "Gördün mü, sana orada kötü şeyler olduğunu söylemiştim."

Jasmine omuzlarını dikleştirir. "Krallık hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Güven bana."

Fincanı doldurup yerine koyduktan sonra kollarını barın üzerine koyarak onun kişisel alanına doğru eğildi. "Bones'un mafyayla ilişkisi olduğunu biliyorum. Orada pek çok yasadışı iş döndüğünü biliyorum." Geri çekilir ve oturduğu için ona elinden geldiğince yukarıdan aşağıya bakar ve ekler, "Ve senin bir Kraliçe olduğunu biliyorum."

"Kraliçe nedir?" April bana fısıldıyor.

Omuz silkiyorum. Hiçbir fikrim yok.

Jasmine ellerini barın üzerine koyar ve eğilerek ayakta durur. Burun buruna geliyorlar. "Hiçbir şey hakkında çok şey biliyor gibi görünmüyorsun."

Gözleri daracak elbisesinin içinden fırlayan göğüslerine kayıyor. Gözleri tekrar onunkilerle buluşmadan önce dudaklarını yalıyor. "Yeterince biliyorum." Uzanarak kızın kızıl saçlarından bir parça alıyor ve kulağının arkasından kurtarıyor. "Bugünlerde bir Kraliçe ne kadara satılıyor?" diye soruyor ona.

Kırmızı boyalı dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor ve dilini üst dudağında gezdiriyor. "Ödeyebileceğinden daha fazla."

Saçlarını bırakıyor, parmağı boynunda geziniyor. "Bilemiyorum. Amcığın oldukça ucuz olduğunu duymuştum."

"İyi olanları değil."

"Hey, Derek? Biram nerede?" diye bağılıyor barın ucundan bir adam.

Adam ona bakarken onu görmezden geliyor. Sanki gözlerini dikip bakma yarışına girmişler gibi. İlk kim gözlerini kaçırırsa o kaybedecek. "Neyin iyi olduğu konusunda fikirlerimiz farklı diyelim," diyor sonunda, ondan uzaklaşıp birayı teslim etmeden önce.

"Bu da neydi şimdi?" Jasmine'e soruyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış ve kafası karışmış bir halde.

"Gitmem gerek," diyor Jasmine, sorduğum soruyu tamamen görmezden

gelerek el çantasını toplarken. "Haftaya öğle yemeği yeriz." Sonra da yürüyüp gitti.

tek kelime etmeden.

"Hangisi?" Tekrar soruyorum, umarım bu sefer beni bilgilendirir. Derek'e sormaya çalıştım ama beni başından savdı. Sonra ben de unuttum. Şimdi de soramıyorum. Benimle konuşmuyor bile. Bones ve Luca'yı öğrendiğim için ona gidemem. Haklı olduğunu bilmesine izin veremem.

Bara doğru yürüdü ve yüksek arkalıklı taburelerden birine oturdu. Ben de yanına oturdum. "Titan, Krallık'taki Kraliçeleri yönetiyor. Kraliçeler dünya çapındaki seçkinler için yüksek maaşlı eskortlardır."

"Oh." Beklediğim bu değildi ama kardeşimle yaptığı konuşma şimdi çok daha anlamlı geliyor.

"O zaman bu konuda konuşamazdım çünkü bir avukat ve gizlilik anlaşması söz konusuydu. Şimdi bile bir şey söylememem gerekiyor ama... Titan sana söylememe aldırılmaz çünkü bir şey söylemeyeceğini biliyorum." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bir ... arkadaşım zor durumdaydı ve işe ihtiyacı vardı. Queens'i biliyordum, ben de onunla gittim ve Titan ikimizi de işe aldı. Babam bunu öğrendi ve Titan'dan beni kovmasını istedi ama kovmadı. Babam bir üyedir." Gözlerini deviriyor. "Bir adam sana bir taco kamyonundan birkaç taco alıyor ve senden onu kamyonunun arka koltuğunda becermen bekleniyor. Bir kadın sevişmeye ve bunun için para almaya nasıl cüret eder? Neyse, şimdi de babam Kink'i bırakmazsam her şeyimi almakla tehdit ediyor."

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Beklemeye alabiliriz." Omuz silkiyorum. "Başka zaman yaparız. Lucky's hiçbir yere gitmiyor."

Başını iki yana sallıyor. "Babamın bilmediği şey, Kink için yatırdığım paranın ondan gelmediği. Bunun üzerinde hiçbir kontrolü yok. Kraliçeyken, sadece onunla takılmam için bana çok para ödeyen bir adamla tanıştım. Yeni evliydi ama karısı onunla bir şey yapmayı reddediyordu. Onunla New York'ta bir hafta geçirmem gerekiyordu ama işler ters gitti ve erkenden eve dönmek zorunda kaldı. Ortağının oğlunu karısıyla yatakta bulmuş."

Gözlerim açıldı. Bu hikayenin gideceğini düşündüğüm yer değil.

"Kız benden bir yaş küçük, adam da elli beş yaşında. Erkek arkadaşıyla yakalandığını bilmiyordu. Bu yüzden Vegas'a uçtu ve o haftanın geri kalanını burada bir avukatın ofisinde geçirdik."

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Ayak uydurmaya çalışarak soruyorum. Hâlâ son bir saat içinde öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

"Elindeki birkaç mülkü bana çok ucuza sattı. Birkaç ay bekleyecek ve sonra boşanma davası açacaktı. Ailesi ölmüştü. İş ortağına artık güvenmiyordu, özellikle de oğlunun karısını becerdiğini biliyorsa. Ve hiç çocuğu yoktu."

"Kink için parayı oradan mı aldın?" Parçaları birleştirmeye başladım.

"Evet." Başını sallıyor. "Evlilik sözleşmesi yapmış olmasına rağmen, yine de onun bir şey alma riskini göze almak istemedi. Boşanması kesinleştikten sonra, tabii ki onları aldığım fiyata ona geri satmayı teklif ettim, ama o bana onları saklamamı söyledi. Geçen ay Kink'i seninle açmak istediğime karar verdiğimde birini sattım. Önce Bones'a gittim, durumu anlattım ve bize yardım etmesini istedim çünkü bunu kendi başımıza yapamayacağımızı biliyordum."

"Ama baban...?"

"O umurumda değil." Gözlerini barın üzerindeki eline çeviriyor. "O bu evde benimle birlikte. İşte bu yüzden taşıyorum ve satıyorum." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Hayatımın geri kalanında bu evi benim üzerimde tutacak ve ben bu şekilde yaşamayı reddediyorum."

"Benimle kalabileceğini biliyorsun, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Yani, burası bir malikane değil ama boş bir odam var."

Bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim ama bir yer ayarladım. Başka bir ev için de teklif yaptım bile. Şansım yaver giderse kısa süre içinde taşınacağım."

Başımı bir kez sallıyorum, bu konuya girmiyorum. Bu gece bana hayatı hakkında yeterince şey anlattı zaten. Kiminle yattığını sorgulamayacağım. Tek bildiğim, bu arada Titan ve Emilee'nin yanına taşınmayı planladığı. "Eğer yapabileceğim bir şey olursa, bana haber ver." Bu sözleri söylerken onun için ne yapabileceğimi zaten biliyordum.

İkimize de birer kadeh doldururken Emilee'ye hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

ÇAPRAZ

Ertesi sabah kapının çalındığını duyduğumda masamın başında oturuyordum. "İçeri gel," diye homurdanıyorum, umarım gelen Bones değildir. Bugün bir bok yapacak havada değilim.

Kapı açılıyor ve Alexa'nın geri döndüğünü görmek için başımı kaldırıyorum. Kapıyı usulca arkasından kapatıyor ve masamın önüne geliyor. Şaşırdım.

Onu burada görmek. Tekrar. Dün söylenenlerden sonra. Onu yüzlerce kez aramak istedim ama vazgeçtim. Ne söyleyeceğimden ya da nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Sessizliği üzerine "Otursana," dedim.

Bir adım öne çıkıyor ve masamın karşısındaki boş sandalyeye oturuyor, bir bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor ve saçlarını kulağının arkasına itiyor. Gergin bir hali var.

"Ne istiyorsun Alexa?" Soruyorum, gözlerim kucağındaki zarfın üzerine düşüyor. Acaba içinde ne var?

"Dün seni terslediğim için üzgün olduğumu söylemek istedim." Ellerini zarfın üzerinde gezdiriyor. "Dedikodular duydum ve bazı gerçekler olduğunu düşündüm. Sadece Derek'in haklı olmasından nefret ettim."

Derek haklı mıydı? Kardeşi ne biliyor? O adamdan zaten hoşlanmıyorum. Bana sorarsan serserinin teki. Ama bunu ona söylemeyeceğim çünkü zaten bildiğinden eminim. Bu yüzden ona bakıyorum.

"Her neyse, buraya gelmek istedim. Az önce Bones ile konuştum ve Glass'ı bıraktım. Kulüpte hala boş yeriniz var mı?"

"Tabii ki." Şu anda havayı yumruklamak istiyorum ama kıskanç bir sürtük gibi görünmekten kendimi alıkoyuyorum. Ne derse desin Glass'ta çalışmasına izin vermeyecektim. Ama bu kararı kendi başına vermesine sevindim. O işi onun için yok etmek üzere devreye girdiğimde işler garipleşebilirdi.

"Lucky's Pazar gününe kadar açık olacak ve sonra tadilat için kapatılacak. Sizin için de uygunsa Pazartesi günü Kingdom'da çalışmaya başlayacağım."

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Zarfı eline alarak ayağa kalkar. "Teşekkür ederim." Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ben de daha fazla şey söylenmesi gerektiğini bilerek ofisimden çıkmasına izin verdim.

Kapım açılıyor ve onun geri gelmesini bekleyerek gülümsüyorum, ama sadece Titan olunca gülümsemem düşüyor. "Ne?"

Kapımı kapattı. "Bir sorunumuz var."

Tabii ki biliyoruz. "Ne oldu?"

"Bones'un oyarak açtığı adam mı?" diye soruyor.

"Evet, peki ya o?" Cesedinde ya da Glass'a park ettiği arabasında başka elmas bulamadık. Üzerinde sadece altı tane vardı, yani hâlâ altı tanesi kayıp. Ancak bulduklarımızı iade ettik. Mason kardeşler acele edip işlerini yapsalar iyi olur, yoksa Kale'nin işine sahip olacağız ve

Luca ve Nite ile paylaş. Eğer onlar üretmezse, biz de kendimizinkini tutmayacağız.

"Kale için çalışıyordu." Sandalyeye oturur.

Başımı eğerek kaşlarımı çatıyorum. "Yani Kale müşterimizi sikip attı. Çalıntı falan değil miydi?" Soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama durum buysa, neden hepsine sahip değildi?"

"Belki elmasları dağıtmışlardır?" Ben öneriyorum. "Dağınık olurlarsa onları bulmak daha zor olur."

"Ya da belki o adam bir noktada hepsine sahipti ama bazılarını sattı." Sandalyede arkasına yaslanıp parmaklarını başının arkasında birleştiriyor.

Adamın üzerinde ya da arabasında cep telefonu yoktu. Bunu garip bulduk. Bugünlerde kimin cep telefonu yok ki? Özellikle de ürün alıp satıyorsa. Bir şekilde iletişim kurmak zorundalar. "Bunu Bones'a söyledin mi?"

"Hayır. Ona gitmeden önce elimde daha somut kanıtlar olsun istedim."

"Luca adamın adresini buldu mu?" Cüzdanı arabasının orta konsolundaydı ama içinde ehliyet yoktu ve araba onun üzerine kayıtlı bile değildi. Bu da başka bir çıkmaz sokaktı. Hiç şaşırmadım.

"Bir saat önce onunla konuştuğumda bana Nite'in üzerinde çalıştığını söyledi."

İç çekiyorum. Bekleyip ilk kimin cevap alacağını görmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.

ALEXA

Gecenin ilerleyen saatlerinde barı kapatırken kapım açılıyor ve Jasmine'in içeri girdiğini görüyorum. "Sen hiç uyumaz mısın?" Ona sordum.

"Uyku zayıflar içindir. Sadece fedakârlık yapmaya istekli olanlar bunu başarabilir." Karşıma oturdu. "Her zaman geceyi gündüze tercih etmişimdir."

"Şey..." Barı tokatlıyorum. "Aslında burada olmana sevindim çünkü senin için bir şeyim var." Barın diğer ucuna doğru yürürken çantamı çekmecedan çıkardım ve akşam işe giderken aldığım evrakları çıkardım. Bu sabah Kingdom'dayken konuştuğum tek iki Kral Bones ve Cross değildi. Dün Jasmine'in evine gittiğimde Emilee'ye mesaj atmış ve Titan'ın bana yardım edip edemeyeceğini sormuştum.

bir şey. Jasmine bir Gizlilik Sözleşmesi'nden bahsetti ve bir avukat bana ihtiyacım olan küçük bilgiyi verdi. Ben avukat tanımıyorum ama Titan tanıyor. Emilee'ye ne için bir avukata ihtiyacım olduğunu açıkladıktan sonra Titan'ın bu sabah benimle görüşeceğini söyledi. "Al bakalım." Önüne bıraktım.

"Bu da ne?"

"Bu benim sana borcumu ödemem." Kink için evraklarla buraya geldiğinde bana söylediği şeyin aynısını söylüyorum.

Sözünün eri Titan, bu sabah ben ofisinde otururken avukatını aradı, ne istediğimi anlattım ve bir saat içinde evrakları hazırlattı.

Kaşlarını çatıyor ama açıp içindekileri çıkarıyor. Yeşil gözleri hızlıca taradı. Sonra bana dik dik bakmaya başladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Yüzümde bir sırıtışla başımı sallıyorum. "Yüzde yüz. Tamamen."

Onu yere bırakır ve iç çeker. "Kastettiğim bu değildi ..."

"Biliyorum. Yapmak istediğim şey bu."

"Alexa..."

"Sen ve ben, Jasmine. Ben sana güvendim. Şimdi sen de bana güven."

Başını eğip elini saçlarında gezdiriyor. Sonra geri çeviriyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor. Onu Lucky'nin ortağı olarak ekledim. Onun bana olduğu kadar benim de ona güvendiğimi bilmesini istiyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ALEXA

Kingdom'DAKI GECE KULÜBÜ düşündüğümden daha stresli. Küçük barımı bir yıldır işletiyorum ve barımda bir hafta içinde sadece bir gecede gelen bu kadar çok insanı gördüğümü hiç sanmıyorum.

Crown'da üç kat, iki dans pisti, dört bar ve şişe servisi bulunmaktadır. Burası daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ve bayıldım.

Telaş. Talep. Ayak parmaklarımın üzerinde olmayı seviyorum. İki haftadır burada çalışıyorum ve hiç durmuyor. Hiç sakın gece yok. Sadece yoğun ve daha yoğun. Ayrıca, sabah dörde kadar açık kalıyorlar. Lucky's'i hep saat ikide kapattım çünkü fazladan iki saat açık kalacak kadar kalabalık olmuyor. Programım altüst oluyor, bu da beni aşırı derecede yoruyor.

"Çabucak tuvalete gideceğim!" Barmenin kulağına bağıryorum. Çok uzun süre tuttum, yavaşılamasını bekledim ama bu olmayacak.

Başını salladı ve "Tamam!" diye bağırdı.

Kalkıp barın arkasından sol koridora doğru koşuyorum. Neyse ki uzun bir sıra yok. İşim bittiğinde ellerimi yıkayıp koridora geri çıkıyorum ki tam karşımdaki erkek kapısı açılıyor ve eski sevgilim Mitch'le yüz yüze geliyorum.

Havaalanındaki o gece deja vu oldu.

"Alexa," diyor şaşırarak. Koyu renk gözleri üzerimdeki Krallık kolsuz bluzuma kayıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Onu havaalanında gördüğümden beri bana gönderdiği her mesajı ve aramayı görmezden geldim. Ondan kaçmanın yeterli olduğunu düşündüm. Eninde sonunda peşini bırakacağını düşündüm. Ama şans eseri, işte burada. Ölmeyen hamamböceği. "Ne?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sürtük modu aktif.

"Şimdi de onun için mi çalışıyorsun?" diye homurdanıyor.

Söyleme şeklini sevmiyorum. Sanki Cross'un küçük kaltağıymışım gibi.

"Lucky's'e ne oldu?" Çok açık olan bir şeyi teyit etmediğimde konuyu kurcalıyor.

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum.

Gülüyor. "Kardeşin batacağını söylemişti."

"Ne?" Talep ediyorum. Kardeşim onunla bar hakkında mı konuşuyordu? Ne oluyor l a n ? "Onu ne zaman gördün?"

Gülümsüyor. "Bu *seni ilgilendirmez*," diyerek kendi sözlerimi yüzüme vuruyor.

İki elimle göğsüne **v u r a r a k** onu hazırlıksız yakaladım ve sırtını duvara yapıştırdım. "Ailemden uzak dur."

"Ne yapacaksın Alexa? Yeni oyuncağını üzerime mi salacaksın?" Kafasını bir kez sallıyor. "Beni yaksın mı?"

Onu yakmak mı? "Bu ne anlama geliyor?"

Gülüyor, bileklerimi kavırıyor. Parmakları moraracak kadar sıkılaştığında irkiliyorum. "Senin adamın ateşle ilgili hastalıklı bir takıntısı var. Onu hiç araştırmadın mı?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. İnternette okuduğun her şeye inanamazsın. "Zaten hepsinin yalan olduğuna eminim."

"Oh, öyle mi?" Kaşlarını çatı. "Neden ona babasına ne olduğunu sormuyorsun?"

Kaşlarımı çatı. "Ne yapıyorsun...?" "Burada her şey yolunda mı?"

Cross'un sesini duyunca Mitch'ten bir adım daha uzaklaşıyorum ve dönüp baktığımda koridorda bizden birkaç adım ötede, yanında Bones'la durduğunu görüyorum. "Evet," diyorum, birdenbire rahatsız olmuştum. Neden kötü bir şey yapmışım gibi hissediyordum? Ya Cross bana söylediklerini duyduysa ve benim onun hakkında sorular sorduğumu düşünüyorsa? Ona hayatı hakkında kişisel hiçbir şey sormadım. Umarım kesinlikle onun arkasından eski sevgilime gidip bunu yapmayacağımı biliyordur.

"Emin misin?" Cross sorar ama gözleri Mitch'e yapışmıştır. Sağ eli Zippo'sunu tutuyor ve açıp kapatıyor. Her zamanki gibi.

"Pozitif," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum. Ona doğru yürüyüp elimi sert göğsüne koyuyorum.

Sonunda bana bakıyor, yeşil gözleri neon ışıklarının altında bulanık görünüyor. Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum, Bones'tan gelen sıcaklığı hissedebilsem de gerginliği azaltmaya çalışıyorum. Cross Mitch'i bayıltmazsa

Bones'un yapacağına dair bir his var. "Sadece kısa bir tuvalet molasına ihtiyacım vardı." Sonra parmak uçlarımda yükselip Cross'un dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, Mitch ve Bones'un bizi izleyip izlemediğini umursamadan.

ÇAPRAZ

Ben de onu ÖPMEM. Eski sevgilisine çok odaklanmıştım. Hâlâ duvarın dibinde duruyor, şimdi de bana dik dik bakıyor. Geri çekiliyor ve bara doğru yürüyüp bizi yalnız bırakıyor.

Gözleri kızın kışındayken uzanıp ağzının kenarını siliyor.

Bu sikik. "Onu isteyen tek sik sen değilsin, biliyorsun."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve duvarı iterek, saldırmaya hazırmış gibi omuzlarını dikleştiriyor. Bones kışına tekme basmak için etrafımdan dolanmaya çalışıyor ama onu durdurmak için elimi göğsüne koyuyorum.

Mitch, "Gerçek yüzünüzü öğrendiğinde burada kalmayacaktır," diyor.

"Sahte olduğunu biliyordu ama yine de gitti." Omuz silktim. İkisi arasında ne olduğunu sormadım. Dürüst olmak gerekirse, onun bir sorun olduğunu düşünmüyordum, ama herif ortaya çıkmaya devam ediyor. Ama bu gece o işten çıktıktan ve yatağıma girdikten sonra soracağım.

Dudakları inceliyor ve burun delikleri açılıyor. *Güzel.* O lanet kışını tekmelemem için bana bir sebep vermesini istiyorum.

"Sürdüğü sürece tadını çıkar." Yanımda yürüyor. "Çünkü seni terk ettiğinde, sürünerek bana geri dönecek. Şöyle diyelim, dizlerinin üzerinde olması hoşuma gitti."

Bunun üzerine ellerim iki yanımda yumruk oldu. Onu başka biriyle düşünmek bile birinin kafasını duvara çarpmak istememe yetiyor. Ama şu anda nerede durduklarını bilmiyorum ve onunla işleri berbat etmeye niyetim yok. Onun istediği de bu.

Sadece kıkırdıyor ve ben de gitmesine izin veriyorum. Şimdilik.

"Onu benim halletmeme izin vermeliydin," diye homurdanıyor Bones. "Böylece onun kanı senin ellerine bulaşmazdı."

"Ben hallederim," diye bilgi verdim.

"Grave ve April'in ne zaman döneceğine dair bir haber var mı? Onunla hâlâ konuşmadım," diyor Alexa Kraliyet Süiti'ne girerken. Saatime hızlıca baktığımda saatin sabahın beş buçuğu olduğunu görüyorum. Çok yorgunum. Crown'da çalışıyor olması beni bütün gece ayakta tutuyor çünkü onun için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum.

"Hayır." Ben de ondan haber almadım. Ama yarın Titan'a bir haberi olup olmadığını sormayı listemde tutuyorum.

"Yarın April'a bir mesaj göndereceğim," diye ekliyor. "Sadece onu kontrol etmek için." "Mitch'le aranızda ne oldu?" Havamda olmadığım için ağzımdan kaçırdım.

şu anda başka bir şey için. Grave ve April için endişelensem de hazır olduklarında geri döneceklerdir. Sadece iki hafta oldu ve bunun yeterli olduğunu düşünmüyorum.

Duruyor ve ben kapıyı kapatırken dönüp bana bakıyor. "Önemli bir şey değil."

"Öyle," diye iddia ediyorum, bilmek istiyorum. "Bilmek istiyorum. Lütfen söyle bana." Yalvarmaya başvuruyorum. Alexa'dan bir şey talep etmenin beni hiçbir yere götürmediğini fark ettim. Bu yüzden farklı bir şey denemek zorundayım.

Gözlerini benden kaçırarak elini sarı saçlarında gezdiriyor. "Uzun lafın kısıası, beni aldattı. Ben de ayrıldım."

"Onunla en son ne zaman birlikte oldun?" Araştırıyorum.

Başını çevirip bana bakıyor ve gözleri kısılıyor. "Affedersiniz?"

Ona doğru adım atıyorum. "Beni duydun. Seni en son ne zaman becerdi?" Ellerini göğsüme vuruyor. "Siktir git!"

Arkasını dönerek uzaklaşmak istiyor ama ben üst kolundan tutup yüzüme bakması için onu geri döndürüyorum. "Soruya cevap ver Alexa."

"Sence ben yatıp kalkıyor muyum?" Kaşlarını çatıyor, hem bana meydan okuyor hem de sorumu geçiştiriyor.

O ilk gece beni becerdiğini söylemek istiyorum ama bunun yüzümde patlayacak bir bomba olacağını ben bile biliyorum. "Bence ikinizin bir geçmişi var ve son zamanlarda denediğinden şüphem yok." O gece onu havaalanında gördüğüne şaşırmıştı. Ve birlikte olduğumuzu öğrendiğinden beri daha çok çabalıyor gibi görünüyor. Bu gece kulübe gelmesinin tesadüf olduğunu mu düşünüyorum? Hayır! Geçen hafta başladığından beri tanıdığı biri onu orada görmüş, o da kontrol etmek için uğramış. Ben aptal değilim. Benim sorum, bu gece ilk kez mi oldu? Yoksa ona yüzünü gösterme zamanı mıydı?

"Endişelenme, Cross." Benden uzaklaşıyor. "Senden sonra kimseyle yatmadım."

"O zaman neden bana söylemiyorsun?" Onu yatak odama kadar kovaladım. Banyoma girerken oflayıp pufluyor. Bu işin peşini bırakmayacağım. Öyle ya da böyle istediğim cevapları alacağım. "Alexa!"

"Seninle tanışmadan önce," diye tersliyor ve bir kez daha bana dönüyor, şimdi banyomun ortasında duruyor. "Hmm? Aradığın şey bu muydu? Seni havaalanında gördüğüm geceden aylar önceydi. Kızlarla dışarı çıkmıştım ve daha sonra onunla buluştum." Ellerini kalçalarına koyarak sağ elini dışarı itiyor. "En son ne zaman benim dışımda biriyle seviştin?"

"Havaalanından önceki gece," diye cevap verdim.

Dudakları ayrılırken gözleri genişledi. Ona karşı dürüst olmamı beklemiyordu. Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki? İkimizin de bir geçmişi olduğunu ve bakire olmadığımızı anlıyorum. O gece onu göreceğimi nereden bilebilirdim ki? Şu anda olduğumuz yerde duracağımızı?

"Kiminle?" diye soruyor.

"Rachel," dedim. Haftalar önce onu Tit for Tat'tan kovdum ve o zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım. Yaptığımız şeyin -sadece sikişmenin- bittiğini ve orada onun için bir gelecek olmadığını anlamıştı.

"Tabii ki." Sert bir kahkaha atıyor. "Yaptığını biliyordum. Çok açıktı ama bilmek bile istemedim."

Ona doğru adım atarak yüzünü avuçluyorum. "Ama o zamandan beri başka kimseyle birlikte olmadım ve başka birini de istemiyorum," diye hatırlatıyorum. "Ama Mitch'i geri çekilmeye zorlamam gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor."

"Hayır," diyor usulca. "Hıyarın teki ama zararsız. O kulüpte çalıştığımı bilmiyordu. Onu orada gördüğümde en az benim kadar şaşırmış görünüyordu."

İnandığı şey bu, ama gerçek bu değil. Olamaz da. "Peki ya şimdi?"

"Ne demek şimdi?" Huffs.

"Orada çalıştığını bildiği için gelmeye başlayacağını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Emin değilim. Ama onu orada görürsem sana haber vereceğimi biliyorum. Tamam mı?"

Ortaya çıkarsa haberim olur. Her yerde kameralarım var. Çalışırken onları her saniye izlediğimden emin olacağım. Ama ben diyorum ki.

"Tamam."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ALEXA

CROSS yatağında yanımda UYUYOR ve ben de telefonumu çıkardım. Yüzde üçe düştü ama Mitch'in yangın ve babası hakkında ne demek istediğini bilmem gerekiyor.

Adını Google'da arattım ve bilmediğimi fark ettim. İnsanların ona sadece Cross dediğini duymuştum. Ben de bunu yazdım.

Krallık, diğer krallarla birlikte ortaya çıkıyor. Haç, aşağıdaki üçüncü madde. Ona tıklıyorum.

Lisede ve üniversitede beyzbol oynarken çekilmiş fotoğraflarını gösteriyor. Kingdom ve Tit for Tat'ın resimleri var. Sonra "Oak Grove" başlıklı bir makale görüyorum. Tıkladım ve bir kilise olduğunu gördüm.

Yanıyor. Bir zamanların muhteşem beyaz yapısı alevler içinde. Fotoğraf ön taraftan çekilmiş. İtfaiye araçları sağda, yan sokakta sıralanmış.

Büyütüyorum. Kırmızı ve turuncu alevler kiliseyi sarıyor, karanlık geceyi aydınlatıyor.

Aşağıya inince, Peder James'in yangında öldüğü yazıyor.

Hareket edip diğer tarafına yuvarlanırken cep telefonumun üstünden Cross'a bakıyorum. Gözlerim telefonuma geri dönüyor. *Neyse ki yangın sırasında karısı ve oğlu orada değildi.* Nasıl başladığını söylemiyor, sadece kaza olduğunu söylüyor.

Bir sonraki makaleye tıkladım. *Peder James -sevilen bir rahip ve Üç Bilge'nin üyesi- sevgi dolu bir baba ve şefkatli bir kocaydı. Eşi Genevieve James ve oğlu Hoyte James tarafından hayatta bırakıldı.*

Hoyte? Cross ona daha çok yakışıyor. Babası ve dini geçmişi nedeniyle İncil'den bir ismi olmamasına şaşırdım.

Sabah saat ikiyi biraz geçe yoldan geçen bir kişi kilisenin alevler içinde kaldığını görünce 911'i aradı. İtfaiye geldi ve binaya girdi. Ofisinde bulunan Peder James'in cesedini çıkardılar. Yangının nedeni henüz bilinmiyor, ancak herhangi bir cinayetten şüphelenilmiyor.

"Ne yapıyorsun?" Cross esneyerek sorar.

"Hiçbir şey!" Cevap veriyorum, telefonumu görmemesi için yüzüstü çarşafın üzerine koyuyorum. Zaten hızla bitiyordu.

Ayağa kalkıyor ve elini tıraşsız yüzünde gezdirerek tekrar esniyor. "Saat kaç?"

"Geç," diyorum çünkü hiçbir fikrim yok ve okuduğum makaleden çıkmadığım için cep telefonumu açıp bakmayacağım.

Yorganı üzerinden atıp yatağından kalkıyor ve bitişikteki banyoya doğru ilerliyor. Hemen telefonumu elime alıp haberdan çıkıyorum ve saate bakıyorum. Komodinin üzerine koyup ben de kalkıyorum ve banyoya giriyorum. Lavabosunun başında duruyor, üzerinde sadece siyah bir boxer külotla ellerini yıkıyor.

Arkasından yaklaşıp sırtına baktım. Dövmesine gerçekten bakma şansım hiç olmamıştı. Bu bir haç dövmesi; boynunun altından başlayıp aşağıya doğru uzanıyor ve ucu boxer'ının içine batıyor. Omuzdan omuza uzanıyor. Siyah mürekkeple çizilmiş. Diğer haçlara benziyor ama etrafındaki şey ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Ateş. Tüm sırtı kırmızı, sarı ve turuncu alevlerle kaplı. Sanki haç yanıyormuş gibi. Bu bana babasının ölü bulunduğu kilisenin kulesinde duran haç hatırlatıyor.

Ona yaklaşıp daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Bir şeyi imzalamadan önce her zaman okumanız gereken ince yazı gibi, burada da bir hikaye var. Ya da belki de Mitch'in bana söyledikleri ve makale. Ama orada bir şey görüyorum. Haçın ana hatları akıyor gibi görünüyor. Sanki alevlerin sıcaklığı onu eritiyor gibi. Ama dikkatimi çeken şey bu değil. Dövmenin gizlediği yara izleri. Bir, iki, üç tane görüyorum. Omurgasından aşağı ve yukarı doğru uzanıyorlar.

Elimi uzatıp birine dokunmak için sırtına koyuyorum ama hızla dönüp bileğimi tutuyor.

Zıplıyorum ve geri adım atmaya çalışıyorum ama o bırakmıyor. "Çapraz ..." Ona baktığımda sözlerim kesiliyor. Sert ve kaslı vücudu gergin. Nefes alış veriş hızlandı ve güzel yeşil gözleri benimkileri delip geçiyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Ne soracağımı. "I ..." Odasında çalan cep telefonu, aklıma gelen her türlü saçmalığı kesiyor.

Beni bırakıyor, bileklerimi ovuşturuyorum, o da gidip almak için banyodan çıkıyor. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir nefes alıyorum.

Paranoyaklaşıyorsun.

Bir erkeğe aşık olmaya başladığında her kızın yaptığı şey budur - her şeyi aşırı analiz eder.

Mitch'in beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Cross ve benim sahip olduğumuz şey iyi bir şey. Birlikte uyuyoruz ama yine de kendi hayatlarımız var. Çıkıyoruz. Birlikte yaşamıyoruz. Sadece sevişiyoruz. Ve şimdi, o benim işverenim.

Babasıyla ilgili makaleyi okudum ve açıkça bir kazaydı. Yara izlerine gelince? Bu bir şey ifade etmez. Bisikletimi çarptığımdan beri dizlerimde yara izleri var. Yara izleri, kiliseyle bir ilgileri olduğu anlamına gelmez. Ateş. Dövmeler ...

"Giyin," diye emrediyor ve banyoya geri döndüğünde beni zıplatıyor. Yanımdan geçip dolabına doğru yürüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Saat sabahın üçü gibi.

Durunca arkasını dönüyor ve uzun bir iç çekiyor. Gözleri artık kızgın değil. Neredeyse üzgün görünüyorlar. Daha koyu bir yeşil. "Lucky's'e. Bir olay oldu."

ÇAPRAZ

Arabamı Oak Grove'un arkasına park ettim ve arka kapıdan girdim. "Baba?" diye seslendim. Daha önce ben beyzbol antrenmanındayken burada buluşmamız için bana bir mesaj göndermişti. Saatime hızlıca baktığımda neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. "Baba?" Bu sefer ben bağıriyorum.

Cevap yok.

Koridorda ilerlerken sağ tarafımdaki kapıyı açıp ofisine giriyorum.

"Oğlum," diyor masasının arkasından bana bakarak. Annem masanın sağında yere diz çökmüş. Avuç içleri uyluklarının üzerinde, başı eğik. Bay Reed

-Bones ve Grave'in babası kanepede uzanıyor.

"Anne?" Ona doğru yürüyeceğim ama babam ayağa kalkıp masasının yanından geçerek onu görmemi engelliyor.

"Seni buraya ben çağırdım..."

"Ne yapıyorsun lan sen?" Onu hareket ettirmek için ellerimi omuzlarına koyuyorum ama yerinden kıpırdamıyor. "Anne?" Ona sesleniyorum ama

sessiz kalıyor.

"Seni buraya tövbe etmen için getirdim," diyor.

"Sikeyim böyle işi!" Acıya ihtiyacım olacak kadar büyüdüm. Onun bana verdiği ceza, benim onun dünyasına kabul edilmem. Ama annem neden burada? Onun usulca ağladığını duyabiliyorum.

"Benimle bu şekilde konuşma!" diye bağırtıyor ve beni geriye doğru itiyor.

"Anne!" Ona bağırtıyorum ve o da irkiliyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Kalk ayağa!"

Kıpırdamadan duruyor ve babam gülerek başını geriye atıyor. "O yerini biliyor, oğlum. Senin hatırlatıcıya ihtiyacın var mı?" Ben cevap veremediğim için bir elini boğazıma doluyor. Beni ofiste geriye doğru itiyor, havamı alıyor ve neredeyse ayaklarımı yerden kaldırıyor. Sırtımı kapıya çarpıyor ve kapıyı açıyor. Beni koridorun geri kalanına ve Bay Reed arkamızdayken şapele doğru sürüklüyor. Sonra beni ileri doğru iterek takılıp bir sıranın üzerine düşmeme neden oldu.

Etrafıma hızlıca baktığımda mumların çoktan yakılmış olduğunu görüyorum ve kol düğmelerini çözmeye, ardından kollarını ön koluna doğru kaydırmaya başlıyor.

"Annemle ne halt ediyorsun?" Talep ediyorum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Yani, 21 yaşındayım. Bakire değilim. Babamın annemi becerdiğini biliyorum ama BDSM gibi şeylerle ilgilendiklerini sanmıyorum. Peki, neden itaatkâr biriymiş gibi onun ofisinde diz çöküyordu? Ona da bana davrandığı gibi mi davranıyor? Daha kötü mü?

"Annenle ne yaptığın seni ilgilendirmez," der ve boynundaki haçı çıkarır. Bir mum alır ve çok değer verdiği değerli metali ısıtır.

Ellerimi yumrukladım. "Sana boyun eğmeyeceğim." Bugün olmaz. Beni yakması için diz çökmeyeceğim. Neler olduğunu öğrenene kadar olmaz. Bu diğerlerinden farklı. Neden şimdi? Neden o? Ne oldu da bunu görmemi istedi?

Bana bakıyor ve yüzüne tüyler ürpertici bir gülümseme yayılıyor. "Genevieve," diye seslendi.

Saniyeler sonra annem kiliseye doğru yürümeye başladı. Gözyaşları yüzünden akıyor ve sağ gözünün şiştiğini görüyorum. Ona vurmuş.

"Buraya gel, Gen," diye sesleniyor ona ve o da bir köpek gibi kuyruğunu kıstırıp yavaşça ona doğru yürüyor.

"Anne." Bir adım öne çıktım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Hiçbir şey söylemiyor ve bana doğru bile bakmıyor. Ona yaklaştığında, onu saçlarından yakalıyor ve çığlık atıyor. Boynunun arkasını kavriyor ve onu daha önce birçok kez diz çöktüğüm yere yüzüstü itiyor. Yanında diz çökerek onu yere yapıştırdı.

"Buraya gel Cross. Vakit geldi."

"Hayır," diyorum. Benden istediği o iğrenç şeyi yapmayacağım. "Bunu yapacaksın!" diye homurdanıyor. "Annenin günahlarının bedelini ödeme zamanı geldi." Lanet olası aklını kaçırmış. "Bunu yapmayacağım."

Bay Reed bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri çekildim. "Onu rahat bırakın." Babam homurdanıyor. "Ben kendim yaparım." Bir eliyle onu tutarken, diğer eliyle de haçı bir muma tutup ısıtıyor ve sonra sırtına bastırıyor.

Çığlık atıyor, ona karşı çırpınıyor.

Koşup onu koparmak istiyorum ama Bay Reed beni engelliyor.

Adam tekrar yapınca kadın hıçkırıyor. Ve tekrar. Benimkiyle eşleşecek şekilde sırtında haç izleri bırakıyor. İşinin bittiğine karar verdiğinde ayağa kalkıyor ve kız ağlayarak yanına düşüyor.

Bay Reed'e "Onu eve götür," diye emretti. "Bunu sonra bitireceğim." Bitirmek mi? Ona başka ne yapacak?

Beni bırakıyor ve ben de annem için durumu daha da kötüleştirmek istemediğimden olduğum yerde kalıyorum. Onlar gittikten sonra dişlerimi sıkarak "Seni pislik," diyorum. "Bunu ona ne zamandır yapıyorsun?"

"Ne zaman bir hatırlatıcıya ihtiyaç duyarsa," diye cevap veriyor uğursuzca. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diye homurdanıyorum.

Buna gülüyor. "Beni durdurmak için ne yapacaksın?" Kaşlarını çatarak haçı kaldırıyor ve tekrar ısıtmaya başlıyor.

Onu suçluyorum.

Alexa dikkatimi çekiyor, yolcu koltuğumda oturuyor, tırnaklarını yerken bacaklarını aşağı yukarı zıplattıyor. Sırtımı görmesine izin vermemeye çalıştım. Yıllar içinde yaptırdığım dövmeler geçmişimin çoğunu örtüyor ama o onları gördü. Onlara dokundu. Çıldırmamaya çalıştım ama elimde değildi. Onlara dokunduğunda hissettiğim şey, anılarımın geri gelmesine neden oldu. Uzun zaman önce gömdüklerim.

Barının önüne geldiğimde daha dik oturuyor ve soluk soluğa kalıyor. İtfaiye araçları etrafını sarıyor ve yanan binadan geriye kalanlardan siyah dumanlar yükseliyor.

Arabamı durdurdum, ben daha ona bir şey söyleyemedim dışarı atladım.

Dışarı çıktım ve ellerini yüzüne götürmüş ağlarken yanına gittim. Bir 911 çağrısı yapıldığını ve yangın çıktığını öğrendim. Kimin ve neden yaptığına dair bir fikrim var ama bunu kanıtlamak için bir yola ihtiyacım var.

Kolumu uzatıp omuzlarına doluyorum ve o da bana dönüyor, elleriyle gömleğimi kavırıyor. "Her şey yoluna girecek," diyorum ona.

Her zamankinden daha iyi olacak.

Hepimiz Kral Dairesi'nde oturuyoruz. Grave ve April hariç herkes. Onlar hala uzaktalar.

Titan mutfak adasında duruyor. Jasmine ve Alexa kanepede otururken Bones tavandan tabana pencerelerin yanında duruyor.

"Burada ne işimiz var?" Alexa soruyor. "Karakolda olmamız gerekmiyor mu?"

"Buna gerek yok," diye bilgilendirdim onu. Elimde polisten daha iyi bir şey var.

"O zaman ne-?"

Kapı çalınınca sesi kesildi. Gidip cevap verdim.

"Belki de bana aylık maaş bağlamalısınız." Adam içeri girerken bana göz kırpmıyor.

"En iyisi bu gibi görünüyor Jeffrey," diye kabul ediyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum.

Odanın ortasına gider ve tişörtünü başının üzerine kadar çıkarır ve kot pantolonunu indirir.

"Uh..." Adam boxer'ına kadar inerken Alexa koltuk minderinde daha da geriye kayar.

İşini bitirdikten sonra kollarını iki yana açarak bir daire çiziyor. Başımınla onaylıyorum. O da bana "Bunu yapmayı ne zaman bırakacağız?" der gibi bakıyor. Tek cevap asla. Kimseye güvenmemek üzere yetiştirildik. Bir insan milyonlarca kez arkanızı kollayabilir ama biri bir kez sizi sırtınızdan bıçaklayabilir. Kimseye asla bu tür bir güven vermeyeceğim. Özellikle de satın alınabilecek birine.

"Kundaklamaydı," diyor gömleğini almak için eğilirken.

"Ne?" Alexa ayağa fırlar. "Lucky'nin mi? Birinin onu ateşe verdiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," diyor, gömleğinin düğmelerini ilikliyor ve pantolonunu çekiyor.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor, başını ileri geri hareket ettirerek benden ona bakıyor.

"Ne arayacağımı biliyorum," diye belli belirsiz cevap veriyor. "Ve akıllı bile değillerdi. Bar alanı hızlandırıcı ile kaplanmış ve bir kibritle yakılmıştı."

Tekrar kanepeye düşüyor.

"Kimde anahtar var?" diye sorar. "Zorla girildiğine dair bir işaret yoktu."

"Ben ve kardeşim," diye yanıtlıyor başını eğerek.

"Ve ben," diye konuşuyor Jasmine. "Alexa bana daha dün bir tane verdi." "Bunu senin yapmadığını biliyorum." Onu başından savar.

"Sence kardeşin mi yaptı?" Jasmine devam ediyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Belki anahtarını kaybetmiştir." "Ya da belki birine vermiştir," diye öneriyorum.

Herkesin kafası bana doğru dönüyor.

"Sana komplo kuruyor." Bones benimle konuşuyor, düşüncelerimi taklit ediyor.

"Kim?" Alexa talep ediyor. "Ve neden barımı ateşe vererek suçu senin üzerine atsinlar ki?"

"Çünkü benim işim bu," diye cevap veriyorum Zippo'nu açıp kapatarak. Dürüstlüğüme karşısında gözleri açılıyor. "Anlamıyorum," diye mırıldanıyor.

Çünkü beni tanıımıyorsun. Gerçek beni değil. Kanepenin yanına yürüyorum ve spor çantamı alıyorum. Sehpanın üzerine bırakıp Jeffrey'e bakıyorum. "Hepsi orada."

Başını sallıyor. "Her zaman olduğu gibi, sizinle iş yapmak güzeldi Kings." Çantayı alır ve Titan kapıdan çıkmasına yardım eder.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ALEXA

BARIM yandı. Neyse ki her şey mahvolmadı. Kurtarılabilir durumda. Tanrıya şükür. Gördüğüm kadarıyla yapı hâlâ orada. Polis içinden geçmeme izin vermedi. Güvenli olmadığını söylediler. Yarın tekrar gidip gerçekten ne tür bir hasar olduğuna bakacağım.

Titan kapıyı kapatıyor ve bizimle birlikte oturma odasına geri geliyor. Öne doğru eğilip yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Kafam karıştı." Başımı kaldırıyorum ve gözlerim Cross'a takılıyor. "Neler olduğunu anlat bana," diyorum sinirlenerek.

"Geçen yıl Aziz Mary Katedrali'nin yakılmasını hatırlıyor musun?" Jasmine bana sordu.

Başımı çevirip yanımda oturan kıza bakıyorum. "Öyle mi?"

Barın arkasında duruyorum, televizyon açıkken kapattıktan sonra temizliyorum. Normalde hiç izlemem ama burada yalnızken sessizlikten sıkılmışım.

Bir muhabir bir zamanların Aziz Mary Katedrali'nin önünde duruyor. İtfaiyeciler arkasındaki dumanı söndürmeye çalışırken duman geceyi dolduruyor. Bu noktada katedral tamamen yok olmuş durumda. "Şu anda, bazıları kundaklamayla ilgili spekülasyonlar yapıyor, ancak henüz hiçbir şey doğrulanmadı." Reklama giriyor, ben de kapatıp havlumu bara atıyorum, eve gitmeye hazırım.

Kaçırması zordu. Yürek parçalayıcıydı çünkü çok güzeldi. "Ne olmuş ona?" Jasmine'e sordum. Bunun benim barımla ne ilgisi var?

Bir an için omzumun üzerinden bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "O Cross'tu. Yangını o çıkardı."

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Mutfaktaki bara yaslanmış, hiç istifini bozmadan bana bakıyor. "Katedrali ateşe mi verdin?" Bana gülmesini bekleyerek yavaşça soruyorum. Bu çok saçma, değil mi?

Cevap vermiyor. Sadece lanet bir sessizlik.

"Bunu neden yapasın ki?" Hâlâ bunun imkânsız olduğunu düşünerek soruyorum. "Çünkü bir arkadaşımın ona ihtiyacı vardı."

Cevap veren Titan oldu.

"Nasıl bir arkadaş sana bunu yaptırır?"

Tersliyorum. "Karisını seven biri," diye cevaplıyor Bones.

"Ne-?"

"Orada evlenecek olan bazı arkadaşlarımız vardı," diye araya giriyor Yasemin. "Biri onları öldürmek istedi ve bize bunun düğünleri sırasında gerçekleşeceği söylendi. Krallar da düğüne katılacaktı. Toplu ölümler olabilirdi," diyor Jasmine usulca, kucağındaki ellerine bakarak. "Cross orayı ateşe verdi ve düğüne katılacak olan hepimizi kurtardı." Yutkunuyor. "O zaman da itfaiye müdürüne rüşvet verdi, böylece raporda cinayet olmadığı yazılacaktı."

Faullü oyun mu? Kalbim bu kelimelerle çarpıyor. Babasının öldüğü yangınla ilgili internette okuduklarımın aynısı. Ama şu anda bunu düşünecek zamanım yok. Geri döneceğim. Şu anda Lucky'ninkine odaklanmalıyım.

Anlamadığım için elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bunun benim barımla bir ilgisi yok. Kimdi o adam?" Kapıyı gösteriyorum. "Neden polise kundaklama olduğunu söylemedi? Ve sen neden ona para verdin?" Ben aptal değilim. O çantada para vardı. "Ve neden soyundu?" Aklım yüksek sesle merak ediyor.

Bu beni nereye götürüyor? Çünkü artık polise gidip ihbarda bulunamam. Kundaklama olsun ya da olmasın, bir ifade isteyecekler ve Cross onlara bir şey söylememe izin vermedi. İcabına bakacağını söyledi.

"O itfaiye şefiydi. Üzerinde dinleme cihazı olmadığından emin olmam gerekiyordu." Cross sonunda konuştu ve cevaplar beni şaşkına çevirdi çünkü bir parçam onun kim olduğunu zaten biliyordu. Sadece bunu kendime itiraf etmek istemiyordum. "Raporunda yalan söylemesi için ona para verdim."

"Bunu neden yaptın?" Gözlerim yaşardı. Lucky's benim geçim kaynağım. Tadilat sürecindeydim ve sonra Jasmine ve ben Kink yapıyorduk. Şimdi ne olacaktı?

"Çünkü polise doğruyu söylerse, o zaman sadece yoluma çıkarlar" diye kesin bir dille cevap veriyor.

"Bu onların işi Cross. Neye engel olabilirler ki?" Ona çıkıştım.

"Ona ödetmek."

"Kim o?" Soruyorum, ellerim titremeye başlıyor. Her şey dağılıyor ve hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Mitch," diye cevap veriyor.

Başımı sallamaya başladım. "O yapmazdı..." Cümlemi tamamlayamadan sözümü kesiyorum. Mitch neden barımı ateşe versin ki? Cross'la birlikte olduğumu hiç doğrulamadım ama ona olmadığımı da söylemedim. Cross'un babasından bahseden oydu ve haberlerde Oak Grove'da yangın çıktığı yazıyordu. Ama açıklamada cinayet ya da kundaklama olmadığı yazıyordu.

Sinirle yutkunarak tekrar Jasmine'in yanındaki kanepeye uzandım. Bones'un Cross'a tuzak kuruyor derken kastettiği *buydu*. Her kimse Cross'tan şüphelenmemi istiyordu. Ama ben onunla birlikteydim. Eğer Mitch'se, o sırada Cross'la birlikte olduğumu biliyor olmalıydı, değil mi? O olamaz.

ÇAPRAZ

BONES konuşmak için İLERİ ADIM ATAR, aynı anda süitimizin kapısı açılır.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Grave odaya girip April'in elini tutarak talepte bulunur.

"Oh, Tanrıya şükür." Alexa'nın kanepede oturduğunu görünce iç geçirir. April Grave'i bırakır ve Alexa'nın yanına koşar. Onu kanepeden kaldırır ve sıkıca sarılır. "Çok endişelendim. Orada olmaman için dua ediyordum."

"Ben iyiyim." Alexa onun sırtını sıvazlıyor; gözleri April'in omzunun üzerinden benimkilerle kısa bir süre buluşuyor. "Orada değildim." Geri çekiliyor. "Sen nasıl-?"

"Biri bana barınızın alevler içinde kaldığı haber görüntülerini gönderdi," diye homurdanıyor Grave, onun sözünü keserek. Bana bakıyor. "Tekrar sormayacağım. Ne halt oldu?"

Jasmine de ayağa kalkar. "Biri barı ateşe vermiş. Alexa'nın eski sevgilisi olduğunu düşünüyoruz."

"Bunu neden yapsın ki?" Mezar kazıyor.

Kimse ona cevap vermiyor ve bu onu daha da sinirlendiriyor. "Krallar." Parmağını şıklatır. "Ofis!" Sonra hışımla oturma odasından çıkıp arka koridora doğru ilerliyor.

Uzun bir nefes alarak, Bones ve Titan kışkımda onu takip ediyorum. Ofise giriyoruz ve o masanın önünde volta atıyor. Perdeler açık, gece aydınlatılmış Strip'i gösteriyor.

"Grave, sorun yok," diye başlar Bones. "Orada kimse yoktu. Birisi görmüş ve ihbar etmiş. Tam bir kayıp değil-"

"İtfaiye müdürünü aramalıyız," diye araya giriyor Grave. "Onu hemen oraya götürün. Ne olduğunu öğrenmek için." Kendi kendine başını sallar.

"İcabına bakıldı," diyor Titan.

Grave durdu, kafasını kaldırdı ve bize baktı. "Nasıl yani?"

"O zaten buradaydı," diye cevap verdim. "Kundaklama olduğunu doğruladı."

Masaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor ve başını öne eğiyor. Biz bunu düşünürken ofise sessizlik çöküyor. "Alexa gelip bizimle kalabilir. Güvende olur-"

"Böyle bir şey olmayacak," diyerek sözünü kesiyorum.

Yavaşça başını kaldırıyor ve mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Başını yana eğerek şöyle dedi. "Eğer eski sevgilisi peşindeyse eve gidemez. Güvenli bir yerde olması gerek."

"Güvende olacak," diyorum belli belirsiz.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Eski sevgilisi onun peşinde. Belli ki ona zarar vermek istiyor."

Titan duvara yaslanarak, "Durumun böyle olduğunu düşünmüyoruz," diyor. "O zaman siz ne düşünüyorsunuz?" Grave tersler.

"Düşünüyoruz-"

"Bana komplo kurmaya çalıştığını düşünüyoruz," diye Titan'ın sözünü kesiyorum. Grave'in bunu benden duyması gerekiyor.

Omuzlarını dikleştirerek masadan kalkıyor. "S i z e bunu düşündüren nedir?"

"Çünkü birlikte olduğumuzu biliyor," diyorum. Tamam, resmi değil ama ikimiz için de karar verdim.

Bana bakıyor, uzun bir nefes çekerken gözleri hafifçe kısılıyor. "Uh, ne?" diye soruyor sonunda.

"Biz-"

"Arkamdan mı?" diye bağırıyor, sözümü bitirmeme izin vermiyor.

Onunla tartışmam çünkü bu yalan olur. Alexa ve ben bu nedenle bunu ondan saklamayı seçtik. Böylece aşırı tepki vermeyecekti. Ama durumun değiştiğini anlıyorum. Tahmin edilemez yeni bir oyuncu var. Ve onun hayatı tehlikede. Jasmine'inki ile birlikte. Ya o da orada olsaydı?

bodrumda Kink'e mi hazırlanıyordu? Dışarı çıkabilecek miydi? Yanarak ölecek miydi? Olabilecekler çok şaşırtıcı.

"Öyle değil," diyorum.

"O zaman neydi o, Cross?" diye sorar. "Sana onun sınırların dışında olduğunu söylemiştim."

"Ona sahip değilsin!" Ben de ona bağıyorum. "Ona kiminle çıkıp çıkamayacağını söyleyemezsin."

"Randevu mu?" Kabaca kıkırdıyor. "Kimi siktiğini kastediyorsun!" "Bundan daha fazlası!" İddia ediyorum.

"Oh, gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor. "Yani bana onu sevdiğini mi söylüyorsun?"

Kapı açılır ve April odaya girer. "Sizi oturma odasından duyabiliyoruz," diye fısıldıyor. "Sesinizi alçaltın."

Grave dinlemiyor. "En iyi arkadaşın Cross'u beceriyor." Sanki bu odada o ismi kullanan başka bir adam varmış gibi beni işaret ediyor.

Bana bakıyor. Buz mavisi gözleri ona dönmeden önce sempatikti. "Mezar ..."

"Biliyor muydun?" diyor nefes nefese, sanki ona vurmuş gibi bir adım geri çekilerek. "Evet." Yalan söyleme zahmetine bile girmiyor.

Yüzü düşüyor, geniş omuzları da öyle. "Benden başka bir sır daha mı sakladın?" O daha cevap vermeden, adam odanın içinde Kralların her birine bakıyor. "Herkes biliyor muydu?"

Bones ve Titan nefeslerini bile boşa harcamadan aynı anda "Evet," diye cevap veriyorlar.

Mavi gözleri yere düşüyor ve kapıya yönelmeden önce bir kez başını sallıyor.

"Grave...?" Kadın ona doğru uzanır, ancak adam omuz silkerek ofisten çıkar ve kadın onun peşinden koşarak adını söyler.

Durumu sakinleştirmeye çalışmak için onları takip etmeye gidiyorum ama Titan üst kolumdan tutarak beni durduruyor. "Her seferinde bir sorun." Koridoru işaret ediyor. Alexa'yı ve şu anda içinde bulunduğumuz durumu kastettiğini biliyorum. "Grave üzgün, ama hepsi senin ve Alexa'nın yüzünden değil." Kolumu bırakıyor ve ne demek istediğini anlıyorum. April ve bebek. İki haftalık bir tatile çıktın diye unutabileceğin bir şey değil bu.

Grave kızacak bir şey arıyor. Öfkesini yansıtacak başka bir şey. Şu anda dünyadan ve içindeki hepimizden nefret ediyor.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

ALEXA

"APRIL?" DIYE SORUYORUM, onu ve Grave'i oturma odasına doğru koşarken gördüğümde koltuktan kalkıyorum. Duruyor, Jasmine ve bana dönüp ellerini kaldırıyor ve bir kez başını sallıyor.

"İkinizin de iyi olmasına sevindim. Öğle yemeği?"

Jasmine ve ben daha cevap veremediğimiz kapıdan çıktık. Duvardaki saate bakıyorum ve sabahın sekizini çoktan geçmiş olduğunu görüyorum. Daha yatmamıştım bile. Çok yorgunum.

Titan, Bones ve Cross tekrar içeri girer. "Orada ne oldu öyle?" Talep ediyorum. Ne konuştuklarını biraz duyabiliyorduk ama çoğunlukla yüksek sesle bağıryorlardı. Tartışmaları kelimesi kelimesine anlaşılmıyordu.

"Ona bizden bahsettim," diye yanıtlıyor Cross ve cebinden Zippo'sunu çıkarıp onunla oynamaya başlıyor.

"Biz mi?" Bir adım öne çıkıyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü bilmesi gerekiyordu." Bana cevap veren Titan oldu.

"Hayır, bilmiyordu," diye itiraz ediyorum. *Hay sikeyim!* April bana çok kızmış olmalı. "Kahretsin!" "Evet, yaptı," diyor Cross.

"Biz diye bir şey yok!" Tersliyorum. "Biz sevişiyoruz ve bu onu ilgilendirmez." Bir anlaşmamız vardı. Beni satmasına ne sebep oldu? Kendime neredeyse gözlerimi devirecektim. Onlar Kral. Ben bir hiçim. Tabii ki, anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmedim.

Cross diğer krallara bakar ve onlar da ipucunu alır. Benimle yalnız kalmak istiyor. Jasmine beni kucaklamak için kendine çekiyor ve fısıldayarak "Öğle yemeğinde görüşürüz" diyor.

Yalnız kaldığımızda ve kapı kapandığında, yüzümü ellerimin arasına gömerek kanepeye oturuyorum ve sessizlik çöküyor. Dizlerim zıplıyor ve kalbim bu boktan gece yüzünden öfke ve utançla çarpıyor. Cross'a bakıyorum. "En iyi arkadaşımın bana ne kadar kızacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Grave onun bildiğini öğrenir mi?" April'a sırrımı saklayacağına dair söz verdirdim. Ondan bir şey sakladığı için ona kızmasını istemezdim.

"Kadının bildiğini biliyor," diyor, hiç pişmanlık duymadan bana bakarak.

Orospu çocuğu! Ayağa fırladım. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Ne yapmamı bekliyordun?" diye bağıyor, kapıyı işaret ederek.

"Çeneni kapalı tut!" Tartışıyorum.

"Bu bize yardımcı olmaz."

"İşte yine o biz." Gözlerimi deviriyorum, ona sırtımı veriyorum.

Üst kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. "Neden *bizi* anlamak senin için bu kadar zor bir kavram mı?" diye yüzüme vuruyor.

Göğsünü itiyorum ama sallanmıyor bile. "Sikişmek bizi kastetmiyor.

Ona yalan söylüyorsun."

İki elini saçlarıma götürüp bir avuç tutuyor ve başımı geriye iterek ona bakmamı sağlıyor. "Senden vücudundan daha fazlasını istediğimi anlamak neden bu kadar zor?"

Sözleri beni duraksattı. Gözlerim onunkileri arıyor, yalan söylediğine dair bir işaret arıyor. Gülmesini bekliyorum ama onun yerine dudaklarını yalıyor ve bana yaklaşıyor. Tutuşu gevşerken vücudu bedenime baskı yapıyor. "Cross ..."

"Senin hakkında ciddiym. Bizim hakkımızda." Ellerini saçlarımda gezdiriyor. "Eğer bunu istemiyorsan, gitmene izin veririm. Ama sadece kalmanı istediğimi bil."

Midemdeki kelekleri görmezden geliyorum, sadece bir sikişten daha fazlasını istiyor. Benim de aklıma aynı düşünceler geliyordu ama onları deşifre etmeye çalışmayı reddediyordum. Ama son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum-iki kez düşünmeden atlıyorum. Bu şekilde Kink'i buldum. Ve aynı şekilde Jasmine'i de Lucky'ninkine ekledim. Neden onunla da aynısını yapmayayım? Bana zamanlamanın nadiren bizim tarafımızda olduğunu söylemişti. Ve bu doğru çıkmaya devam edecek gibi görünüyor. "Kalmak istiyorum," diyorum usulca. Cross hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar çok uzaklaşamıyorum. O tam da düşündüğüm gibi biri - her şeyi tüketen.

Yüzümü bırakarak parmak uçlarını boynumda gezdiriyor ve nabzımın hızlandığını hissediyor. "Yalan söylüyordum," diye fısıldıyor, boştaki eli sırtıma dolanıyor ve beni yerimde tutuyor.

Midem bulandı. Nasıl hissettiğimi görmek için beni yemliyordu, sırf bitti diyebilmek için.

Yakışıklı yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Gitmene izin vermeyecektim." Sonra dudakları benimkilerin üzerinde. Umutsuzca, tüm dikkatimi istiyor.

"İşe gitmen gerekmiyor mu?" Yapacak çok işi olduğunu bildiğim için onu tutmak istemeyerek soruyorum. Zavallı adam hiç durmuyor.

"Geç kalabilirim," diye cevap veriyor dudaklarıma karşı.

Kollarına atlıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum, aniden biraz daha az yorgun oluyorum. Monster içeceğinin daha sonra düzeltemeyeceği bir şey değil. Odasına doğru yürümeye başladı ve sonra yatağındaydık. Kıyafetleri yırtılıyor.

Yatağına uzandık ve ben tavana bakıyorum. Şu anda odadaki fili görmezden gelmeye çalışıyorum. Duygularım hakkında konuşmaktansa beni yuvarlamasını, yüzümü yatağa bastırmasını ve beni tekrar becermesini tercih ederim. Sanırım hafifçe horlamaya başlayıp uyuyormuş gibi yapabilirim ama perdeler açık ve dışarısı aydınlık.

"Konuşmamız gerek," diye konuşuyor Cross, sesi az önce yaptığımız seks yüzünden hâlâ pürüzlü.

Bundan kaçınmak için çok fazla. Bir Kral'ın bu sözleri söyleyeceğini kim bilebilirdi ki? "Ne hakkında?" Aptal rolü yapıyorum çünkü kabul edelim, iki yoldan birine gidebilir.

"Seni yatak odama götürmeden önce ne oldu?" diye cevap veriyor, yan dönüyor ve kolunu bana doluyor.

Bu benim soruma cevap değil. "Peki. Daha sonra öğle yemeğinde kızlara ve bana katılabilirsin." Konuşmayı geçiştiriyorum.

"Alexa." Etrafımı saran kolu beni ona dönmeye zorluyor. Kolunu kaldırıp uzanıyor ve başparmağını hâlâ ayırık olan dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Sen. Ben. Biz. Mezar."

İç çekiyorum.

"Artık bazı şeylerin değiştiğini anlamanız çok önemli."

"Öyle olmak zorunda değil," diyorum usulca, gözleriyle buluşamayınca göğsündeki kafatası dövmesine bakıyorum. Gözleri olmasa da ruhuma baktığına yemin edebilirim.

Çenemi hafifçe kavrayarak gözlerimi kendisiyle buluşmaya zorluyor.

"Ben de istiyorum." Sözleri karşısında nefesim kesiliyor.

"Grave bana seni sevip sevmediğimi sordu."

Gözlerim büyüdü. "Bunu sana neden sorsun ki?"

"Ona cevap veremedim. April içeri daldı." Soruma cevap vermedi.

"Bu iyi bir şey," diye nefes

alıyorum. "Ben de evet

diyecektim."

Sinirle yutkunuyorum. Sol ön kolunun üzerine kayıyor ve bana bakıyor. Sağ eliyle yanağımı okşuyor. "Bu sabaha kadar fark etmemiştim. Barının yandığını haber aldığımda. Bir an için banyomda durduğunu unuttum." Gözleri benimkileri arıyor. "Ne kaybedeceğimi anladım. Eğer biri sana zarar verirse." Eli göğsüme düşüyor ve avucunu tenime koyarak kalbimin hızla çarptığını hissediyor. "Eğer biri seni benden alırsa. Alexa... Senin de aynı şekilde hissetmene ihtiyacım yok." Sanki bir iddiayı kazanmış gibi gülümsüyor. "Ama şunu anlamanı istiyorum..." Eğiliyor ve ayırdığım dudaklarımı şefkatle öpüyor. "Ben sana aşığım. Ve bir kral kraliçesini bulduğunda, kendini yüzde yüz ona adar." Geri çekilip yüzümü kavırıyor.

Ağzımı açıyorum ama dudakları tekrar benimkileri buluyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan tekrar üstüme çıkıyor. Onun için çaresizim.

Onun

dokunuşu.

Sözleri.

Sevgisi.

Böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi. Ondan önce hiçbir şeyin önemi yoktu.

ÇAPRAZ

Babamı geri itiyorum ve o da podyuma çarparak onu deviriyor.

Ayağa kalkıyor ve elinin tersiyle çenesindeki kanı siliyor. "Tüm yapabildiğin bu mu evlat? Seni yıllardır eğitiyorum ve sen hâlâ zayıf, küçük bir çocuksun."

Ona tekrar saldırıyorum, bu sefer dizlerimi büküp omzumun üzerinden kaldırıyorum. Vücudunu yere atıyorum ve kemiklerinin kırıldığını duyuyorum.

Kahkahaları katedralin tavanlarında yankılanıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Acınacak haldesin," diye tükürüyorum ona. Ona sırtımı dönerek uzaklaşıyorum. Eve gidiyorum. Annemin bana orada ihtiyacı var. Eğer Bay Reed'in bile

onu aldı. Onun kıcını terk edebileceğini bilmesi gerekiyor. Neden bu kadar uzun süre kaldı ki? Para için mi? Para her şey değildir.

"Biliyorsun." Kabaca gülüyor, "Senin için bir kez bile ayağa kalkmadı."

Ayaklarım durdu ve yavaşça arkamı döndüğümde onun hâlâ yerde oturduğunu ve devrilmiş podyuma yaslandığını gördüm.

"Aslında bu onun fikriydi." Deri ceketinin içinden bir sigara çıkarıp yakıyor. Dudaklarına götürüp büyük bir nefes çekiyor ve sonra bırakıyor. "Neden doğduğunu biliyor musun Cross?" Sırtındaki yara izlerini gören çocuklar yüzünden bana küçükken taktığı lakapla sesleniyor. "Sen bir amaç için doğdun evlat."

Buna homurdanıyorum. "Kimse yanmak için doğmamıştır."

"Sen doğdun çünkü annen günahlarımızın bedelini ödeyecek bir bebek istiyordu."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum, söylediklerine inanmak istemiyorum ama içten içe doğru olduğunu biliyorum. Onun bana zarar vermesini engellemeye hiç çalışmadı. Hiçbir zaman müşfik bir eş ve acınası bir anneden fazlası olmadı.

"Bu dünyada borçlarını ödemedен yaşayamazsın evlat." Bir kez daha ayağa kalktı. "Alış buna. Borçlar kendi bedenle ödeyemeyeceğin kadar büyüyecek." Bununla birlikte, kendini ofisine geri sürükler.

Yıllar boyunca onunla çok dövüştüm. Çoğu dayak yememle sonuçlandı. Ama o yaşlandı, yavaşladı, zayıfladı. Bense daha büyük, daha güçlü, daha öfkeli oldum.

Gitmek istiyorum ama kilisenin önüne bakarken duruyorum. Doğduğumdan beri bu yerin tutsağıyım. Haçlar, yanıklar ve aşağılanma.

"Erkekler affedilmek için diz çökmezler. Aşağılanmak için diz çökerler." Bir keresinde bana söylemişti.

Ellerim yumruk oluyor ve biliyorum ki eğer şimdi durdurmazsam asla bitmeyecek. Bugün bitmeyecek. Yarın da bitmeyecek. O ölene kadar bitmeyecek. Yıllardır ölmesi için dua ediyorum. Tanrı asla dinlemez. Babam bir cemaatin önünde durup Tanrı gibi davranabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Ofise doğru ilerledim ve içeri daldım. Masasında oturmuş, bilgisayarına bakıyordu. "Evine git oğlum," diyerek başını kaldırmadan beni kovuyor. "Yarın tövbe edebilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak." Yıllar önce annemin bana verdiği Zippo'mu cebimden çıkararak söylüyorum. "Günahlarının bedelini ödeme zamanın geldi baba."

"Ne yapıyorsun?" Ayağa fırlıyor.

Kitaplığından bir kitap alıp sayfalarını yırtıyorum, sonra da yere atıyorum. Hepsi onun bile inanmadığı eski İncil saçmalıkları.

Annem bana hep "Her şey mükemmel görünmeli" der. Onlar sadece dekor.

*"Cross! Dur!" diye
bağırıyor. Ben de bir
başkasına yapıyorum.*

Bana saldırıyor, beni kitaplığa çarpıyor ama ben sağ kolumu kaldırıp yüzüne dirsek atıyorum. Burnunu tutarak haykırıyor ve kanepeye düşüyor.

"Acıya katlanmayı öğrenmelisin Peder," diyorum, bir zamanlar bu kilisede diz çökerken bana söylediği aynı şeyi söylüyorum. "Borcunu ödeme zamanın geldi." Birkaç kâğıdı ateşe veriyorum ve yırtılmış kitapların yanına, yere atıyorum. Hemen alev alıyorlar. Sonra tedbir için rafta birkaç tane daha yakıyorum. Söndürmesini istemiyorum. O zaman her şeye baştan başlamak zorunda kalırım.

"Cross." Kanepeden bana doğru uzandı. Öksürüyor, duman odayı doldurmaya başlamıştı bile, yangın her saniye daha da büyüyordu. "Oğlum, kes şunu."

Ona doğru yürüyorum ve haçı boynundan tutan zinciri koparıyorum. Onu cebe atıp arkama bile bakmadan kapıya dönüyorum. "Ateşi sevmeyi öğren, Peder. Cehennemin sıcak olduğunu duydum." Kapıyı çarparak kapattım ve onu içeri kilitledim.

Dik oturuyorum, ağır ağır nefes alıyorum ve amaçsızca etrafa bakıyorum. Gözlerimi kırıştırarak bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlıyorum. O zamanlar çok gerçekti. Şimdi teknik olarak bir anı. Hâlâ dumanın kokusunu alabiliyor ve sıcaklığı hissedebiliyorum. Umarım o orospu çocuğu hâlâ yanıyordur.

Yatağımdan kalkıp banyoya doğru ilerliyorum ve lavaboyu açıyorum. Yüzüme biraz su çarpıyorum. Sonra ellerimi kavuşturup bir yudum alıyorum. Belki bir saattir uyuyordum. Geçirdiğimiz geceden sonra biraz dinlenmem gerekiyordu. Alexa'nın yanımda ve güvende olduğunu bilerek yatağımda onunla birlikte yatmam gerekiyordu.

"İyi misin?"

Kapı aralığında durduğunu görmek için arkamı döndüm. Daha önce birbirimizle işimiz bittikten sonra sızdığımızdan beri hâlâ çıplaktı.

"İyi." Yalan söyledim.

Arkamdan geliyor ve kollarını bana doluyor. "Her şeyin farklı olduğunu mu sanıyordun?" diye soruyor. "Eğer bu doğruysa, o zaman neden yalan söylüyorsun?"

Onunla yüzleşmek için döndüm. İkimizi de döndürerek sırtını tezgâha yapııştırıyorum ve onu kaldırıp kışını tezgâha koyuyorum. "Yalan değildi."

"Gerçek bu değildi," diye karşı çıkıyor. "Seni görmek istiyorum." "Bana doğru bakıyorsun."

"Hayır," diyor usulca, ellerini ön kollarıma koyuyor ve yavaşça kollarımda gezdiriyor. "Haç olarak bilinen Karanlık Kral." Boynuma kadar devam ediyorlar ve onları ön tarafa getirip boynumda asılı olan haçı tutuyor.

İçgüdüsel olarak elim dışarı fırlıyor ve bileğini sıkıca kavırıyor ama irkilmiyor. Bunun yerine bana yumuşak bir gülümseme veriyor, sanki beni sınıyormuş ve ben de başarısız olmuşum gibi başını yana eğiyor.

"Gerçek seni sevmeyeceğimden mi korkuyorsun?"

"Hayır," diyorum dürüstçe. "Korkarım ki yapacaksın."

Geri çekiliyor ve ben de artık bu kadar olduğunu bilerek onu bırakıyorum. Eğlendi ama artık bitti. Ona ve hissettiklerime karşı çok dürüst oldum.

Ona yer açmak için geri çekildim ve o da tezgahdan aşağı atladı. Ama banyodan çıkmak yerine bana doğru adım attı. Ellerini yüzümün iki yanına koyarak parmak uçlarında ayağa kalktı. "Ben o kadar masum değilim Cross. Beni korumana ihtiyacım yok."

Ama buna mecburum. Şimdi ne yaparsam yapayım, yıllar önce kendime asla babam olmayacağıma dair söz verdim - eğer aşık olursam, onu el üstünde tutacağım. Onu onun ve benim gibi insanlardan korumak için dünyayı yakardım.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü. Sikim anında onun için hazır hale geliyor ve ellerine aldığı anda bir hırıltı çıkarıyorum. Benimkiler zaten düğümlenmiş olan saçlarının arasına girerek saçlarını yüzünden uzak tutmaya yardımcı oluyor.

Benim için açıyor ve şaftımı yalıyor. Piercingime geldiğinde başımı geriye atıp inliyorum. Dili nazikçe oynayarak dizlerimin bağını çözüyor. "Alexa," diye sesleniyorum, neden olduğundan bile emin değilim. Sadece söylemeye ihtiyaç duymaktan başka.

Elleri aletimin tabanını kavrarken ağzı onu yutuyor, vücudumu ateşe

veriyor ve her zaman sahip olduğum arzuyu yerine getiriyor. Arkasına dokunuyorum

ve öne doğru eğildim, bir elim tezgahı tutarken diğeri saçlarında kaldı. Hızını artırıyor ve kontrolü ele almasına izin veriyorum, bana ne isterse yapmasına izin veriyorum.

Yavaş, hızlı, derin ya da sığ, hiç fark etmez. Bu kadın benim lanetim. Cehenneme gideceğimi hep biliyordum; şimdi beni oraya gönderenin o olacağını biliyorum. Çünkü onun için her şeyi yaparım. İstemesine bile gerek yok.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ALEXA

"İYİ GÜNLER," DIYE şarkı söylüyorum, Empire'da öğle yemeği için oturduğum kabine çöküyorum ve ikinci Monster'ımdan kalanları mideye İNDİRİYORUM.

"İyi günler." Beni ilk karşılayan Emilee oldu. Haven bana gülümsüyor ve Jasmine bir mesaj yazmaya daldığı için beni duymuyor.

"Barına olanları duyduğuma çok üzıldüm," diyor Emilee, kehribar rengi gözleriyle bana sempatik bir bakış atarak.

"Kimin yaptığını biliyorlar mı?" Haven merakla sorar.

Onunla hiç konuşmadım, ama kızın en iyi arkadaşı ve şimdi kiminle evli olduğunu bildiğim için, onun yanında olmak bile beni biraz geriyor. Ya eve gidip kocasına benden nefret ettiğini söylerse ve o da beni kovarsa? Adamın bu kasabada büyük bir nüfuzu var. Eminim bunu bir kaza gibi gösterecektir. Sanki ayağım kaydı ve göğsüme bir bıçak saplandı. Ya da belki otoyolda giderken arabamın tekerleğini kaybederim. Yani...

"Alexa?"

"Hmm?" Gözlerimi kırpıştırıp Emilee'ye bakıyorum.

"Kimin yaptığını biliyorlar mı?" diye soruyor Haven'ın elindekini ve hiç cevap vermediğimi fark ediyorum.

"Sanırım öyle." Belirsiz tutuyorum. Cross'un benden ne söylememi isteyeceğinden emin değilim. Sanırım bu tartışmayı defalarca sevişmek yerine dün gece yapmalıydık. Konuşulması gereken o kadar çok şey vardı ki, ama ben cevaplardan çok onunla bağlantı kurmayı arzuluyordum. Ya da belki de gerçekten bilmek istemiyorum. Aşk insanı aptallaştırıyor.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," diyor April yanıma çökerek.

"Tam zamanında geldiniz. Biz de mimoza sipariş etmek üzereydik," diyor Jasmine. "Ben içmiyorum." Haven onu başından savar.

"Ne? Neden olmasın?" Jasmine homurdanıyor.

Haven yüzünde bir gülümsemeyle, "Çünkü Luca ve ben bebek sahibi olmaya çalışıyoruz," diye cevap veriyor ama April'a baktığında gülümsemesi hemen kayboluyor. "Çok özür dilerim,"

aceleyle dışarı çıkar. "Hiç düşünmemiştim..."

"Özür dileyecek bir şey yok," diyor ve karşılığında ona nazik bir gülümseme veriyor.

"Evet, ben de çok sevişiyorum," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyor Jasmine ve ben suyumdan bir yudum almaya çalışırken homurdanıyorum.

"Jasmine..." Haven çığlık atıyor. Kızların en düzgün olanı hep o gibi görünüyor. Diğerlerinden biraz daha tutucu.

"Ne?" Omuz silkiyor. "Aynı şey."

"Ben evliyim," diyor Haven, saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Biz bekâr kızlar da sevişebiliriz, biliyorsun değil mi?" Jasmine gözlerini deviriyor.

"Nite'la hâlâ görüşüyor musun?" April, Jasmine'e bakarak konuşmaya dahil olur.

Emilee ve ben kızıl saçlıya baktık. İkimizin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu... şaşırtıcı. Ve daha da şaşırtıcı olan, Emilee'nin bundan haberi yokmuş gibi görünmesiydi. Bu tür buluşmaları daha sık yapmalıyız. Bu kızlar hakkında çok şey öğreniyorum.

"Bu gece sevişme planlarımız vardı ama bana daha önce iptal ettiğini bildiren bir mesaj gönderdi." Jasmine mimoza sipariş etmek için bir garsonla göz göze gelmeye çalışarak etrafına bakınıyor.

"Şehir dışında. Luca onu İtalya'ya göndermek zorunda kaldı..." Haven konuşmayı hemen kesiyor ve kehribar rengi gözlerini masaya çeviriyor, sanki az önce hepimize hiçbirimizin bilmemesi gereken bir sır vermiş gibi. Başparmağının tırnağını kemirmeye başlaması bana bunun büyük bir sır olduğunu düşündürüyor.

"Ne için?" Emilee dirseğini masaya koyup çenesini elinin arasına alarak kazıyor.

"Fark etmez," diyor Jasmine ve Haven'ın omuzları sanki bir kurşundan kurtulmuş gibi çöküyor. Kahretsin, şimdi orada neler döndüğünü gerçekten bilmek istiyorum. "Birbirimize hiçbir şey açıklamıyoruz. Bu sadece seks." Gülüp geçiyor.

"Seksten bahsetmişken, Emilee, hâlâ Bones ve Titan'ı beceriyor musun?" Haven merak ediyor ve konuyu Nite ve İtalya'dan başkasına çevirmediğinden emin oluyor.

Yalan söylemeyeceğim. Her ikisiyle de yattığını ilk duyduğumda, Roses'ta yediğim patlamış mısır boğazımda düğümlendi. Büyük bir şoktu. Sanırım lise ve üniversite boyunca Bones'la çıkmış. Hayır.

detayların ne olduğundan emin değilim. Ama geçen yıla kadar Titan'la birlikte olmadı.

"Hayır." Emilee başını bir kez sallar. "Eğlenceliydi. Aslında harikaydı ama ben evlendim. Ve vücudum kocam için. Birden fazla erkekle yatmak isteseydim bekâr kalırdım." Devam ediyor. "Ayrıca, Bones bir gün bir kadın bulacak ve yuva kuracak. Bu sonsuza dek sürececek bir şey değildi."

Haven homurdanıyor. "Bones yerleşti mi? Bu çok komik. Bu adam onu bağlayacak birini asla bulamayacak."

"Bilmiyorum. Herkes için uygun biri olduğuna inanıyorum. Sadece onları bulmak zaman alır," diyor Jasmine. "Herkes hayatında seviştiği tek kişiyle evlenmez." Haven'a doğru bakıyor.

"Bekle bir dakika." Bir parmağımı kaldırdım. "Sadece Luca'yla mı birlikte oldun?" "Evet." Masanın ortasında duran kaseden aldığı cipsi çiğniyor.

Masa. "Birlikte olduğumuzda gençtim. Üniversiteden sonra ayrıldık ama ben başka biriyle birlikte olmadım. İyi ki de çıkmamışım, gerçi bir keresinde ondan o kadar nefret etmişim ki keşke çıksaydım diyorum çünkü birlikte olduğum tek erkek olduğunu biliyordu."

"Keşke Grave benim tek sevgilim olsaydı," diye ekliyor April iç geçirerek. "Yani, birini bulduğunuzda diğerleri hiç var olmamış gibi görünür, bilirsiniz."

"Ben değil." Jasmine başını sallar. "Kendimi tek bir erkekle sınırlayamayacak kadar çok seviyorum seksi." Bu düşünce karşısında ürperiyor ve hepimizi güldürüyor. "Ayrıca, ne yaptıklarına dair hiçbir fikri olmayan bazı erkeklerle yattım. Onlardan biriyle sonsuza kadar sıkışıp kalmayı hayal bile edemezdin. İyi bir sikişin gerçekte ne olduğunu asla bilemezdin."

Kadın haklı.

ÇAPRAZ

Kings'in konferans masasında oturmuş, Zippo'mu açıp kapatıyorum. Titan karşımda oturmuş, evlilik yüzüğünü yüzük parmağının etrafında döndürüyor. Bones odanın önünde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Çift camlı kapı açılır ve Nigel, itfaiye şefiyle birlikte Luca'ya odayı gösterir.

"Bir şey bulabildin mi?" Ayağa fırladım. Bu sabah odamızdan ayrıldığından beri Jeffrey'e araştırıyorum.

Başını sallıyor ve ben de koltuğuma geri düşüyorum. "Hayır." Titan'ın yanındaki sandalyeyi çekip oturuyor. "Tanık yok."

"O zaman polisi kim aradı?" Bones merak ediyor. "Çağrıyı kim yaptıysa orayı yanmaktan kurtardı."

"Bir Derek Milner."

Daha dik oturuyorum. "Kardeşi mi?"

"Bu işleri değiştirir." Bones iç çeker. "Belki de eski sevgilisi değildi."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Onda anahtar olduğunu söylemişti. Belki o ve Mitch birlikte çalışıyorlardı?" Bones öneriyor.

"Ya da kendi başına yaptı," diye ekliyor Titan.

Alexa Lucky's'den ayrıldığını söyledi. Mitch onu Crown'da görmüş. Derek'e söyleyebilirdi ve bu onu daha da kızdırdı.

Jeffrey belli belirsiz, "Bazı telefonlar aldım," diyor. "Bu arada, olay yerini temiz tutmam gerekiyor."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "Ne kadar sürecektir?" Kızlar zaten Kink ve tadilat için bir şeyler hazırlıyorlardı. Bu onları geriye götürecektir.

"En az bir hafta." Omuz silkiyor, açıkça bir tahminde bulunuyor. "Ama irtibatta kalacağım ve öğrenir öğrenmez sana haber vereceğim."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Dönüyor ve konferans odasından çıkıyor. Ellerimi yumruk yaparak sandalyemde geriye yaslanıyorum.

"Gerçekten kardeşinin yaptığını mı düşünüyorsun?" Luca bana bakarak soruyor.

"Ya erkek kardeşi ya da eski sevgilisi," diye açıklıyorum. "Ya da belki ikisi birden. Öğreneceğim."

"Görünüşe göre bu gece bir ziyaret yapmamız gerekiyor," diye öneriyor

Bones. "Aynı zamanda onlarla da ilgilenin. Kardeşini tanımıyorum ama

Mitch'in küçük bir sürtük olduğunu hepimiz biliyoruz. Tek yapmamız gereken onu korkutmak, o da bize her şeyi anlatacaktır."

Kapı açılır ve Grave içeri adım atar. Durur, etrafına bakınır ve sonra döner, girdiği gibi hızla çıkar.

"Mezar mı?" Sandalyemden sıçradım ve odadan dışarı fırladım. "Grave?" Ofisine koşup kapısını açıyorum ama içeride değil. Dışarı çıkıp konferans salonuna geri dönüyorum ama onu koridorun sonunda durmuş, sırtı bana dönük, tavandan tabana uzanan pencereden dışarı bakarken görüyorum.

Pencere. Elleri kot pantolonunun ön ceplerinde. Duruşu geniş ve vücudu gergin.

Bir elimi saçlarımda gezdirirken, sinirli bir şekilde yutkunuyorum. Onu incitmiş olmaktan nefret ediyorum. "Grave, ben..."

Arkasını dönüp bana ters ters bakıyor. "Ne kadar oldu?" diye soruyor. "Havaalanına gittiğimiz o gece," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Yüzü düşer ve bir adım geri atarak pencereye yaslanır.

Grave hissettiklerini nasıl saklayacağını asla bilemedi. Her zaman yüzünden okunur. "Yaptığım şey için üzgün olduğumu söylemeyeceğim."

"Bir özür beklemiyordum." Homurdanıyor. "Bunun için hatalı olduğunu kabul etmen gerekir."

"Ben de sana söyleyecektim." Bir adım öne çıktım. "Sana söylemek istedim."

"Bunu ne zaman yapacaktın, Cross?" Şaka yapıyormuşum gibi kıkırdıyor. "O gece..." Başladığım cümleye devam edemeyerek duraksıyorum. "Ne zaman Cross?" diye bağıyor, sinirlenerek. "Ne zaman söyleyecektin

Bana yalan söylediğini?"

"Sana hiç yalan söylemedim!" Ben de bağırdım. "Kız arkadaşının en iyi arkadaşını becerdim. Arada büyük bir fark var." Sanki April ya da bir zamanlar birlikte olduğu bir kız değildi. Alexa ile olan tek bağı April'di. Ve bunun için cezalandırılmam gerektiğini düşünmüyorum.

"Ve kendini suçlu hissettin. Bu yüzden bana hiç söylemedin!" diye bağıyor, yüzü öfkeden kıpkırmızı oluyor.

"Hayır." Başımı salladım. Alexa'yla yaptıklarımız için pişmanlık duymayacağım ya da kendimi suçlu hissetmeyeceğim.

"O zaman bana söylemeni engelleyecek kadar önemli olan şey neydi?" diye soruyor. "Ha, Cross?"

Buna cevap veremeyerek başımı sallıyorum.

Önüme gelene kadar hızla birkaç adım atıyor ve parmağını göğsüme sokuyor. "Ne oldu da benim arkadaşım olamadın ve bana gerçeği söyleyemedin?" Yüzüme tükürüyor. "Sen benim en iyi arkadaşımydın ve bana yalan söyledin!"

"Bir çocuk kaybettin!" Çılgılık atıyorum ve gerçeği anlayan yüzü düşerken sessizlik oluyor.

Gözleri yere düşüyor ve tökezleyerek bir adım geri atıyor. "Mezar ...?"

"Yapma," diye mırıldanıyor neredeyse kırık bir sesle ve ben ağzımı kapatıyorum. Bana sırtını dönerek tekrar Günah Şehri'ne bakmaya başladı. "İkinizin ne yaptığının bir önemi olmadığını biliyorum," diye sessizce itiraf ediyor. "Sen haklıydın. İkiniz de yetişkinsiniz ve ne isterseniz yapabilirsiniz."

Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Geçtiğimiz ay bir şekilde en iyi arkadaşımı kaybettim ve onu nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum. Tabii böyle bir ihtimal varsa. Hem de bir kadın yüzünden. Diğer faktörlerin de geçerli olduğunu hissediyorum, ama bu onun tutunmak istediği tek şey. Belki de beni uzaklaştırmak istedi. "Bana onu sevip sevmediğimi sordun. Ve sana cevap veremedim."

Yavaşça arkasını dönüyor, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Evet," diyorum ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Başlangıçta öyle değildi elbette. Ama şimdi öyle."

Uzaklara, siyah boyalı duvara bakıyor ve derin bir iç çekiyor. "April'ı gördüğüm anda ona aşık olduğumdan oldukça eminim. Ama şimdi..."

Sözünü bitirdiğinde kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey. Önemli değil." Yanımdan geçip gidecekti ama ben uzanıp kolunu tuttum ve onu durdurdum.

"Önemli," diyorum ona. "Neymiş o?" Grave için burada olmak istiyorum. Bana iyi bir arkadaş olma şansı bile vermedi ama ben ona yardım etmek istiyorum.

Başını eğip ayaklarına bakıyor. "Bu..." Burnunu çekiyor, bana bakamıyor. "Duygularını benden sakladı. Bebek yüzünden ne kadar acı çektiğini bilirim uyuşturucuya yöneleceğimden korkuyordu." Sesi kırıldı.

Uzun bir nefes aldım.

"Ve onun ihtiyacı olan şey olamamaktan nefret ediyorum." Titrek bir nefes alıyor. "Gerçeği kaldıramayacak kadar kırılman olduğumu düşünüyordu. O kadar zayıf bir adamım ki, bunu benden saklamak zorunda hissetti," diye boğuk bir sesle konuşuyor.

"Hey?" Kolunu bırakıp yüzünü kavriyorum ve bana bakmasını sağlıyorum. Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bunu kendine yapma Grave. Onun ihtiyacı olan şey sensin. Beni anlıyor musun?"

Başını sallıyor ve tekrar kokluyor. Onu kendime çektim ve bana sarıldı. "April sana sahip olduğu için çok şanslı." Sırtını tokatlıyorum. "O da bunu biliyor." Doğru şeyi yaptığını düşündüğünü biliyorum. İyileşmekte olan bir bağımlıya yardım etmek söz konusu olduğunda el kitabı yoktur. Sadece bir vuruş istemekten başka bir sebep olmadan nüksedebilirler. Bir ilişki çok fazla olabilir ve sonra hamilelik... düşük mü? Sadece onu korumak istemiş.

Sanki erkekçe sarılmamız zaman aşımına uğramış gibi hızla uzaklaşmadan önce başını sallayarak bana sıkıca sarılıyor. Yüzündeki gözyaşlarını silmek için acele ediyor ve boğazını temizliyor. "Umarım Alexa aradığın şeydir Cross."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Öyle, Grave. Öyle."

OceanofPDF.com

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

ALEXA

"AMAN TANRIM, tıka basa doydum." Jasmine iç çekerek kabinde arkasına yaslanıyor. "Siz hanımlar bu Cuma gecesi ne yapıyorsunuz?" April soruyor.

"Hiçbir şey." Çok fazla yemiş gibi hissederek homurdanıyorum. Bu hafta sonu Crown'dan tek gecelik iznim var. Gece kulübünün en güzel yanı o kadar çok kazanıyorum ki her gün çalışmak zorunda değilim. Ama sonra aklıma bir fikir geldi ve Grave ve o geri döndüğüne göre dün gece benim son gecem olabilirdi. Cross'a soracağım sorular listeme ekleyeceğim bir şey daha.

"Özgürüm. Ne var ne yok?" Emilee merak ediyor.

"Bir kızlar gecesine gerçekten ihtiyacım var," diye cevaplıyor April. "Süslenip püslenip dışarı çıkacağımız türden bir kızlar gecesi değil. Ama pijamalarımızı giyip, şarap içip, oturma odasında pasta yiyerek film izlediğimiz türden bir kızlar gecesi."

"Beni de sayın." Elimi kaldırıyorum.

"Evet!" Emilee kabul ediyor. "Kulağa harika geliyor." "Elbette." Haven başını sallar.

Jasmine mimozasından kalanları emiyor. "Votka da getireceğim."

Kalktık ve vedalaşmaya başladık. Herkes kendi gününe devam etmek istiyordu. "April, seninle konuşabilir miyim?" Endişeyle sordum.

"Elbette." Kızlar Empire'dan çıkarken o da kabine geri oturuyor. "Her şey yolunda mı?"

Saçımı kulağımın arkasına itiyorum. "Sadece özür dilemek istedim." "Ne için?" Kaşlarını çatı.

"Cross bana Grave'in ona yalan söylediğini bildiğini söyledi." Ağır ağır iç geçirdi. Uzanıp elini tutuyorum. "Çok özür dilerim. Senden asla ona yalan söylemeni istememeliydim. Artık bunun bir hata olduğunu biliyorum."

"Alexa..."

"Bencilce davranıyordum ve ..."

"Alexa!" Beni durdurdu. Buz mavisi gözleri yumuşuyor ve bana gülümsüyor. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Sadece onun sana kızmasını istemiyorum. Ya da ikinizin arasında bir kavgaya neden olmasını istemiyorum," diye acele ediyorum.

"Yapmadın. Söz veriyorum." Elimi okşadı. "Grave ve benim halletmemiz gereken bazı şeyler var ama bunların seninle ya da Cross'la bir ilgisi yok."

Başımı sallayarak uzaklaşıyorum, bu ifadeden sonra kendimi daha iyi hissetmiyorum. Sadece bunu atlatabilmeleri için dua ediyorum. Grave ve April birbirleri için yaratılmışlardı.

Evimin önüne geldim ve içeri girdim. Çok yorulmuştum. İki enerji içeceğinin etkisi geçmeye başladı bile ve vücudum hızla zayıflıyor. İki haftadır burada kalmadım. Crown'a başladığımdan beri. İşten çıktıktan sonra Cross'la birlikte olmak için Kings Royal Süiti'ne gidiyorum. Çalışmadığım geceler orada kalıyorum ve işten çıkınca beni uyandırıyor. Bir kralla çıkmak çok yorucu. Tükeniyor olsan bile seks kaçırılmayacak kadar iyi. Kahvaltıdan sonra yeni kıyafetler ve birkaç şey daha almak için buraya uğramam gerekti. Geçtiğimiz iki hafta boyunca o kız gibi davranmamaya ve kendimi onun yanına taşımamaya çalıştım ama sanırım Cross'un dolabında kendi dolabımdan daha fazla kıyafetim var.

"Alexa?" Ön kapıdan isminin bağırıldığını duyuyorum.

"Ne oluyor lan...?"

"Alexa?" Kardeşimin aceleyle evime girdiğini gördüm. "Ne yapıyorsun?" Endişeyle soruyorum.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye çıkışır. "O piçle mi?"

Gözlerimi deviriyorum ve ona sırtımı dönüyorum. "Bunun için zamanım yok, Derek." Haftalardır benimle konuşmuyor ve durup dururken evime gelip erkek arkadaşına hakaretler yağıdırıyor. Benimle iyi geçinmenin yolu bu değil.

Üst kolumu kavradı ve beni döndürdü. "Bunu o mu yaptı? Ondan ayrıldınız mı yoksa?"

"Hayır." Kolumu onun elinden kurtarıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Evine git, Derek."

Hayatımda olup bitenlerle hiç ilgilenmedin. Neden şimdi?" "Çünkü

Lucky'ninki ateşe verildi," diye tersliyor beni.

Sözleri beni duraksattı. Ateşe vermek dedi. Kasıtlı olarak. Haberleri izledim. Kazara olduğunu söylediler. Her ne kadar yangın

Marşal öyle olmadığını söyledi, halkın öyle düşünmesini istiyorlar çünkü Cross bu işi kendisi halletmek istiyor. Nereden bilebilir ki?

Cross ve Bones Mitch'in yaptığından şüpheleniyordu ama Mitch, Derek'in ona Lucky'nin başının dertte olduğunu söylediğini anlattı. Peki ya kardeşim yaptıysa? Ya Cross'u suçlamaya çalışan oysa çünkü Krallardan çok nefret ediyor. Bones ve Jasmine ile iş yaptığımı biliyor. Derek, Mitch'in bilmesi gerekenden fazlasını biliyor.

"Ben iyiyim," diyorum nazıkçe. "Gördün mü?" Kollarımı iki yana açarak dönüyorum. "Orada bile değildim."

"Tanrıya şükür." Hızlı bir sarılma için beni kendine çekti. "Neredeydin?" diye soruyor, uzaklaşırken.

"Mitch'le," diye yalan söyledim. Cross'la birlikte olduğumu bilmesini istemiyorum. Şu anda ona karşı çok dikkatli davranmak zorundayım.

Kaşlarını çatıyor ama sorgulamıyor.

"Gel, otur." Onu kanepeye doğru çektim. "Sana bir içki getireyim. Ne istersiniz?"

"Su," diyor bir elini saçlarında gezdirerek. "Lütfen."

"Tamam. Bana bir saniye ver." Oturma odasından çıktım ve mutfığa doğru yöneldim. Ama koridora sapıp yatak odama koşuyorum. Kapıyı yavaşça kapatıyorum ve arka cebimden cep telefonumu çıkarıp Cross'un numarasını çeviriyorum,

"Selam güzelim," diye cevap veriyor ilk zil sesinde.

"Kardeşim az önce evime geldi ve nedenini sorduğumda Lucky'nin evinin ateşe verildiğini söyledi. Senin yaptığını düşünüyor." Aceleyle dışarı çıktım ama sesimi yükseltmemeye dikkat ettim.

"Yola çıkıyoruz."

ÇAPRAZ

Grave'le birlikte Alexa'nın evine gidiyoruz. Titan ve Bones arkamızdaydı. Ön kapıyı çalma zahmetine bile girmiyorum. Kapıyı o kadar sert açıyorum ki iç duvara gümbürtüyle çarpıyor.

"Ne oluyor be?" Kanepeden sıçradığını gördüm.

Ona saldırıyorum, elim yumruk oluyor ve onu tek vuruşta yere seriyorum.

"Aman Tanrım, Cross," diye bağıran Alexa, oturma odasında yerde yatan kardeşinin yanına koşar ama Bones onu yakalar. Bir kolunu arkadan sararak onu geri çekiyor.

"Onu Krallık'a götür" dedim.

"Hayır!" diye bağıyor, onun kollarında savaşıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Bones bu gece kardeşini ve Mitch'i Krallık'a getirmemizi önerdi. Onlarla et dolabında oynayabiliriz ama şu anda onu oraya taşıyamayız. Onu oraya geri götürecek bagajımız yok ve daha sonra onu gömmek zorunda kalırsam diye onun arabasını kullanmak istemiyorum. Bu yüzden ona burada bakmak zorundayım. Bu da gitmesi gerektiği anlamına geliyor.

"Onu Krallık'a götürün," diye tekrarlıyorum Bones'a. O da kızın yanında öylece duruyordu. Bu tartışmaya açık değil. Cebimi karıştırıyorum ve anahtarlarımı Titan'a atıyorum. "Arabamı garajına çek ve onu içine yükle. Komşuların onu tekmeleyerek ve çılgılık atarak giderken görmesini istemiyorum."

Başını sallıyor ve mutfaktan garaja doğru gidiyor.

"Cross..." diye ağlıyor. "Lütfen bunu yapma," diye yalvarır. "Ya o değilse?"

Kardeşinin hayallerini yakıp yıkmaya çalışmadığı umuduna tutunduğu için onu suçlayamam. "O zaman ona zarar vermeyeceğim," diye basitçe cevap veriyorum.

"Peki ya yaptıysa?" diye soruyor endişeyle.

Bones'a bakıyorum. "Git buradan. Şimdi." Kızın ayaklarını yerden kaldırıyor ve onu odadan dışarı taşımaya başlıyor. Adımı haykırıyor ama Bones eliyle ağzını kapatıp susturmak zorunda kalıyor. Komşuların onu duyup polisi aramasını istemeyiz.

"Onunla ne yapmak istiyorsun?" Grave, Derek'e bakarak sorar.

Burada benimle kalmasını istedim. Grave biraz stres atmayı hak ediyor. Şu anda ona verebileceğim tek şey bu.

"Ne bulabileceğime bakacağım."

Kanepenin önündeki sehpanın üzerine oturdum ve Derek'in yüzüne bir tokat attım. "Uyan."

Başı yana doğru sarsılır ve sonra doğrulur. Gözlerini açıyor, hızla kırıştırıyor. "Ne...?" Hareket etmeye çalışır ama bileklerinin arkadan bağlı olduğunu fark eder.

Garajda bulduğum bir ip parçasıyla sırtını. Kanepede otururken ayak bilekleriyle birlikte. "Alexa?" Bilincini yeniden kazanmaya başlayarak bağıyor.

"O burada değil." Grave oturma odasına girip cep telefonunu cebine koyarak ona haber verir.

Derek kanepede kayar. "Nerede o?" Sinirle yutkunuyor. "Ona ne yaptın?" Sesi yükselir.

"O güvende." Ona tek verdiğim bu.

Derin bir nefes çekiyor. "Ona senden uzak durmasını söyledim." Gözleri Grave'e kaydı. "Ve sen... sen lanet olası..."

Yüzüne bir tokat attım. "Dikkatini ver. Bunu sadece bir kez soracağım. Lucky's hakkında ne biliyorsun?"

"Onu senin yaktığını biliyorum!" diye bağıyor bana. "Kız kardeşime zarar vermek istediğini biliyorum. Siz krallar çok kötüsünüz!"

Dilim ve dişlerimle tıslama sesi çıkarıyorum. Öne doğru eğilip gömleğini ortadan yırtıyorum ve göğsünü ortaya çıkarıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor, başarısız bir şekilde benden uzaklaşmaya çalışıyor.

Gömleğimin içine uzanıp haçı çıkarıyorum ve boynumdan çıkarıyorum. Sonra kışımı düzeltip kot pantolonumun cebine giriyorum ve Zippo'mu çıkarıp yakıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağıyor.

"Bu acıtacak," diyorum ona.

Grave kanepenin arkasına geçti ve Derek'in ağzına bir bulaşık havlusu soktu. Sonra arkaya doğru eğiliyor ve dövmeli kolunu arkadan boynuna doluyor, kışını kanepeden biraz çekerek onu benim için yerinde tutuyor.

Derek mücadele eder ama bağlı, ağzı tıkalı ve boğazı sıkılıyken pek bir şey yapamaz.

Diğer elim çakmağı tutarken haçın elimden sarkmasına izin veriyorum. İstedğim kadar ısındığında göğsüne bastırıyorum.

Ağzı tıkalı olduğu için çığlıkları boğuk çıkıyor. Tıkacı çıkardığımda burnundan derin nefesler alıyor ve Grave bir adım geri çekilerek onu bırakıyor.

Ağzındaki tıkacı çıkarıyorum. "Seni orospu çocuğu!" Derek bana hırlıyor. "Ona zarar vermemiş olsan iyi edersin. Kafanı koparırım," diye uyarıyor.

Buna neredeyse gülecektim. Onun yerine, "Ona asla zarar vermem. Ancak sen..." Çakmağı tutuyorum ve ikinci tur için ısıtarak tekrar çapraz yapıyorum.

"Ne?" diye soruyor, kara gözleri kocaman. "Hayır. Hayır. Hayır. Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Başını hızla sallar. "Ben yapmadım. Yemin ederim."

Durakladım ve Zippo'yu kapattım. "Ateşe verildiğini biliyordun," diyorum. "Evet, çünkü Mitch bana öyle söyledi." Aceleyle dışarı çıktı. koltukta daha dik oturmak için kendini ayarladı.

Grave ve ben bakıştık. "Ne zaman?" Talep ediyorum.

"Bu sabah. Bana Alexa'yla konuştuğunu söyledi. Ona kundaklama olduğunu söylemiş." Dudaklarını yalıyor. "Kız kardeşime kızgın olabilirim ama ona asla zarar vermem."

Cep telefonumu çıkardım ve Bones'un numarasını çevirdim. Üçüncü çalışta cevap verdi. "Alo?"

"Ona bu sabah Mitch'le konuşup konuşmadığını sor," diyorum.

Bunca zamandır onunla konuşuyor muydu? Eğer öyleyse, neden? O zamandan beri onu Crown'da görmedik. Belki de ona göz kulak olduğumu ve uzak durmasını söylemiştir.

Ona sorduğunu duyuyorum ama cevabını duymuyorum. Saniyeler sonra tekrar telefona sarıldı. "Hayır dedi. Crown'daki o geceden beri onunla konuşmamış."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ALEXA

Krallık'taki Kraliyet Süiti'ni arşınıyorum. Bones beni evimden çıkarıp buraya getireli iki saat oldu. O ve Titan yanımdan ayrılmadılar. Telefonumu bile benden aldılar.

"Beni burada daha ne kadar tutacaksınız?" Bana cevap verecek herkese soruyorum.

Titan masada oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ters ters bakıyor. Bones mutfakta duruyor, telefonunda bir şeyler yazarken beni görmezden geliyor.

"Burada kalmayacağım." Başımı salladım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Titan oturduğu yerden kalkıyor ve benimle kapı arasına girerek beni durmaya zorluyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun Alexa."

Ona sırtımı veriyorum ve saçlarımı tutuyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Bana zarar vermeyeceklerini biliyorum ama aynı şeyi Derek için söyleyemem. Kardeşim tam bir baş belası olabilir ama bu onun ölmesini istediğim anlamına gelmiyor.

Cross onu bir hiçmiş gibi yere serdi. Cross'u arayıp Derek'in benim evimde olduğunu söylediğimde neler olabileceğini düşünmedim. Bir şey bildiğinden korktuğum için ö y l e davrandım. Şimdi Cross'un onu öldüreceğinden korkuyorum.

Kanepeye oturdum ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Beni burada daha ne kadar tutacaklar? Nasıl...?

Kapı açılıyor ve başımı kaldırdığımda ağabeyimin odaya girdiğini görüyorum, ardından Cross ve sonra da Grave geliyor.

"Derek." Ona doğru koştum ve kollarına atladım. "Aman Tanrım." Ölmediği için rahatlayarak burnumu çektim.

"Ben iyiyim." Bana sıkıca sarılarak usulca söylüyor.

Geri çekiliyorum ve o da beni bırakıyor. Ona baktığımda nefesim kesildi. Gömleği yırtılmıştı ve göğsünün sol tarafında bir iz vardı. "Nedir o?" Dokunduğumda geri sığıyor ve nefes nefese tıslıyor.

Ne...? Bir kez daha baktım, bir haç. Bu ...? Elimizi uzattım ve tekrar dokunmamı engellemek için bileklerimi tuttu. Deri kabarmış ve

sinirlendim ve ne olduğunu hemen anladım. Daha önce de görmüştüm.

Kendimi geri çekerek Cross'a döndüm. Ellerim yanımda yumruk olmuştu. "Onu damgaladın mı?" Şak diye söyledim.

Barın tepesine yaslanıp ayak bileklerini ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ama sessiz kalıyor. Bir zamanlar güzel olan yeşil gözleri şimdi fırtına gibi karanlık ve bulutlu.

"Abla, ben iyiyim." Derek kolumdan tutup beni ona dönmeye zorladı. "İyi misin?" Nazikçe soruyor, gözleri vücudumda geziniyor. Uzanıp yüzümü avuçluyor.

"O iyi." Derek'e cevap veren Titan, ama kardeşim onu görmezden geliyor.

Onu ittim ve Cross'un yanına gittim. "Bunu neden yaptın?"

"Cevaplara ihtiyacım vardı." Kesik kesik cevap verdi.

"O zaman sor ona," diye bağırarak göğsünü itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Cevap verdim. Cevap vermeyi reddetti." Cross omuz silkiyor. "Bu yüzden yaptığım şeyi yaptım."

"Seni orospu çocuğu." Ona vurmaya başladım ama arkamdan tutulup çekildim. Sonra etrafımda döndüm. Geçen seferki gibi Bones'la yüz yüze gelmeyi bekliyordum ama yumuşak bir çift koyu renk göz benimkilerle buluştu. Daha önce yüzüne aldığı darbeden dolayı morarmış bir göz.

"Sakin ol Alexa," diyor Derek yüzümü tutarak.

"Sana zarar verdi." Haykırıyorum. Krallardan nefret ediyor, peki neden bu konuda onların tarafını tutuyor?

İç geçiriyor, gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce kısa bir süre omzumun üzerinden birine bakıyor. "Ve birisi sana zarar vermeye çalışıyor. Krallar sadece yapılması gerektiğini düşündükleri şeyi yapıyorlardı."

"Ama..."

"Ben iyiyim." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Söz veriyorum." "Eve gitmek istiyorum," diyorum ona.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Arkamdan tanıdık bir ses geliyor.

ÇAPRAZ

Etrafında dönmesini izliyorum. Yeşil gözleri bana tiksintiyle bakıyor ama gözlerinde biriken yaşları görebiliyorum. Bundan nefret ediyorum. Şu anda bulunduğumuz yerden. Ama yapmayacağım.

Bu konuda taviz vermeyeceğim. Ona aşık oldum diye yumuşamayacağım. Durumun ciddiyetini anlamak zorunda.

"Burada seninle kalmayacağım," diyor ve kapıya doğru yöneliyor ama Derek ellerini tutarak onu durduruyor.

"Her ne kadar bundan nefret etsem de Cross haklı. Burada kalmalısın." Ağzı açık kaldı. "Seni bayılttı..."

"Biliyorum." Bir kez başını sallar. "Sonra seni damgaladı..."

"Konuşmaya başlaman çok kötü oldu. Seni becerme havasıındaydım D." Grave ona göz kırparak sözünü keser.

"Biliyorum," diye homurdanıyor, kadının söylediklerini kabul ediyor ve Grave'i görmezden geliyor. "Neden onun tarafını tutuyorsun?" diye sorarak ondan uzaklaşıyor.

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Çünkü bunun onlarla hiçbir ilgisi yok ve her şey seninle ilgili."

"Beni eve götür, Derek. Lütfen?" diye yalvarıyor, gömleğini kavırıyor.

"Dinle." Adam sinirlenir ve kadının omuzlarını tutar. "Seni koruyamam. Bunu görmüyor musun?"

Konuşmaya başladı ama ben dedim ki. "Derek Lucky'deydi. Polisi arayan oydu," diye bilgi verdim. Bu bilgiyi sakladım. Bildiğimi bilmesini istemedim. Bu ona bir yalan düşünmesi için zaman kazandıracaktı. Yangının çıktığını bildiğinden bahsettiğimde, bu onun itiraf etme şansıydı. Ama bunun yerine bana Mitch'le konuştuğunu söyledi ve ben ona inansam da bana polisleri arayanın kendisi olduğunu söylemeye yanaşmadı çünkü o zaman suç mahalline gidip kendini ele vermiş olacaktı.

Başını arkaya atıp tavana bakarak iç geçiriyor.

Kocaman gözleri ona inanamayarak bakıyor. "Ne? Derek, bunu sen mi yaptın? O yangını sen mi

çıkardın?" "Hayır," diye homurdanıyor.

"O zaman neden...?"

"Oraya gittim, tamam mı? Senden özür dilemek istedim. Arabayı çektim ve çoktan yanmaya başlamıştı. İçeri girene kadar fark etmedim. Girdiğim anda dumanın kokusunu aldım ve 911'i aradım." Bana baktı. "Yemin ederim doğru söylüyorum. O yangını ben çıkarmadım."

Bir parçam ona inanmak istiyor. Başka bir yanımda ise buna kanmamamı söylüyor. Ona sadık olduğunu kanıtlamadı. Ona sırtını döndü.

Şimdi neden umursasın ki?

Onun itirafına hiçbir şey söylemiyor. Zihni ona inanıp inanmaması gerektiğine karar vermeye çalışıyor.

Boğazımı temizleyerek ikisinin de dikkatini çekiyorum ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Ya sen söylersin ya da ben." Bu hikâyede daha fazlası var.

"Ne?" Ona tekrar bakar.

Ondan uzaklaşıyor, boşluğa ihtiyacı var.

"Ne oldu?" diye soruyor, neden bahsettiğimi bilmek istiyor.

Ondan daha ne kadar sır sakladığını merak ediyor. "Mitch'le konuşuyordum," diye itiraf ediyor.

"Biliyorum," diyor.

Adamın gözleri kıza kayarken ben de aynı anda barı itiyorum. "Biliyor muydun?" diye ikimiz birlikte soruyoruz.

Konuşmadan önce ikimizi de görebilmek için yana doğru adım atıyor. "Evet. Onu Crown'da gördüğümde bana Lucky'nin durumunun iyi olmadığını söylediğini anlattı."

Ellerini agresif bir şekilde saçlarında gezdirerek uzanıyor. "Alexa ..."

"Ona seninle ne konuştuğunu sorduğumda, bunun beni ilgilendirmediğini söyledi." Kaşlarını çattı. "Ona senden uzak durmasını söyledim ve o sadece güldü."

Başını eğiyor ve sallıyor. "Tanrım."

"Bir dakika?" Ondan bana bakıyor. "Bana kızgın mısın?"

"Bunu bana neden söylemedin?" Talep ediyor.

Kaşları onun ses tonuyla kalkıyor. "Benimle konuşmuyordun bile. Neden sana geleyim ki? Ayrıca, Mitch'i hiç görmedim. Sırf beni kızdırmak için yalan söylüyor olabileceğini düşündüm."

"Dün geceyi onunla geçirdiğini söylemiştin." Derek ona ateş eder. "Ne?"

Gözlerimi kırıştıtarak soruyorum. "Dün geceyi onunla mı geçirdin?"

Benim

Kan basıncım anında yükseliyor ve bir şeyleri yakma ihtiyacım çok güçlü. Daha büyük bir haça ihtiyacım olacak.

Bana gözlerini devirdi ve "Dün gece seninleydim, seni aptal!" diye çıkıştı.

"Ama sen-"

"Sana yalan söyledim," diye sözünü kesiyor ağabeyinin. "Bana bağıırıyordun ve Cross hakkında saçma sapan konuşuyordun. Sana neredeyse her gün

onunla yaşamak ve durumu daha da kötüleştirmek."

"Ne?" Nefes nefese kaldı. "Onunla mı yaşıyorsun? Bu kadar ciddi olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Grave'e bakıyorum ve o da aynı şeyi sorar gibi kaşlarını kaldırıyor. Ona onu sevdiğimi söyledim. Ne bekliyordu ki? "Konudan uzaklaşıyoruz," diye konuşmalarını böldüm. "Derek, bana söylediğini ona da söyle," diye homurdanarak konuya geri dönüyorum.

Kanepeye uzanır ve ona bakar. "Lucky'nin başının belada olduğunu ona hiç söylemedim. Havaalanında ona rastladım ve Cross'la yattığını bilip bilmediğimi sordu." Titriyor. "Ona kiminle yattığının umurumda olmadığını söyledim. Gülüp geçti ve Lucky'nin nasıl olduğunu sordu. İşi bıraktığımı söyledim."

"Havaalanında ne yapıyordun?" diye sorar. "Orada iyi bir şey olmuyor, Derek."

"Orada Ethan'la birlikteydim." Omuz silkiyor.

İtiraf ettiğinde ona bu soruyu sormak hiç aklıma gelmedi; Mitch'le konuşmuştu. Ve keşke konuşmasaydı diyorum. Grave yemekte olduğu muzı bırakıp oturma odasına doğru adım attı. Hızlıca hareket edip önüne geçiyorum. Elimi göğsüne koydum. "Yapma," diye uyarıyorum. "Bunun icabına bakacağız. Her seferinde bir sorun." Titan'ın bana söylediği şeyin aynısını ona da söylüyorum.

Sert gözleri benimkilerden Derek'e kayıyor ve çenesi keskinleşiyor. Kızlarla kutlama yemeği yediğimiz gece Bones onu Grave'in evinden kovduğundan beri Ethan'ı gören ya da ondan haber alan olmamıştı. Sanırım Grave ve April'in yaşadığı bir başka sorun da bu. Fazla ayrıntıya girmedi ama Alexa'nın evine giderken arabada bana bahsetti. April korkuyor çünkü o ortadan kayboldu. Grave de onu bulup kışına tekmeyi basmak istiyor.

"Söz veriyorum," diyorum en iyi arkadaşşıma. "Bunu çözeceğiz."

"Onunla uyuşturucu mu kullanıyordun?" Alexa'nın kardeşine bağırdığını duyuyorum.

"Hayır." Sanki bu soru saçmaymış gibi tersledi. "Ben uyuşturucu bağımlısı değilim. Onun gibi değilim." Grave'i işaret eder.

Beni itti ve ona doğru koştu ama ben daha hızlıydım. Gömleğini tutup onu geri itiyorum. "Dur!" diye bağırdım.

Alexa kendini kardeşiyle Grave'in arasına koydu. Sanki onu durdurabilecekmiş gibi. Derek ayağa kalktı ve korunmak için kanepenin arkasına atladı. Bones şimdi kardeşinin arkasında, Titan ise onun yanında duruyor.

"Her seferinde bir sorun." Şakaklarımı ovuşturarak tekrarlıyorum. Başım ağrımaya başladı.

"Kıçına tekme yi basacağım." Grave, Derek'i işaret ederek uyarıyor.

"Sorun nedir, Grave?" Derek sırtıyor, kendini ukala hissediyor. "April sonunda aklını başına toplayıp seni terk mi etti?"

Grave tekrar ona doğru koşuyor ve Titan ile Bones onu yakalarken ben önüne atlıyorum. "O buna değmez dostum," diyor Titan ona.

Grave hepimizi itip kapıya doğru fırlıyor ve antredeki rafta duran cam kaseyi alıp Derek'in kafasına doğru fırlatıyor. Derek tam zamanında eğiliyor ve kase mermer zemine çarparak milyonlarca parçaya ayrılıyor. Sonra da kapıyı çarparak dışarı fırlıyor.

"Tanrım." Derek nefes alıyor, bugün ikinci kez bayılmadığı için rahatlamıştı. "Onun sorunu ne?"

Bones kardeşinin peşinden koşarken Alexa da onunkine döner. "Senin neyin var böyle?" Ona bağırır.

"O ve April hakkında şaka yapıyordum." Kapıyı işaret ediyor. "Şaka kaldıramaması benim suçum değil."

Başını ona doğru sallıyor ve gözlerinde yaşların birikmeye başladığını görüyorum. "April bebeğini kaybetti, Derek."

Yüzü düşer, beyaza döner ve ağzı bir O şekli alır. "Bilmiyordum... Bilmiyordum. Bana söylemedin."

Ellerini iki yana açarak sert bir kahkaha atıyor. Ama bunun üzüntüsünü gizlemek için olduğunu anlıyorum. "Neden sana Krallarla ilgili bir şey söyleyeyim ki? April'la? Ya da bu noktada kendimle? Hepimizden nefret ediyorsun." Burnunu çekerek saçının arkasındaki gevşek tutamları itiyor. "Sadece git."

"Alexa." Kanepenin etrafından dolanır ve ona uzanır. "Bunun tamamen doğru olmadığını biliyorsun."

Ama ellerini kaldırıyor. "Yorulдум, Derek. Git artık." Ve böylece dönüp yatak odama yöneliyor, kapıyı usulca arkasından kapatıyor.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALEXA

Cross'un yatak odasının ışığını KAPATİYORUM ve ilk hıçkırıkla birlikte yüzüstü yere düşüyorum. Yüzümü yorganına gömerek hıçkırıklarımı bastırmasını umuyorum. Kırıldığımı duymalarını istemiyorum.

Çok yoruldum. Her şey üst üste yığılmaya devam ediyor ve nefes alamıyorum. Ayrıca, uykusuzluk her şeyi daha da kötüleştiriyor. Eve gidip biraz dinlenmem lazım. Buradayken zamanımı Crown ve Cross'ta çalışarak geçiriyorum. Vücudumun dinlenmeye ihtiyacı var. Ama Cross zaten gidemeyeceğimi söyledi. Şimdi burada sıkışıp kaldım çünkü psikopat eski sevgilim muhtemelen barımı ateşe verdi. Kim bilir neden?

Erkek arkadaşım kardeşimi yumrukladı ve dağladı. Grave onu öldürmek istiyor. Onu suçladığımı söyleyemem. Grave zaten kırılgan ve Derek'in sözlerinin onu incittiğini biliyorum. Sonraki hareketleri bir yana, bunu yüzünden anlayabiliyordum.

Haftalardır en iyi arkadaşım ile konuşamıyorum çünkü benimle konuşmak istemediği kendi sorunlarıyla uğraşıyor.

Ya Cross? Ben bir Kral'a aşığım. Ve bana gerçekte kim olduğunu göstermesine rağmen, onu hala seviyorum. Ondan nefret etmeliyim ama edemem. O beni koruyordu. Yanlış olsa bile.

Kardeşimin göğsündeki yanık izini gördüm. O gece banyosunda Cross'un sırtında gördüklerimle eşleşiyordu. Biri ona zarar vermiş. Yanan haç dövmesi yara izlerini kapatmaya çalışmak için.

Göğsümü acıtıyor ama onun hakkında çok şey açıklıyor. Bu onu daha da çok sevmemi sağlıyor. Sadece sevildiğini ve birinin onu önemseydiğini bilmesini istiyorum.

Yorgandan uzaklaşarak derin bir nefes alıyorum ve nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Sonra yastıklara doğru sürünüyorum ve yan yatıyorum, cenin pozisyonunda kıvrılıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve esniyorum.

Ağırlaşmış gözlerimi zifiri karanlık bir odada açıyorum. Doğrulup gömleğimi ve kot pantolonumu yokluyorum, telefonumu arıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Uzanıp ellerimi serin yorganın üzerinde gezdiriyorum ve bulamayacağımı fark ediyorum. Bones onu benden aldı.

Yataktan kalkıp bitişikteki banyoya gidiyor ve tuvaleti kullanıyorum. Ellerimi yıkadıktan sonra yatak odasına geri dönüyorum ve bok gösterisine katılma zamanının geldiğine karar veriyorum. En azından biraz kestirdim. En az iki çılgılık maçı için daha şarj olmuş hissediyorum.

Yatak odasından çıkarken Cross'un mutfakta ocağın başında durduğunu görünce duruyorum.

Bana baktı ve yanıma geldi. Yanağımı okşuyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Hey, güzelim."

"Hey," diyorum usulca.

"Nasıl hissediyorsun?" Elini dağınık saçlarımın arasında gezdirmeye çalışarak soruyor. "Dinlenmiş."

Bir kez başını sallar. "Güzel. Akşam yemeği için tam zamanında geldin. Gel de ye." Eğilip alnımdan öpüyor ve mutfığa geri dönüyor.

"Akşam yemeği mi? Saat kaç?" Kırışmış gömleğimi düzeltiyorum. Sanki kıyafetlerimin nasıl görüldüğü onun umurunda. Tavandan tabana pencerelerden dışarı baktığımda, Strip'in ışıklarının geceyi aydınlattığını görüyorum.

"Neredeyse dokuz."

Nefesim kesildi. "Cross gitmem gerek. Crown'da olmam gerekiyordu..." "Senin vardiyana bakacak birini buldum." Sözümlü kesti.

"Ne? Hayır."

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı Alexa." Barı işaret ediyor. "Otur."

Tartışmak istemediğim için yere çöktüm. Etrafıma baktığımda duvarda asılı televizyonun açık ama sesinin kısık olduğunu görüyorum. Ortalık sessiz. "Herkes nerede?" "Kardeşin eve gitti. Bones kaçtıktan sonra bir daha dönmedi.

Grave ve Titan ayrıldı."

Başımı eğiyorum ve iç çekiyorum. "Kardeşimin söyledikleri için özür dilerim." "Üzülme." Başından savdı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Korkunçtu." Derek'in Grave'e söyledikleri yüzünden aynı anda hem utanmış, hem kızmış hem de incinmişim. Grave'in sırf bir noktaya parmak basmak için onu yere sermesini istedim.

"Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini kontrol edemezsin, bebeğim."

"Grave ile konuştun mu? O iyi mi?" Merak ediyorum.

"Hayır. Aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Buradan ayrıldıktan sonra Titan'la konuştum ve Grave'in Titan'dan kendisini bu akşam bir toplantıya götürmesini istediğini söyledi."

Başımı salladım.

"Al," diyerek cebinden telefonumu çıkardı ve önümdeki barın üzerine koydu.

"Bones neden onu benden aldı?" Gelip beni alması için kimi arayacaktım? Jasmine'i mi? April'ı mı? Hiçbiri bana yardım edemezdi. Mitch'i aramayacağımdan emindim.

"Nerede olduğunuzu bilerek kimsenin onu takip edememesi için onu kapatması gerekiyordu."

Homurdanıyorum. Kulağa saçma geliyor. "Sana söz veriyorum; kimse bana ulaşmaya bu kadar kararlı değil. Paranoyaklaşıyorsun."

Bara doğru eğiliyor, dirseğini mermerin üzerine koyuyor ve yanağını avuçluyor. Öne doğru eğilip dudaklarımı nazikçe öpmeden önce gözleri gözlerimi arıyor. "Bu almak istemediğim bir riskti." Beni bırakarak uzaklaşıyor ve mutfağa geri dönüyor.

"Cross," diye içimden geçirdim. "Konuşmamız gerek." Konuşulması gereken o kadar çok şey var ki.

"Biliyorum." "Yemek yedikten sonra."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ALEXA

Tabağımı lavaboya yerleştirip Cross'un yatak odasına doğru ilerliyorum. Bir dakika önce telefonunu takmak ve yatmaya hazırlanmak için buraya gelmişti. Bir kez olsun, o uygun bir saatte yatacak ve ben lanet uykum yüzünden bütün gece ayakta olacağım.

Yatağın kendi tarafında duruyor, gömleğini yukarı kaldırıp başının üzerine geçiriyor. "Seni Google'da arattım." Ağzımdan kaçırdım.

Eğer bunu şimdi yapmazsam, bir daha asla

Cesaret.

Duraklıyor ve bana bakıyor. "Ve?"

Dudaklarımı yaladım. "Kralık'ı buldum, Tit for Tat, beyzbol..." Sözümü kesiyorum ve derin bir nefes alıp ekliyorum. "Oak Grove."

Bu konuyu açmam onu rahatsız ettiyse de belli etmiyor. Sanki söyleyecek daha çok şeyim varmış gibi bana bakıyor. Onun sessizliği karşısında ayaklarımı sürüyerek yürüyorum. Başımı eğip ellerime bakıyorum. "Sırtındaki yara izlerini gördüm Cross. Kardeşime yaptığın damgalamanın aynısına benziyorlardı." Gözlerimi kaldırıp kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Bana bir soru mu soruyorsun?"

Sesindeki sert ton kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Onları nasıl aldın?" Sadece fısıldamayı başarabiliyorum. Ve bu kadar korktuğum için kendime kızarak ellerimi yumrukluyorum. Bana söylemeyeceğini düşündüğümünden değil. Cevap beni dehşete düşürüyor.

Uzanıp boynunda asılı olan haçı çıkarıyor ve yatağa oturuyor. "Babam diz çökmenin bağışlanmak için değil, aşağılanmak için yapıldığına inanırdı."

Kaşlarımı çatıyorum, bu sözlerle kafam karışıyor. "Baban rahipti," diyorum internette okuduklarımı hatırlayarak. Dua etmek için diz çöken insanları mı kastediyordu? Af dilemekte yanlış bir şey yok.

Sert bir kahkaha atıyor. "O rolü babam oynadı." Bana bakıyor. "Cemaat onu bir kurtarıcı olarak gördüğü sürece, o da

bir tane." Komodinini açıp bir yüzük çıkardı. "Babam Üç Bilge'ydi."

"O da ne?" Bunu daha önce hiç duymamıştım.

"Babam, Titan'ın babası ve Grave and Bones'un babası üyeydi. Krallığı onlar kurdu. Ve bizi de devralmamız için yetiştirdiler."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. *Onları ele geçirmek için mi yetiştirdin?*

"Bana 'günahların için tövbe etmelisin' derdi. İlk başta onu anlamamıştım. Yani, hangi dokuz yaşındaki çocuk Tanrı'nın gözünde affedilmeyecek günahlar işler ki?"

"Dokuz mu?" Dizlerimin titrediğini hissederek dehşetle fısıldıyorum. "O zaman başladı. Cezalarım, pişmanlıklarım."

"Cross..." Ne söyleyeceğimden emin olmadan adını boğuk bir şekilde söyledim. Hiçbir kelime gördüğüm yaraları iyileştiremez. "Ne? Bunu kullanır mı?" Elindeki kolyeye bakıyorum, yanındaki yatağa oturuyorum, dizlerim artık kendimi tutamayacak kadar güçsüz.

"Bana tövbe etmem gerektiğini söyledi. Ve bir mum alıp bu haçı ısıttı ve onunla sırtımı yaktı."

İtirafı karşısında gözlerim yaşardı.

"Bunun yaptığım yanlışlar için olduğunu sanıyordum ama yaşlandıkça bunun bir fedakârlık olduğunu anladım. Benim aracılığımla yanlışlarını düzeltiyordu."

"Cross, çok üzgünüm," diye boğulmayı başarıyorum.

Bana gülümsüyor. Uzanıp yanağımı okşuyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Bir gece beni kiliseye çağırdı, annem de oradaydı. Annem de oradaydı. bana sıranın onda olduğunu söyledi. Bana annemi yakmamı söyledi."

Sözünü kesmek istemediğim için yutkunuyorum. Bu adam hayal edebileceğimden çok daha fazlasına katlanmış.

Hâlâ elinde tuttuğu haça bakarken ensesini ovuşturuyor. "Reddettiğimde, bunu yaparken bana izletti."

Ellerim titriyor ve sessizce ağlamaktan burnum akarken burnumu çekiyorum.

"Annemi eve götürdü. Ve ... tartıştık. Biraz kavga ettik. Sonra onu ofisine kilitledim." Ayağa kalktı, elini cebine attı ve Zippo'yu çıkardı. "Annemin on üçüncü doğum günümde bana verdiği hediye aldım ve kiliseyi içinde onunla birlikte yaktım ve bana karşı kullandığı haçını çaldım."

Yüzümden taze gözyaşları akıyor ve nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Ofisinin kapısının diğer tarafında durdum ve onun bana küfretmesini, beni cehenneme lanetlemesini, yardım için çılgılık atmasını dinledim. Ve onu kurtarmak için iki kere düşünmedim." Dudaklarını yalıyor. "Yangın büyüdü, daha da kızıştı. Kiliseye doğru ilerledim ve kaza süsü vermek için yanan mumları devirdim. Sonra ön bahçeye çıktım ve orada kalıp izledim. Ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar."

ÇAPRAZ

Siyah gökyüzünün altında durmuş, birkaç dakika önce vitray pencerelerin olduğu yerden çıkan dumanı izliyorum. Kilisenin arka tarafındakilerin yangınla birlikte paramparça olduğu hâlâ duyulabiliyor.

Alevler duvarları yalıyor ve soğuk geceyi ısıtıyor.

Kalan çılgınlıklarını duyabiliyorum. Sözlerini. Ellerini hâlâ sırtımda hissediyorum, beni tutuyor. Onu yakmanın acıyı dindireceğini düşündüm. Anıları. Ama faydası olmadı. Aksine, her şeyi daha da gerçek kılıyor. Yıllarca ölmesi için dua ettim. Tanrı beni hiç dinlemedi. Ben de kendim yaptım. Onun işini yaptım, bu dünyadan bir kötü insanı daha sildim.

Yeni bir kral doğuyor. Ve ne yapılması gerektiğini anlıyorum.

Uzaktan siren sesleri duyuyorum ve uzaklaşmak için döndüğümde onu orada dururken görüyorum. Bir zamanlar siyah olan saçları şimdi duman ve kül rengi olan teni şimdi bir gün batımı gibi kırmızı, sarı ve turuncu yalıyor.

"Yaptığın şey için cehennemde yanacaksın." Hırlıyor.

Annemin bana doğum günümde hediye ettiği Zippo'yu açıp kapatırken ona gülümsüyorum, diğer elim haçı tutuyor. "Yıllardır beni yakıyorsun; şeytandan korktuğumu mu sanıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Ben cehennemim."

"Ertesi sabah çok farklı hikâyeler vardı. Hiçbiri doğru değildi. Bir süre kayıp olduğunu düşündüler çünkü ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sonra intihar ettiği söylendi." Omuz silktilim. "Birisi bizi birlikte girerken gördüğünü söylemişti ama ben yalnız çıktım. Hikayenin ne olduğu önemli değildi. O ölmüştü ve benim üzerime yıkacakları bir şey yoktu. Annem ertesi gün gitti. Babama yaptığım şey için beni affedemeyeceğini söyledi. Kaybettiklerinin sürekli bir hatırlatıcısı olacağımı söyledi." Ona baktım, ağlıyordu.

Bu hikayeyi milyonlarca kez anlatabilirim ve hiçbir şey hissetmem. Ama ben buyum. Böyle yetiştirildim. Herkesin benim kadar soğuk olmadığını unutuyorum. "Özür dilerim." Gözyaşlarımı siliyorum. "Sana söylememeliydim." Ona açılmak istedim. Beni Google'da araştırdığını itiraf etmesi bile beni heyecanlandırdı. İstedğim şey buydu. Hayatımla ilgilenmesini. Şeytanlarımla. Bunları onunla paylaşmak istediğim için bile korkunç bir insanım. Bunlar onun taşıyacağı yükler değil.

Öne doğru eğilip kollarını göğsüme doluyor. Islak yüzü çıplak tenime değiyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Bana söylediğin için." Geri çekilip burnunu çekiyor. "Çok üzgünüm Cross."

"Ben de üzgünüm," diyorum.

Sert bir kahkaha atıyor ve gözyaşlarından arınmak için yüzünü silmeye başlıyor. "Ne için?"

"Derek," diyorum ve bana bakıyor, kahkahası azalıyor. "Bones'un seni evinden dışarı sürüklemesine neden olduğum için. Seninle tanıştığımdan beri yanlış yaptığım her şey için." *Ve gelecekte yapacağım tüm yanlışlar için.*

Yüzümü okşuyor ve ben de onun yumuşak eline doğru eğiliyorum. "Seni seviyorum Cross.

Yapabileceğiniz hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Beni seviyor musun?" Gülümseyerek ortamı yumuşatıyorum. Onu ağlarken görmek istemiyorum. Bu üç kelime içimde hayatta kalmak için ihtiyacım olan ateşi yakıyor. "Tüm bunlardan sonra, kalbinde hâlâ beni sevecek bir yer mi buluyorsun?" Nasıl bu kadar mükemmel olabilir? Onu hak edecek ne yaptım ki? Belki de yeterince günahın bedelini ödedim.

Gülüyor, göğsümü itiyor ve ben de kolundan tutup onu kendime çekiyorum. Üstüme tırmanıyor, kalçalarına biniyor ve sırtımı yatak başlığına bastırıyor. Onu öpüyorum. Ellerim saçlarına dolanırken onunkiler yüzümde.

Birden nefes nefese geri çekiliyor. Gözlerim onun ıslak dudaklarına takılıyor. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Her şeyi." Bilmek istediği her şeyi söyleyeceğim.

Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum ve üzgün görünüyorlar. Kollarımı beline dolayarak ona daha sıkı sarılıyorum. "Ne oldu?" Yüklü bir soru sordum. Az önce ona söylediklerimden sonra konuşmamızın bitmesini beklemiyordum.

"Ben... Ben birbirimizle bir şeyler paylaşmamak istemiyorum." Tırnaklarının ucunu göğsümdeki Krallık dövmemin üzerinde gezdirerek iç geçiriyor. "Bununla başa çıkabilirim. Her neyse, Cross."

Grave ve April'dan ve birbirlerinden sakladıkları tüm sırlardan bahsediyor. "Söz veriyorum."

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve kucağımdan kalkmaya başlıyor. "Bekleyebilir," diyorum, daha sıkı tutunarak.

"Şuna bak. Zaten tuvalete gitmem gerekiyor." Dudaklarımı öpüyor ve yatağımdan kalkıyor.

Gülümsüyorum, telefonumu alıyorum. Kendimi hafiflemiş hissediyorum. Üzerimden bir yük kalkmış gibi. Kiliseyi yaktıktan sonra böyle hissetmek istiyordum ama hiç gelmedi.

Alexa Jade Milner her zaman arzuladığım ve asla söndürmek istemediğim bir ateş.

Mesajlarımı açarak Grave'den gelen Kings grup sohbetimizdeki metni okudum.

"Ne oldu?" Alexa endişeli bir ses tonuyla soruyor.

Kafamı kaldırdığımda banyonun kapısından bana endişeyle baktığını görüyorum. "Bu gece dışarı çıkıyoruz." Erken yatmak buraya kadarmış.

"Oh." Yüzü aydınlandı. "Nereye?"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ALEXA

"Burada NE İŞİMİZ VAR?" Havaalanının kapalı otoparkına girerken Cross'a sordum. Bana dışarı çıkacağımızı söyledikten sonra soru soracak vaktim olmadı. Gitmeye hazır olmam için bir saatim olduğunu söyledi.

"Grave gruba mesaj atarak Derek'le burada buluşacağını söyledi."

"Ne?" Çığlık atıyorum. "Tanrım, Cross. Onu mahvetmesine izin veremezsin. Onun bir pislik olduğunu anlıyorum ama o benim kardeşim. Ve eğer Grave bacaklarını kırarsa, ona ben bakmak zorunda kalacağım." Zaten çok yoğun olan programıma bir de bebek bakıcılığı eklemek için tek ihtiyacım olan buydu.

Cross endişem karşısında kıkırdadı. "Sakin ol. Grave'in gönderdiği mesajda Derek'le konuştuğu ve onunla burada buluşacağı yazıyordu. Sanırım Derek, Grave'in Ethan'ı bulmasına yardım ediyor."

"Oh, tamam. Vay be." Dudak parlaticımı tekrar sürüyorum, kulağa o kadar da kötü gelmediğini düşünüyorum.

"Çok heyecanlanma. Derek'e dokunmayacağını söyledim. Bu Ethan'ı dövmeyeceği anlamına gelmiyor," diye ekliyor kuru bir sesle.

Kahretsin. Bu iyi olmazdı. O zaman April'in canını yakmış olur.

Cross arabadan iniyor ve bana yardım etmek için kapımı açmak üzere etrafımda dolaşıyor. Titan'ın elma şekeri kırmızısı Maserati'sinin yanıma yanaşıp park ettiğini görüyorum. Sonra o da Emilee'nin arabadan inmesine yardım ediyor.

"Hey, seksi şey," diyorum ona bakarak. Bir çift siyah ganimet şortu ve beyaz şeffaf bir bluz giyiyor. Koyu renk saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış ve kırmızı dudaklarıyla ağır bir makyaj yapmış.

Arabasıyla uyumlu. "Şu haline bak." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Çok seksisin kızım." Yanıma gelip yanağıma bir öpücük konduruyor, ben de karşılık veriyorum. Ben dönerken

Titan ve Cross'un arabasının yanında durup fısıldaştıklarını görüyorum.

Ne konuştuklarını anlayamıyorum. Cross kafasını kaldırdı ve beni izlerken gördü. Arkasını dönüp bana bakıyor ve konuşmaya devam ediyor.

Ne oluyor lan? Sır yok demiştik.

Titan'ın arabasının yanına beyaz bir BMW i8 yanaşıyor ve Jasmine arabadan iniyor. Siyah mini eteğini aşağı çekerek, "Şu iki ateşli sürtüğe bakın," diye anons ediyor.

Emilee gülüyor, ben de gülümsüyorum ama yolcu kapısının açıldığını ve kimin çıktığını gördüğüm anda gülümsemem kesiliyor. "Derek?" Kollarım iki yanıma düşüyor.

Titan ve Cross'un gizli konuşmalarına ara verip bize baktıklarını fark ediyorum.

Jasmine'e baktım. "Onu neden getirdin ki? Sana kötü davranmaktan başka bir şey yapmadı."

Gülümsüyor. "Evet, ama beni aradı ve özür diledi. Ben de onu bırakmayı teklif ettim."

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" Kolunun üstünden tutup onu otoparka doğru çektim.

"Alexa...?"

"Anladım, Cross!" Onu tersledim.

"Senin sorunun ne?" Derek, diğerlerinden uzaklaştığımızda kolunu tuttuğum yerden çekerek soruyor.

Parmağımla yüzünü işaret ediyorum. "Ne yaptığınızı bilmiyorum..."

"İşleri yoluna koymaya çalışıyorum." İç çekiyor. "Bugünden sonra, nasıl bir pislik olduğumu anladım."

"Bu bir şaka olmasa iyi olur, Derek," diye uyarıyorum.

"Bak." Omzumun üzerinden bakıyor, sanırım Cross ve Titan'ın buraya doğru gelmediğinden emin olmak için, sonra tekrar bana dönüyor. "Seni seviyorum. Kiminle birlikte olursan ol. Hâlâ deli olduklarını düşünüyorum." Elini yakıldığı göğsüne bastırıyor. "Ama Kralların senin yanında olması gereken biri olduğunu anlıyorum. İşleri yoluna koymak istiyorum. Sadece senin için değil, April için de. Ethan'ın başı söylediğin kadar büyük bir beladaysa, ihtiyacı olan yardımı aldığından emin olmak istiyorum."

"Teşekkür ederim." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve o da beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Ama bil diye söylüyorum, seni öldürecekler, o yüzden bunu berbat etme." Sırtını sıvazladım.

Şimdi Cross ve diğer kralların neler yapabileceklerini az da olsa biliyorum. Eminim ceplerindeki itfaiye şefi, kaynak olarak sahip oldukları pek çok kişiden sadece bir tanesidir.

"Ve April'a bebekten bahsetme. Ona ne kadar başsağlığı dilemek istesen de," diye ekliyorum çabucak, aklıma gelen her şeyi düşünmeye çalışarak

söylemek istiyorum.

"Yapmazdım. Asla." Başını sallar.

"Her şey yolunda mı?" Arabaların yanına geri döndüğümde Cross bana soruyor. "Evet," diye cevaplıyorum.

"Alexa." Kolumdan tutup beni durduruyor. Konuşmadan önce yeşil gözleri benimkileri arıyor. "Neyin var?"

"Benden sır saklıyorsun." Kaşlarımı çatıyorum, yalan söylemesi için cesaretlendiriyorum.

Beni bırakıyor ve şu anda karartılmış Lamborghini Reventon'uyla gelen Bones'la konuşan Titan'a bakıyor. "Evet, ama kasıtlı değildi. Daha bir saat önce paylaşmaya başladık," diye fısıldayarak bağılıyor, bir şeye sinirleniyor.

Doğru, ama buraya gelirken arabadayken de söyleyebilirdi. "Bana sonra söyleyecek misin?" Meydan okuyorum.

"Elbette." Eğilip alnımdan öpüyor ve ben de elimi tutup beni herkesin yanına çekmesine izin veriyorum.

Tam o sırada bir Dodge Challenger SRT Demon yanaşır ve park eder. Beklendiği gibi, Grave ve April arabadan iner. Kız omuzları açık beyaz bir kazak elbise giymiştir. Koyu mor saçlarını ortadan örmüş ve kafasının üzerinde dağınık bir topuz yapmıştır. Ruju saçıyla uyumlu ve kalın siyah göz kalemiyle dumanlı gözleri var. Büyüleyici görünüyor.

"Bu gece yarışıyor musun?" Titan arabasına bakarak Grave'e soruyor. "Aksi takdirde garajda kalacak."

"Hayır. Sadece onu götürebileceğimi düşündüm," diye cevaplıyor Grave. April'a elini uzatıyor, April da elini tutuyor ve yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle April'ın yanına sokulup ona sevgiyle bakıyor.

Daha mutlu görünüyorlar. Onları en son Kraliyet Süiti'nde birlikte gördüğümünden daha iyiler. Grave bir an için kardeşime baktı ve sonra onu başından savdı.

İçimden bir ses bu gecenin Kings'in planladığı gibi gitmeyeceğini söylüyor. Son zamanlarda şansımız yaver gitmiyor.

"Hazır mıyız?" Bones herkesi sayıyormuş gibi etrafına bakınarak soruyor.

Haven ve Luca'nın nerede olduğundan emin değilim ama gelmiyor olmalılar.

"Evet," diye yanıtıyor Cross, elimi tutuyor ve Havaalanına doğru yol alıyoruz.

Kızlara içki almak için barda duruyoruz. Hafta içi olduğu için her zamanki hafta sonu kalabalığı kadar kalabalık değil. Tanrıya şükür. Bu gece hiç dışarı çıkacak havada değildim. Akşamımı Alexa ile yatakta geçirmek istiyordum ama ne olursa olsun Grave için burada olmam gerekiyordu. Bu Ethan'ı aramak anlamına gelse bile.

"Yaklaşık otuz dakikası var!" Titan, Bohnes'in "Raging on a Sunday" şarkısı eşliğinde bağırıyor.

"Bize bolca zaman verir." Rom ve kolamı yudumlarken boştaki elimle cep telefonumu çıkarıyorum. Bardağı barın üzerine koyup hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Geldik.

Hemen okuyor ve ben de tavandan sarkan siyah kubbeler bakıyorum, bizi izlediklerini biliyorum. Bu gece bir taşla iki kuş vurmak için buradayız.

Telefonum titriyor ve gelen mesajı okuyorum.

Turner: Aşağı gel.

Cep telefonumu cebime koyup Titan'a doğru eğildim. "Hazırlar." Ben Derek'in boynundan tutup onu kendime çekerken o Bones ve Grave'i almaya gidiyor.

"Hey..."

"Kız kardeşinin yanından ayrılma," diye homurdanıyorum. Çabucak başını sallıyor. "Planı biliyorum."

Alexa'ya yalan söyledim. Ethan için buradayız ama başka sebeplerden dolayı da buradayız. Kızları evde bırakmak istemedik, bu yüzden Derek'in bebek bakıcısı olarak gelmesini sağladım. "Uzun sürmez." Onu itiyorum. Kızımızı öpmeye karar verdi diye onu sevmek zorunda değilim. Kız kardeşini seviyorum, onu değil, ama onu işe yarar hale getirebilirim. Alexa'yla evleneceğim için bir gün ailemden biri olacak. Eğer istediğim gibi olursa, yakında bir gün.

"Gidelim," diyorum, içkimin kalanını geri atarak.

"Cross...?"

"Hemen döneceğim," dedim Alexa'ya. "Bu bardan ayrılma. Anladın mı?"

Başını sallıyor. "Tabii ki." Parmak uçlarına eğilerek dudaklarımı öpüyor ve bu gece olmak istediğim son yerin burası olduğunu hatırlatan bir hırıltı boğazımın derinliklerinde oluşuyor, ama iş çağırıyor.

"Çabuk dön." Bana gülümsüyor. "Seni bekliyor olacağım."

Havaalanı iki yüz elli dönümlük bir arazide yer alıyor, orijinal havaalanının beş katına sahip ve bir zamanlar yanında bir otel olan Mason Towers'ı kiraladıkları dairelere dönüştürdüler. Ancak havaalanının altında Mason kardeşler oyun oynuyor.

Krallar ve ben alt kattaki yeraltı tünellerine iniyoruz. Mevcut, işlevsel havalimanında yetmişli yıllarda bir bomba sığınağı vardı.

Masonların hapisane hücresi olarak kullandıkları güvenli odaları var. Havaalanında kendi kolluk kuvvetleri var. Krallar gibi, onlar da hiçbir şeye katlanmıyorlar. Hatta bir keresinde onlardan çalmaya çalışan dört adamı astılar. Onlara örnek oldular. Harekete geçen bir adamı takdir edebilirim. Bizim işlerimizde kelimeler anlamsızdır.

Parlak ışıklı tünellerden aşağıya doğru ilerliyoruz ve sonunda sağa dönüyoruz. Turner üç parçalı takım elbisesi içinde siyah metal bir kapının önünde duruyor. "Krallar."

"Bizim için bir şeyin var mı?" Bones konuya girerek soruyor. Onlardan nefret eder ama zaman zaman faydalı olabileceklerinin de farkındadır. Şimdi de onlardan biri.

Kapının kilidini açıp iterek açmadan önce, "Masonlar her zaman teslim eder," diyor. Eklemler o kadar gürültülü gıcırıyor ki dişlerim acıyor.

İçeri giriyoruz, tek bir koridorun iki yanında kafesler sıralanıyor. Çürük yumurta ve ekşi süt gibi kokuyor. Her iki taraftaki ilk iki hücre boş ama sağdaki üçüncü hücrede bir adam var. Beton zeminde yatıyor, çıplak ve sırtı bize dönük cenin pozisyonunda titriyor.

Birkaç boş kapıyı daha geçiyoruz ve sonunda başka bir kapıya geliyoruz. Turner cebinden bir anahtar çıkarıyor ve asma kilidi açarak kapıyı itiyor.

Büyük bir odaya giriyoruz. Hücre bloğundaki gibi aydınlık değil. Daha karanlık ve küf kokuyor. Odanın içinde buraya gelmek için geçtiğimiz diğer hücrelerden çok daha büyük bir hücre var.

Yalnızlık! Bazıları kafeste bile olsalar başkalarıyla iyi geçinemezler.

Kafesin ortasında sırtı bize dönük bir adam duruyor.

İçeri girdiğimizi duyunca arkasını döndü. "Krallar." Şeytani bir gülümsemeyle yüzünü Grinch'e benzetti. Eğer sakal bırakmış ve bir aydır yıkanmamışsa.

Hiçbir şey söylemiyoruz.

Kafesinin kapısına doğru yürür ve ellerini parmaklıkların arasından geçirerek onları kavrar. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Kale, uzun zaman oldu," diyor Bones.

Homurdanıyor. "Seni son gördüğümde hâlâ annenin memesini emiyordun. Seni suçladığımı söyleyemem; güzel göğüsleri vardı."

Grave öne doğru bir adım atar ama Bones elini göğsüne koyarak onu durdurur.

Kale gülüyor. "Mezar, hala çok hassas."

Göğsü derin nefeslerle kabarıyor. Onu hemen şimdi, burada öldürmemek için her şeyini veriyor.

"Cross." Kara gözlerini bana çevirdi. "O orospu çocuğu babanı öldürecek cesaretin olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama aferin sana. Bu bana beş bin dolar kazandırdı, biliyor musun?"

Kale Freeman babamızın bir arkadaşıydı. Bir Wisemen olmak istiyordu ama dördüncü için yer yoktu. Babalarımız onu kızdırdı, o da kendi yoluna gitti. Elmaslar onun nişiydi. Nadir, pahalı elmaslar. Hakkını vermeliyim; Günah Şehri'nde kendini kabul ettirdi ve milyarlarca dolar değerinde. Yanlış insanlara kazık atması çok kötü.

"Ve Titan-"

"Hafıza şeridine gitmeme gerek yok," diye sözünü kesiyor Titan. "Hayatımda neler yaptığımın çok iyi farkındayım."

"Eminim karını becermekten zevk alıyordur." Dudaklarını yalıyor, onu görmezden geliyor.

Titan ellerini yumruk yaparak derin bir nefes alır.

"Hadi senin hakkında konuşalım." Mason kardeşlere gitmenin yapılacak en iyi şey olduğunu bilerek gülümsedim. Onu bize getireceklerini biliyordum. Saklanıyordu. Müvekkilimizle aramızdaki bağı biliyordu. Ama kaçmak seni hiçbir yere götürmez. "Bazı çok önemli müşterilerin canına okudun."

Homurdanıyor. "Ben kimseyi becermedim. Bir yanlış anlaşılma oldu."

"On milyon dolar bir yanlış anlamadan daha fazlası," diye ekliyor Bones.

"Ne yapacaksın, Bones?" Kaşlarını çatıyor. "Beni Özür dilemek mi?" Başını geriye atarak kendi kendine gülüyor. Sanırım kafesteki kişinin kendisi olduğunu unutuyor.

"Müvekkilimizin duymak istediği tek şey, boğazınızdan akan kendi kanınızda boğulmanızdır," diyorum.

Hücresinde doğrulurken gözlerini bana dikti. Hareket kabiliyeti kısıtlı bir adama göre, kendini Tanrı sanıyor gibi görünüyor. "Bana asla dokunamaz!" diye tıslıyor. "Onu yok edecek adamlarım var."

"Senin bir ordun yok Kale," diyor Grave ona. "Sen ne dersen onu yapan kuklaların var. Herhangi biri istediği zaman bu iplerin kontrolünü ele geçirebilir."

"Bu yüzden mi buradasın?" Parmaklıkları çekmeye başladı. "Ha? Benim olanı almak için mi?" Dişlerini kuduz bir köpek gibi gösteriyor.

Boku yediğini biliyor.

"Bana bir şey olursa adamlarım seni ve sevdiğin herkesi yok eder," diye uyarıyor Kale. "Seni çölde sakladığın diğer cesetlerle birlikte gömerim."

Bones ona, "Bu bizim almak istediğimiz bir risk," diye bilgi verir. "Turner."

Cebinden yeni bir anahtar seti çıkarır ve hücreye doğru yürür. Kapıyı sonuna kadar açarak kilidi açar.

Kale, sırtı beton duvara çarpana kadar hücresinde adım adım ilerliyor. "Bir anlaşma yaptım... Ona elmasları getireceğim. Eğer geri dönerse..."

"Daha iyisini yaptık," diyorum hücreye girerken. "Sadece seni öldürdüğümüz için sevkiyatın yarısını alıyoruz."

"Hayır..."

"Adamlarınızdan birinin bağırsaklarını çıkardık bile. Altı tane vardı." Onları müşteriye iade ettik. Ödememizin diğer yarısını almayacağız. Mason kardeşlere borcumuz bu. Onlar kendi paylarına düşeni yaptılar, biz de kendi payımıza düşeni yapacağız. İşler böyle yürür. Müşterimizin bize söz verdiği sevkiyatın geri kalanına ihtiyacımız yok. Bu hasta piçi bedavaya öldüreceğiz.

"Bu işler böyle yürümez!" diye tersliyor.

"Oyun her an değişebilir," diyor Bones ona, yanına gelerek. Cebine uzanarak bıçağını çıkardı ve çevirerek açtı. "İçimde yutmaman gereken bir şey yutmuşsun gibi bir his var."

Yanımızdan koşarak geçmeye çalışıyor ama ben gömleğinin arkasından tutup ayağından çekerek onu beton zemine çarpıyorum. Grave ellerini başının üstünde tutarken ben eğilip dizimi boynuna bastırıyorum. Titan bacaklarına biniyor ve tıpkı son adam gibi Bones da gömleğini yırtarak açıyor.

"Kapıyı aç," dedim.

Bizimle savaşmaya çalışarak çığlık atıyor ve Kale bıçağı kapattığı sırada Bones bıçağı ağzına sokuyor. Bıçak onu kesiyor. Ağzına anında kan doluyor ve boğulmaya başlıyor.

"Bianchi bunu görmeyi çok isterdi." Bones iç geçiriyor, sanki müşterimizin bize para ödediği şeyi görmek için burada olmamasına üzülmüş gibi.

Turner, "Oh, öyle," diye ekliyor ve biz de ona bakıyoruz. Hücresinin iç tarafına doğru rahatça yaslanıyor. Bu onun için tipik bir gün. Odanın ortasındaki siyah kubbeyi işaret ediyor.

Bay Bianchi-Luca'nın babası bu zavallı orospu çocuğuyla bir anlaşma yaptı. Kale ona kazık atmasaydı harika bir ortaklık olacaktı. Şimdi sahibi biz olacağız. Bu şehre sahip olmamız için bir yol daha.

Bones bıçağı çıkardı ve geri kalanımız Kale'yi bıraktı. Yüzüstü yuvarlanıp ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkıyor, ağzından kan akıyor.

"Öksür onları." Grave sırtını tekmeliyor.

Onları gerçekten yuttuğunu düşünmüyoruz. Hayır, onları sattı. Bir Don olan John Bianchi'nin -İtalyan-Amerikan Mafyası'nın elebaşısı- kendisini sikip atmasına aldırmayacağını düşündü. Kale sırf bu düşünce yüzünden yavaş bir ölümü hak ediyor. Titan, Turner'a daha azı için öldürülen adamlar gördüğünü söylerken haklıydı. Neden dokunulmaz olduğunu düşündü anlamıyorum.

Kale yan tarafına düşer. Elleri boynuna gelir ve sanki bu içerideki kanamayı durduracakmış gibi tutar.

Bones onun yanına eğilir ve bıçağın ucunu göğsüne doğrultur. "Senin hep korkak bir piç olduğunu düşünmüştüm." Kendi kendine gülümsüyor. "Bakalım haklı mıyım?" Bones bıçağı Kale'nin göğsüne saplar ve aşağı doğru yırtarak onu tamamen keser.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ALEXA

Cross saatler önce beni kızlarla burada bıraktığından beri içtiğim altıncı kadehi GERİ ATIYORUM. Alkol ve bana hâlâ yalan söylüyor olması nedeniyle ateşim yükseliyor. *Bir şeyler dönüyor.*

Sanırım ona ne yaparsa yapsın üstesinden gelebileceğimi kanıtladım. Biliyorum, muhtemelen sadece küçük bir kısmını gördüm, ama ben kırılgan bir çiçek değilim. Hayır, ben bir dağın yamacını havaya uçuracak bir bombayım. Ama sanırım bir parçası benim karanlıkta kalmamı istiyor. Emilee ya da April'a kralları hakkında ne kadar şey bildiklerini sormadım. Belki de sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordur.

Bizim yaşlarımızda görünen bir adam bara doğru ilerliyor ve Jasmine'i iterek yolundan çekiyor. "Affedersiniz?" diye tersliyor, yüzünü adama dönüyor.

"Özür dilerim." Önce ona, sonra bara bakıyor, başını sağa çevirip onu daha iyi görebiliyor. "Hey, seksi şey." Gülümsemesi genişliyor.

Gözlerini deviriyor.

"On sekiz yıl boyunca on iki aylık ödemelerle ilgileniyor musunuz?" diye soruyor.

Jasmine onu kalabalığın arasına geri iterken April ve ben yüksek sesle gülüyoruz.

"Anlamıyorum." Emilee kaşlarını çatı. "Bu kadar komik olan ne?" Bir kadeh geri atar.

"On sekiz yıl boyunca on iki aylık ödemeler..." Anlayacağını umarak yavaşça söylüyorum ama uzun bir süre sonra bana başını sallıyor. "Çocuk nafakası demek. Onu becermek ve hamile bırakmak istedi."

"Oh." Emilee'nin kaşları birbirine yaklaştı. "Bu korkunç bir tavlama cümlesiydi."

"Tamam mı!?" Barmene bir içki daha ısmarlamasını işaret ediyorum. Başını sallayarak onaylıyor çünkü çocuklar bizi bıraktığından beri yerimizden kıpırdamadık. Balık gibi içiyoruz.

"April?" Adının söylendiğini duyuyoruz.

Ethan'ın bize doğru geldiğini görmek için arkamızı dönüyoruz.

"Hey!" Ona sarılması için kollarını uzatıyor.

Bunun yerine durup ona yukarıdan aşağıya bakıyor ve giydiği kısa elbise karşısında dudaklarını geri çekiyor. "Grave burada seninle mi?"

"Evet." Başını hızlıca sallıyor.

"Siktir!" Ellerini dağınık siyah saçlarında gezdiriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözlerini ona dikeyyor. "Aramalarımın ve mesajlarımın kaçırıyorsun."

"Meşguldüm," diye homurdanıyor, gözleri kalabalığı tarıyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve "Derek burada mı?" diye soruyor.

Sorusu beni duraksattı. Derek'in nereye gittiğini bilmiyorum. Hangi noktada çekip gitti? Kings'le gitmedi, değil mi? Nereye gittilerse.

"Ethan." Elini onun göğsüne koyarak dikkatini çekmeye çalışır. "Eve gelmen gerek."

"Hayır," diye tersledi, ondan bir adım geri çekilerek. "Artık birlikte yaşamıyoruz."

"Ama yapabilirsin," diye teklif ediyor, tekrar ona doğru adım atarak. "Gel Grave ve benimle yaşa. Toplantılara git ..."

"Sikeyim hayır!" Onu kendisinden uzaklaştırarak elindeki viski ekşisinin tamamını elbisesinin üzerine dökmesine neden olur.

Nefesi kesiliyor.

"Bu ne lan!" Jasmine onun göğsünü iterek başka bir adamın içine düşmesini sağlıyor. "Uzak dur ondan!" diye bağıyor.

April beyaz kazak elbisesine bakar ve iç çeker.

"Hadi tuvalete gidelim," diye teklif ettim. "Temizlenirsin. Hep birlikte gideriz," diyorum elini tutarak. Cross'un burada kalmamızı söylediğini biliyorum ama onun ve Grave'in buradaki ilk gecemizde Jasmine ve bana buranın güvenli olmadığı konusunda söylediklerini de hatırlıyorum. Onu tuvalete yalnız göndermeyeceğim.

Dördümüz kalabalığın arasından geçip koridorda ilerliyoruz. Kapıyı iterek açtım ve neredeyse birinin yüzüne çarpıyordum. "Ben..." Kadına bakarken sözümü kesiyorum. Rachel'dı. Elleri kalçalarında ve yüzünde kabız bir ifadeyle orada duruyor.

"Oh, sensin." Emilee kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kalçasını dışarı çıkarıyor. "Ona vurmalıydın."

Rachel, Emilee'yi görmezden gelerek bana gülümsüyor. "Senin kadar güvensiz olmak berbat bir şey olmalı."

"Affedersiniz?" Ona yaklaşarak tuvalete girdim. "Ben..." "Ellerini üzerimden çekemeyeceğinden korktuğın için Cross'un beni kovması."

Piercingli dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. "Hem erkek arkadaşını hem de nişanlını becerdiğimi bilmek nasıl bir duygu?" diye soruyor. Yanımdan geçerken ekledi, "Bana geri dönecek. Her zaman dönerler. İkisini de tatmin edemezsin."

Geri mi döndün? Demek hâlâ Mitch'i beceriyor. Tam olarak bunu kastediyor, ki bu umurumda bile değil. Ama Cross? Koluna dokunacak olsa bu kaltağı onun Zippo'suyla ateşe verirdim.

"Buna o kadar bağlanma," diye ekliyor, beni geçmeye çalışıyor ama saçının arkasından tutup onu banyoya doğru çekiyorum. Kızlar içeri giriyor ve kapının kapanmasına izin veriyorlar.

"Bırak beni" diye bağılıyor ve ben de yüzünü kapının yanındaki duvara çarpıyorum. Arkasını dönüp bana saldırıyor ve sırtımı bir banyo kabinine sokuyor.

Kapı uçarak açıldı ve yere düştük. Normalde, umumi bir tuvaletin zemininde olma düşüncesi bile kuspama neden olurdu, ama şu anda aklımdaki son şey bu.

Yumruğumu geri çektim ve yüzüne öyle sert bir yumruk attım ki burun halkası yerinden çıktı. Ben onun üstüne otururken o bana bağıırıyordu.

Elleri havada uçuşuyor ve bir tanesi yanağıma çarpıyor. Ona tekrar vurmak istiyorum ama belime dolanan bir kolla ondan kurtuluyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Bir duvara doğru itildim ve Cross önümde durarak beni duvara yapıştırdı.

Cevap vermiyorum. Onun yerine nefesimi tutmaya çalışıyorum. Bir kavgaya karışmayalı birkaç yıl oldu. Ne kadar yorucu olduğunu unutmuşum. Adrenalinin etkisi geçtiğı an, yere yığılmak isteyeceğim.

Etrafına hızlıca baktığında Titan'ın Rachel'ı ayağı kaldırdığını ve kızlarla birlikte ona eşlik ettiğini görür.

"Alexa?" Cross çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor. "Sana bir soru sordum."

"O... o beni kızdırdı." Dışarı çıkmayı başardım.

"Seni kızdırdı mı?" diye soruyor, cevabımdan memnun olmadığı belli. Yüzümü kurtarmaya çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor. "Sana barda kalmanı söylemiştim."

"Ben de sana bana yalan söyleme demiştim!" Ben de bağırdım.

"Peki." Benden bir adım geri çekilip çenemi bırakıyor ve kollarını iki yana açıyor.

Gözlerim siyah savaş botlarına takılıyor ve kot pantolonu ile tişörtünün üzerinde geziniyor. Ne kadar içtiğimi merak ederek gözlerimi kırıştıyorum. "Cross ..." Her yeri kan içinde. "Ne oldu?"

"Gerçeği mi istiyorsun Alexa? İşte burada." Birkaç adım geri atıyor ve lavabolara doğru yürüyor. Suyu açarak ellerini ve kollarını yıkamaya başlıyor. Kan porselen lavaboyu kaplıyor ve tezgâhın üzerine sıçırıyor.

"Nereye gittin?" Beni barda ne kadar süre bıraktığını düşünmeye çalışarak soruyorum. Sadece içtiğim içkileri sayabiliyorum ama bu sayı bile birkaç eksik olabilir.

"Halletmem gereken bir iş vardı," diye kestirip attı. Yeşil gözleri aynada benimkilerin üzerinde kalırken, yaptığı şeyin kanıtlarını temizliyor. Ya da kimi incittiğini.

Yutkunuyorum, bir elimi saçlarımda gezdirip yüzümden uzaklaştırıyorum.

Elleri kuruduktan sonra bir kez daha bana dönüyor. "Gerçek beni görmek istiyordun. İşte bu." Kara kaşlarını çattı. Bana meydan okuyor.

Korkmam gerektiğini biliyorum. Sormam ya da ondan kaçmam gereken binlerce soru var. Ama kaçmıyorum. O haklı; gerçek onu görmek istedim. Cross, Karanlık Kral. Burada ete kemiğe bürünmüş, başkasının kanına bulanmış.

Yanıyorum. Dövüşümden dolayı fiziksel olarak yanmak gibi. Uzuvarım alkolden ağırlaştı ve vücudum beni Rachel'dan çekip çıkardıktan sonra duvara yapıştırdığı için karıncalanıyor.

Onun hakkında hiç konuşmadık. Hiç konuşmadık. Onu kovduğunu biliyorum ama bunu yapmasını ben istemedim. Havaalanında karşılaşmadan önceki gece onunla yattığını söyledi. Onunla yatmasından nefret etsem de, birlikte olduğumuzdan beri bunu yapmasından hiç endişe etmedim.

Bana doğru temkinli bir adım atıyor. Yerimde duruyorum. Geri çekilmiyorum. Bu adamdan korkmuyorum. Ya da yapabileceklerinden. Bana verdiğiinden daha güçlüyüm. Rachel yanıliyordu. Neye ihtiyacı varsa o olabilirim. Bir kraliçe kralını korur. Onun önünde durur çünkü onun arkasını kolladığını bilir.

Siktir et onu. Mitch'i alabilir. Ama Cross? O benim. Kralımdan vazgeçmeyeceğim. Onun için benimle savaşmak zorunda kalacak. Ve ben kolayca yenilmeyi reddediyorum.

Bana doğru bir adım daha atıyor. "Alexa-"

Bir adım öne çıktım, ona doğru gittim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve söyleyeceklerini kestim. Konuşacak ya da kavga edecek havada değilim. "Sik beni!" Hoparlörlerden Sam Tinnesz ve Yacht Money'nin "Play with Fire" şarkısı çalarken ağzına doğru homurdanıyorum.

Beni bıraktı ve geri çekildi. Gözlerindeki tereddütü görebiliyorum.

"Gerçek senle başa çıkabilirim Cross. Yanıldığımı kanıtlamaya çalış," diye meydan okuyorum.

Tereddüt etmeden eğilip banyonun kapısını kilitliyor. "Zevkle, güzelim."

Eteğimi yukarı çekiyorum ve o da bacaklarımın arasına uzanıp tangamı kenara itiyor. O zaten ıslak olan amımla oynarken ben de onun kanlı gömleğini kafasından çıkarıp yere atıyorum ve ellerimle kaslarının tanıdık kıvrımlarını keşfediyorum. Üzerinde bir çizik bile yoktu.

Dudağımı ısıyor. Ellerim kot pantolonuna giderken başımı yana çevirip boynumu ona veriyorum. Kemerini, düğmesini ve fermuarını çözüp sikini serbest bırakıyorum ve boynumu ısırarak beni nefessiz bırakıyor.

"Arkanı dön," diye emrediyor ve beni çekip duvara doğru itiyor. Ama bu pozisyonda onu öpemiyorum. Şimdi a r k a m d a duruyor.
"Cross..."

Elini kaldırıp ağzımı kapatıyor ve beni sustururken ayakkabıları yüksek topuklu ayakkabılarımı onun için açıyor. Sonra serbest elini bacaklarımın arasında hissediyorum ve siki içime kayıyor, beni büyük bedenine uyacak şekilde geriyor.

Elinin etrafında iniliyorum, benimki duvarı yumrukluyor. Tamamen içeri girdiğinde, artık boşta olan eli sol kalçamı kavramak için aletinden ayrılıyor ve topuğum yerden kalkarak daha derine inmesine izin verecek şekilde kaldırıyor.

Beni havaalanındaki bir tuvalette duvara yaslayarak arkadan beceriyor, kıyafetlerinde ona ait olmayan kanlar var ve ben daha fazla tahrik olamıyorum.

ÇAPRAZ

Titreyen bacağına indiriyorum ve yüzünü bana çeviriyorum. Nefes nefeseydi, iri göğüsleri her nefeste zıplıyordu. Çenesini kavriyorum ve ayrık dudaklarını öpüyorum. "Bunun daha sonra olanları tartışmayacağımız anlamına geldiğini düşünme."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Konuşmamız gereken birkaç şey var."

İnliyorum, ondan uzaklaşıyorum ve dölle kaplı sikimi kotuma sokuyorum. Onu çektiğim kabine doğru yürümeyi ve tuvaleti kullanmayı başarıyor. Birkaç saniye sonra çıktı ve ellerini yıkadı. "Hadi gel." Kapının kilidini açıyorum ve onu tuvaleti işgal ettiği için koridordan aşağı çekerken bizi yuhalayan bir dizi kadın bulmak için kapıyı açıyorum.

Ona barda kalmasını söyledim ama tabii ki dinlemedi. Döndüğümde onu kayıp bulduğumda şaşırmadım. Neyse ki ilk baktığımız yer kadınlar tuvaletiydi.

Kralların geri kalanının olduğu bara dönüyoruz. Erkekler başlarını sallarken kadınların hepsi gülümsüyor. Onlar da benim kadar kendilerini temizlemeyi başarmışlar.

"Tanrım, bu harikaydı. Tam bir sürtük," diyor Emilee, Rachel'ı kastederek. "Kızımızın bir içkiye ihtiyacı var."

Titan çoktan bir tane hazırlamış ve önündeki çubuğa yerleştirmiş, o da geri fırlatıyor.

Boş bardağı alıp barda kaydırıyorum. "Gitmemiz gerek." "Ne?"

Kızlar sızlanıyor.

Benimle tartışmasına fırsat bile vermedim. Elini tutup onu buradan dışarı sürüklemeye başladım. Krallar ve ben kan içindeyiz; hepimizin duşa ihtiyacı var. İnsanlar burada yüzümüze iki kere bile bakmıyor. Böyle şeyler havaalanında her zaman olur. Bu gece başka birini daha öldürmeden önce onu eve götürmeliyim. Neyse ki Turner hücrelerinden birinde bıraktığımız cesetle ilgilenmeyi teklif etti. Aksi takdirde, onu gömmek için çöle doğru yola çıkacaktık.

"Kardeşim içkimi üzerime döktü." April'ın Grave'e onu da yanında sürüklediğini söylediğini duyuyorum.

"İcabına bakacağım," diye onu temin eder.

"Burada olduğumuz için çok kızgındı," diye devam etti, sesi üzgün geliyordu. "Eminim öyledir," diyor ona dişlerini sıkarak.

Arabalarımıza ulaştık. Kızlar kucaklaşıp vedalaşıyor ve ben Krallara dönmeden önce onları arabalarımıza bindiriyoruz.

"Ethan'ın nereye gittiğinden haber var mı?"

"Hayır," diye homurdanıyor Grave. "Ama o şerefsiz öldü. Bıktım bu saçmalıktan..." Bones'a bakarken sesi kesilir. Grave'in gözleri pişmanlık doludur. Bir kez olsun, sonunda kardeşine neler yaşattığının farkına varmıştır.

O yıllar. Endişe, bilinmezlik. Gerçi Ethan'ın April gibi kardeşinin hayatını tehlikeye atmamıştı ama yine de durum pek farklı değil.

Bones kardeşinin omzuna bir tokat atar. "Onu bulacağız."

Birinin yaklaştığını duyunca başımızı çeviriyoruz ve bu Derek. Kocaman gözleriyle her birimize bakıyor ve giysilerimizde hâlâ duran kanı görüyor. Bones açık ara en kirli olanımızdı. "Siz iyi misiniz?" diye soruyor yutkunarak.

"Nereye gittin lan sen?" Sorusunu duymazdan gelerek havladım. Onları terk etti. Tıpkı ona yapmamasını söylediğim gibi.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. "Mitch'i gördüm ve Alexa'dan uzak tutmak için onunla konuşmaya gittim. Garip davranıyordu, benden kaçtı ve gitmesi gerektiğine dair saçma bir bahane uydurdu. Sonra kızların yanına dönmeden önce bir içki sipariş etmeye karar verdim. Sipariş verirken, Ethan'ın April'in içkisini döktüğünü ve Jasmine'in onu ittiğini görmek için tam zamanında baktım... sonra hışım ile tuvalete gittiler. Ne yapmam gerekiyordu?"

Mitch'le konuşmaya gittiği için ona kızamam çünkü o doğru olanı yaptı. "Sanki oraya aitmişsin gibi kadınlar tuvaletine giriyorsun!"

Sanki bu çok saçmaymış gibi homurdanıyor. Ama değil, burada değil. Bunu kızları korumak için yaptım. Diğer erkekler bunu kötü niyetle yapıyor.

"Ben yokum," diyor Titan, bize krallar gibi sarılıyor. "Karım şu anda arabamın içinde kusuyorsa hiç şaşırırmam." Kıkırdıyor.

Maserati'sine tırmanırken "Sabah görüşürüz," diye sesleniyorum.

"Sarhoş musun sen?" Bones Derek'e soruyor.

"Hayır. Sadece bir içki içtim. Sipariş ettiğim ikinciği bitiremedim." "İşte, Jasmine yolcu koltuğunda. Onu eve götür." O gider Anahtarları ona uzatır ama sonra geri çeker. "Onu eve götür, sonra da sen eve git. Anladın mı?"

"Anladım," diye onaylıyor Derek.

Bununla birlikte, Bones elindeki anahtarları bırakır ve arabasına biner. "Hey, özür dilerim Cross." Derek ağır ağır iç geçiriyor.

"Düşünmedim-" "Sorun değil," diye sözünü kesiyorum. "Her şey yoluna girdi. Bu sefer."

Bununla birlikte, ona sırtımı veriyorum ve sürücü koltuğuma geçiyorum. Alexa yolcu koltuğunda sessiz kalıyor ama vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Kızgındı. Onu suçladığımı söyleyemem.

Ona şöyle bir bakıp, "Bana orada neler olduğunu anlatacak mısın?" diye soruyorum.

"Ne anlamı var anlamıyorum."

Homurdanıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sessiz kalıyor.

"Seni banyoda başka bir kadının üstünde buldum. Mesele de bu zaten."

Başını koltuk başlığına yaslamıştı. Gözlerini açıyor, Bana bakabilmek için başını yana eğiyor. "Rachel'dan nefret ediyorum."

"Neden? Onu becerdim diye mi? Alexa... benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Benden önce kiminle yattığına yardım edemem. Tıpkı senin benim kiminle birlikte olduğuma engel olamadığın gibi."

Bu düşünceyle ellerimi direksiyonda sıktım. Siktiğimin Mitch'i. Rachel hakkında ne hissettiğini anlayabiliyorum çünkü ona dokunduğu için onu mahvetmek istiyorum.

"Mitch'i becerdi."

Yani onunla yattığını biliyor mu? Umursayacağını düşünmemiştim. Belli ki yanılmışım. "Ne?" Homurdandım. "Eski sevgilini becermesi neden umurunda ki?"

"Şimdi bilmiyorum... Onu yatağında onunla birlikte bulduğumda biliyordum... ve o sırada nişanlıydık."

Onun hakkında araştırma yaptım. Sosyal medya bana bir zamanlar nişanlı olduğunu ama adamın onu aldattığını söyledi. Rachel ile mi? İkisinin de sicilini bildiğimden, açıkçası o kadar da şaşırmadım. "Özür dilerim," dedim.

"Öyle misin?" diye soruyor, dudaklarını yalayarak.

Krallar ve ben bodrumdayken ne kadar içtiğini bilemeyiz. Beklediğimden daha uzun sürdü. "Tabii ki..."

"Çünkü beni aldatmamış olsaydı, şu anda burada seninle olmazdım."

"İyi noktaya değindin. Hayır. Üzgün değilim. Yalan söyledim. Geri alıyorum."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Rachel bana güvensiz olduğum için onu kovduğunu söyledi. Senden bunu yapmanı hiç istemedim."

"Yapılması gerekiyordu," diyorum. "Benim yüzümden mi?"

"Hem evet hem hayır. Ben seninleydim. Ben sadece seninle olmak istedim, o ise benim ona vermeyi reddettiğim bir şey istedi." Uzandım ve elini tuttum.

ve parmak eklemlerini öperek dudaklarıma götürdüm. "Sana ulaşma yolumda daha fazla sorun çıksın istemedim."

"Mitch'in yaptığı gibi senin de ona geri döneceğini söyledi."

İçimi çekiyorum, elini kucağıma indiriyorum ama benimkiyle tutmaya devam ediyorum. "Seni yalanlarla besliyordu ve sen de onları açlıktan ölüyormuşsun gibi yedin."

"Hayır. Değildim." Homurdanıyor. "Biraz sarhoştum ve çok kızgındım. Mitch umurumda bile değildi ama sen... ben sana değer veriyorum." Sesini alçaltıyor. "Seni seviyorum Cross."

"Ben de seni seviyorum, güzelim." Başparmağım uyluğumun üzerinde dururken parmak eklemlerini hafifçe ovuyor.

"Çok yorgunum." Esniyor.

"Ve ayrıca sarhoş," diye ekliyorum gülerek.

Kingdom'ın özel arka girişine yanaşıyoruz ve arabadan iniyoruz. Merdivenlerden çıkıp çift kapıdan içeri giriyoruz.

Bana doğru eğiliyor, başı omzumda yuvarlanıyor. Aşağı uzanıp kolumu dizlerinin arkasına geçiriyorum ve onu kaldırıp asansöre taşıyorum.

Onu Kraliyet Süiti'ne götürdüğümde, soyunmasına ve yatağıma girmesine yardım ediyorum. O güzel yeşil gözlerini açtı. "Biraz dinlen." Eğildim ve başını öptüm.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama elini uzatıp gömleğimi tutuyor. Ona bakarken gözlerini kırıştırıyor, sarhoş bakışları odaklanmaya çalışıyor. "Her kimse onu sen mi öldürdün?" diye soruyor, gömleğimi bırakıp parmaklarını kurumuş kanın üzerinde gezdiriyor.

Bu konuşmayı yarın ayıldığında ve bu geceki tüm olayları bir araya getirdiğinde yapmayı umuyordum. "Evet. O öldü," dedim ona.

"Neden? Canını mı yaktı?" diye soruyor esnemeye çalışarak.

Yatağın yanında diz çöküp uzanarak ağarmış sarı saçlarını yanağının kenarından geriye doğru itiyorum. "Hayır." *Sevdiklerimi incitmekle tehdit etti.*

Kral olmaya giden yol cesetlerle döşelidir. Eninde sonunda günahlarımız bizi yakalayacak ve arkamızda bıraktığımız tüm katliamlar için bir ödeme talep edecek. Krallığıma sahip olabilirler ama Kraliçeme asla dokunamayacaklar. Günahlarımın bedelini ödemesine izin vermeden önce dünyayı ateşe vereceğim ve ben de dahil olmak üzere her şeyin yanışını izleyeceğim.

Ağırlaşmış gözlerini kapatıyor ve fısıldıyor, "Seni seviyorum Cross." Alnından bir kez daha öpüyorum. "Ben de seni seviyorum Alexa."

Banyoya girip soyunuyorum ve duşa giriyorum, onunla birlikte uzanıp nihayet yatmadan önce yıkanmam gerekiyor.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ALEXA

"Dün gece NE oldu böyle?" Empire'da bir kabinde otururken April yüzünü ellerinin arasına alarak soruyor.

"Boku yedik." Jasmine gülüyor, ağzına krep tıktırıyor. "Derek beni eve bırakmak zorunda kaldı."

"Kardeşim mi?" Merak ediyorum.

Başını salladı. "Evet, o da benimle geldi."

"Ama bizi terk ettiğini sanıyordum." Cross ve Kings ortadan kaybolduktan sonra onu gördüğümü hatırlamıyorum.

"Lanet olsun, boku yemişsin." Gülüyor. "Kavgadan sonra nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi." Ama kavgadan değil. Cross'un yatağında tek başıma uyandıktan sonra sürünerek duşa gitmeyi başardım ve sonra da içine kustum. Neyse ki çoktan oturmuştum ve gider onu temizledi.

"Grave... şey, çok kızgındı," diye ekliyor April. "Sanırım kardeşim bizim orada olduğumuzu öğrendikten sonra dün geceki dövüşten vazgeçti. Şimdi Mason kardeşlere yine borçlu." Yumruğunu masaya vuruyor.

"Yaşıyor mu?" Emilee'ye bakarak soruyorum. Kolunu masanın üzerine uzatmış, başını masaya yaslamış ve siyah saçları yüzünü kapatıyor.

"Gözlerimi dinlendiriyorum," diyor sert bir sesle. Gülüyoruz.

"Hâlâ sarhoş olduğuna eminim. Dün gece uyuduğundan bile emin değilim." Jasmine kaşlarını oynatıyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsan."

"En azından biri biraz almış." April esniyor. "Grave çok kızgındı ve sanırım eve dönerken yolda uyuyakalmışım. Emin değilim. Bu sabah altıda susuzluktan ölmek üzereyken uyandım."

Emilee oturur, saçlarını yüzünden atar ve derin bir nefes alır. "Sikildim. Ve hayır, henüz yatağa gitmedim."

Masaya bir sessizlik çöküyor ve ben dün geceyi düşünüyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Ethan'ın ortaya çıkışı ve April'in içkisini üzerine dökmesi. Banyodaki kavga. Cross'un kanlar içinde kalması... tuvalette sevişme. Beni yukarı taşıması. Konuşmamız. İlk kez sevildiğimi hissettim. Gerçekten sevildiğimi. Ve bu iyiliğinin karşılığını ona vermek istiyorum. Çünkü bunu hiç yaşamamış gibi hissediyorum.

KIZLARLA kahvaltımızı bitirdikten sonra Tat'ın yanına, Tit'in yanına gidiyorum. "Günaydın Alexa." Rachel'in yerine gelen kişi bana gülümsüyor.

"Merhaba, Evelyn." Ondan gerçekten hoşlandım. Çok kibar ve Cross'u becermeye çalışmadı, bu da bir bonus. "İçeride mi?" Koridoru işaret ederek sordum.

"Sadece bir saniyeliğine dışarı çıktı. Ama sen arkaya geçebilirsin." Masasının üzerinde çalmaya başlayan telefonu kaldırır.

Koridorda ilerleyip odasına geri dönüyorum. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bugün geç saatlere kadar bir randevusu olmadığını biliyorum çünkü dün gece Havaalanına giderken Bones'la telefonda konuştuğunu duydum.

Zippo'sunu tezgâhın üzerinde görünce elime alıyorum ve parmağımı kazınmış sözcüklerin üzerinde gezdiriyorum. Ve kararım hakkında daha da iyi hissetmemi sağlıyorlar. Ona sevilmenin nasıl bir şey olduğunu kanıtlamak için.

"Hey, güzelim." Arkamdan içeri girdiğini duydum. Yüzümü ona dönüyorum.

"Merhaba."

Göğsünü, omuzlarını ve dövme kollarını sıkıca saran siyah bir Krallık gömleği giymiş. Açık renk kot pantolon ve siyah spor ayakkabı. Dün gece birini öldürdüğünü asla bilemezsiniz. Kan gitmiş, muhtemelen bir kanalizasyonda yıkanmış. Hiç pişmanlık belirtisi göstermiyor. Ve ben de bunu beklemiyordum. Benim Kralım böyle biri değil.

"Meşgul müsün?" Alt dudağımı ısırarak soruyorum.

"Senin için asla çok meşgul değilim." Yanıma geliyor, kollarını belime doluyor ve eğilip beni dudaklarımdan öpüyor.

Ben ona açılıyorum, o da öpücüğü derinleştiriyor. İri eli sırtımdan yukarı çıkıp saçlarıma dolanıyor. Çekiştirdiğinde ağzına doğru inliyorum.

Beni geriye doğru yürütmeye başlıyor ve ben geri çekiliyorum. "Seks için gelmedim," diyorum hemen, dövme koltuğunda çırılçıplak uzanmadan

önce.

İç geçiriyor, uzanıp elini saçlarında gezdiriyor. "Eğer bu dün geceyle ilgiliyse..."

"Öyle," diyorum ona, ama onun düşündüğü şekilde değil. Arkamı dönüp onun Zippo'sunu alıyorum.

"Alexa..."

Bir kez daha yüzünü ona dönüyorum ve elimdeki sigaraya bakarak susuyor. Çevirip açıyorum ve yakıyorum. Yumuşak nefesimle alevin elimde hafifçe dans edişini izliyorum. Bu çok güzel. Bu kadar ölümcül bir şeyin aynı zamanda zararsız olabilmesi. Bu Cross. Ne zaman ne olması gerekiyorsa o oluyor. Soğukta kalmış bir adam için ateş onu hayatta tutacak şeydir. Arabada sıkışıp kalmış bir adam içinse ateş onun düşmanıdır.

Ben soğuktan donan cansız bir bedendim ve Cross gelip dünyamı ateşe verdi.

Zippo'yu kapatarak aşağıya bakıyorum ve başparmağım bir kez daha oymanın üzerinde geziniyor. *Hepimizin katlanması gereken bir çarmıh var.*

Kirpiklerimin arasından ona bakarak, "Haçlarımızı tek başımıza taşımak zorunda değiliz," diyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Benden uzağa bakıyor ve yutkunurken adem elmasının hareket edişini izliyorum.

Zippo'yu tezgâha geri koydum ve ona doğru yürüdüm. Yüzünü avuçlayarak bana bakmaya zorluyorum. "Seni seviyorum. Ve taşıdığın haç ne olursa olsun, onu taşımana yardım edeceğim."

ÇAPRAZ

Royal Süit'teki yatağımda uzanıyorum, televizyon açık ama sesi kapalı. Alexa yanımda kıvrılmış uyuyor. Kolları çıplak göğsümün üzerinde.

Elimi koluna götürüp ters çeviriyorum ve bugün beni ziyarete geldiğinde ona yaptırdığım dövmeye bakıyorum.

Tit for Tat'a geldi. Benden uzaklaşacağını düşünmüştüm. Dün gece olanlardan sonra, onu suçlayamam. Ona gerçekte kim olduğumu havaalanında gösterdim. Dayanabileceğini söyledi ama bu sabah uyandığında nasıl hissedeceğinden emin değildim.

İsteddiği dövme onun haklı olduğunu kanıtlıyordu.

Sol bileğinin iç tarafında bir haç var. Bir ateş gibi parlıyor. "Yalnız olmadığını hatırlatan bir şey." Bana söylemişti. Bu çok daha küçük bir versiyonu

Sırtımdaki. Ben dünyadan nefret ettiğimde ve geçmişimi örtbas etmek istediğimde benimkini aldım. O ise aşkın gerçek olduğunu ve bir geleceğimiz olduğunu kanıtlamak için kendininkini istedi. Dünyaya aynı haçı taşıdığımızı göstermek için bir marka.

Benim sadece Kings'im vardı. Onları kardeş gibi sevmeme rağmen Alexa benim dünyam. İhtiyacım olduğunu bilmediğim parça.

O benim kurtuluşum değil. Hayır, o bana sevilmek için kurtarılmaya ihtiyacın olmadığını hatırlatıyor.

Bileğini öpüyorum ve tekrar göğsüme koyuyorum, gözlerimi kapatıyorum, uyandığımda onun hala burada olacağını biliyorum.

EPİLOG

CROSS

"EMİN MİSİN?" DIYE soruyorum, konferans salonundaki sandalyemde
arkama yaslanarak.

Jeffrey başını sallar. "Olumlu." Bazı kâğıtları masanın üzerine fırlatıyor.
Önümde kayarak durdular.

Ön ayakları oturarak raporu elime alıyorum.

"Bu bilgiyle ne yapıyorsun?" Bunu soran Bones.

Jeffrey ellerini havaya kaldırır. "Ne bulduğumu bir tek siz biliyorsunuz.
Siz kralların kendi başınızın çaresine bakmayı tercih ettiğinizi biliyorum."

"Var." Titan başını sallar.

"O zaman..." Sandalyesini geriye iter ve ayağa kalkar. "Sizi yalnız
bırakayım ve telefonunuzu bekleyeyim." Cep telefonunu ve para dolu
çantayı masadan alır ve dönerek odadan çıkar.

Kâğıtları masanın üzerine bırakıyorum ve dövmeli kollarımı yüzeye
yerleştiriyorum. "Polise gitti. İfade verdi."

"Tabii ki yaptı. Mitch korkağın teki." Titan alay ediyor.

Kâğıtları karıştırırken dövme şablonunu elime aldım. Gençliğimden beri
bunları biriktiriyorum. İlk dövmemi yaptırdığım zaman. Eğik taçlı ve
çapraz kemikli kafatası. Tüm krallarda bir tane var.

"Yani onu öldürüp suçu senin üzerine mi atmak istedi?" Grave homurdanıyor.

"Öyle görünüyor." Elimi yüzümde gezdirip kirli sakallarımı
hissediyorum. "Ve sanırım suçu Rachel'in üstlenmesini istedi." Bir taşla iki
kuş. Alexa'yı öldürmek, onu sevdiğim için beni hapse atmak ve Rachel'i
benimle bir geçmiş olduğu için suçlamak.

"Rachel da en az onun kadar suçlu," diyor Bones. "Sebeplerinin ne
olduğu önemli değil, yine de harekete geçti."

Buna katılmıyorum. Tat için Tit'teki kasama girip şablonları alabilecek
tek kişi oydu. Onları bir çantaya koymuştum. Bir tanesi Jeffrey'nin teftişi
sırasında Lucky's'in otoparkında bulundu. Alexa olmadığını biliyorum.
Yani tek seçenek Rachel.

"Ama yangın barın içinde hızlandırıcı ile başlatıldı. Onun orada olmadığını bilemezler miydi?" Titan ekliyor.

"Bilmiyorum." Şakaklarımı ovuşturuyorum, baş ağrımın tekrar başladığını hissediyorum. "Belki de oraya vardıklarında geri dönüş olmadığını anladılar. Onun barını yaktılar. Suç Cross'un üstüne kalır ve Cross onunla bir daha konuşmaz. Aslında bu onun için daha iyi oldu çünkü kız hâlâ hayatta ve içeri kayabilir." Bones tahmin ediyor.

"Fark etmez," diye mırıldanıyorum başımı kaldırarak. "Neden, nasıl. Önemli olan tek şey bunu yapmış olmaları."

"Ne yapmak istiyorsun?" Titan bana soruyor.

Grave'in yanında sessizce oturan Derek'e bakıyorum. O da en az benim kadar kızgın görünüyor ama tek kelime etmedi. Ona bu sabah Jeffrey'le görüşmemize tanıklık etmesi için burada olmasını söyledim. Bu işi nasıl halledeceğimizi görecektik ve Kings'e kendini affettirme şansı yakalayacak. Bir gün benim kayınbiraderim olacak ve onu öldürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. "Her zaman yaptığımız şey," diye cevap verdim.

"Mesajı sen mi gönderdin?" Havaalanının içindeki barda dururken Derek'e soruyorum. Son birkaç aydır buraya çok fazla geldim.

"Evet." Başını sallayıp telefonunu iki kez kontrol ediyor. "Yakında olmalı."

Bir zamanlar bizden nefret eden biri olarak, şimdi bize yardım etmeye fazlasıyla istekli. Derek, Mitch'le aramızdaki, Mitch'in farkına varmayacağı tek bağlantı. Raporu gördüğünden ve Mitch ile Rachel'in ne yapmaya çalıştığını ve Alexa'nın hayatının hâlâ tehlikede olduğunu anladığından beri kana susamış durumda. Ondan bir kral yaratacağız.

Rom ve kolamı yudumlayıp Titan'a bakıyorum. Barın diğer ucunda duruyor ve başını sallayarak beni onaylıyor. Şu anda Grave ya da Bones'u göremiyorum ama burada olduklarını biliyorum. Daha fazla yer kaplamak için ayrılıyor. Burası bir kişi için çok büyük ve hiçbir şeyi kaçırmak istemiyoruz.

"Geldiler!" Derek telefonunu bana doğru tutarak bağıyor. "Bodrumda blackjack oynuyorlar."

"Gidelim," diyorum içkimin kalanını geri fırlatıp Titan'a işaret etmeden önce. Bardan uzaklaşıyor. "Cevap ver," diyorum Derek'e ama o çoktan yazmaya başlamıştı.

Bardan uzaklaşıp kalabalığın arasından asansöre doğru ilerliyoruz. Bodrum katı tüm havaalanının altına yayılıyor. Batı kanadı hapishanelerinin olduğu yer; doğu kanadı ise kumarhaneleri. Krallık'a hiç benzemiyor.

-Yasadışı ve kayıt dışı. Kimlik bile kontrol etmiyorlar. Her yaştan herkes buraya gelip şansını deneyebilir.

Asansörden çıkıyoruz ve Derek'in önüne geçmesine izin vererek geri çekiliyorum. Kalabalığın arasından geçip bir masaya doğru ilerleyişini izliyorum. Mitch'in sırtına bir tokat atıyor ve onunla sohbet etmeye başlıyor. Yanında oturan Rachel bir margarita yudumluyor. Başlarına gelecekler hakkında hiçbir fikirleri yok.

Derek eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor. Mitch birkaç kez başını sallar, sonra Rachel'a bir şeyler söylemek için döner, sonra da kalkıp Derek'le birlikte uzaklaşır.

Yanımdan geçmeye başladılar ve ben de onlara sırtımı dönüp başımı eğdim. Görüş alanımdan çıktıklarında dönüp masaya doğru ilerliyorum. Rachel orada oturmuş blackjack oynuyordu. Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp yüz dolarlık bir banknot atıyorum ve onun yanındaki - Mitch'in az önce oturduğu - koltuğa otuyorum.

"Çok hızlıydı..." Sözümlü kesip bana baktı. "Cross?" Sinirli bir şekilde yutkunuyor.

"Rachel."

Nefes alış veriş hızlanır ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde satıcıya bakar, ondan kendisine yardım etmesini bekler. Yardım etmeyecek. Bu tür şeyler için para almıyorlar. Burayı Alexa ve onun gibi kadınlar için bu kadar tehlikeli yapan da bu. Görmezden gelip çekip gidecekler.

Uzanıp içkisini aldım. Yarısından fazlası kalmıştı. "Al bakalım." Ona uzattım.

Titrek bir el ile alıyor. "Bilmiyorum..."

Saçlarını kulağının arkasına iterek "Şşşt," diyorum ve içinden bir ürperti geçiyor. Eğilerek kulağına fısıldıyorum, "İç bakalım. Sıvı cesarete ihtiyacın olacak."

Titreyen eliyle tuttuğu fincanın içindeki buz çingirdiyor ama dediğimi yapıyor ve fincanı dudaklarına götürüyor. Bir yudum alıyor ve geri çekmeye çalışıyor ama ben elimi bardağın altına koyarak dudaklarına doğru eğik tutuyorum. Yeterince hızlı yutamıyor ve açıkta kalan göğsüne ve gömleğine damlıyor. "Aferin kızıma," diye övüyorum

ve ben onu çekerken boğuluyor. "Hadi yürüyüşe çıkalım." Kolundan tutup onu masadan çekiyorum.

"Cross... lütfen," diye yalvarıyor, topuklarıyla bana yetişmeye çalışıyor. "O kavgayı ben başlatmadım. Alexa bana saldırdı."

Ona gülüyorum. Bunun ne hakkında olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikri yok. Masum kalmaya devam etmesi çok iyi. Onu tünellerden aşağıya ve bodrumun diğer kanadına çekerken sessiz kalıyor. Hücrelere geldik ve Turner orada duruyordu.

Onu gördüğünde endişeyle "Bu da ne?" diye soruyor.

"Rachel." Ona başıyla selam veriyor. "Cross, Krallar seni bekliyor." Sonra kapıyı açar.

Elimden kurtulup kaçmaya çalışıyor ama ben saçlarından tutup onu kendime çekiyorum. Eğilip onu omzumun üzerinden atarken çılgılık atıyor. Bacaklarını tekmeliyor ve yumruklarıyla sırtıma elinden geldiğince vuruyor ama güçsüz.

Hücre sırasını geçip bir sonraki açık kapıya geliyorum. İçeri girdiğimde Bones, Titan, Grave ve Derek'i büyük tek kişilik hücrede, Mitch'i de ortada diz çökmüş halde görüyorum. Elleri arkadan fermuarla bağlanmış, boynunda da iki tane daha var ama havasını kesecek kadar sıkı değil. En azından henüz değil.

Onu ortada bırakıyorum ve onun yanında yere düşüyor. Hızla ayağa fırlıyor ama Bones saçlarından tutarak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor. "Cross..." Sanki onu kurtaracakmışım gibi ağlıyor.

"Ne yaptığını biliyorum," diyorum ona, zaman kaybetmek istemediğimden. Alexa şu anda diğer kızlarla birlikte Emilee ve Titan'ın evinde. Kızlar gecesi yapıyorlar -artık her neyse- ve ben de geceyi yarıda kesip onu eve götürmeyi planlıyorum.

"Ne oluyor lan?" Mitch tersliyor, hâlâ hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor.

"Hayır, hayır. Ben bir şey yapmadım," diye atıldı Rachel. "Mitch yaptı..."

"Seni kaltak!" Vücudunu Derek'in vücuduna atmak ister ama Derek onu boynundaki fermuardan tutup çekerek boğar.

"Tanıdık geliyor mu?" Önüne Tit for Tat'tan bir şablon bırakıyorum. Ağlamaya başladı. "Bu benim fikrim değildi."

"Onun ölmesini istedin!" Mitch hâlâ Derek'in tutuşuna karşı koyarak dışarı çıkmayı başarır. "Bana söyledin... Elimde bunun kanıtı var."

Öyle. Raporda mesajlaşmalarının fotoğraflarını gördüm. Onu otobüsün altına atmak için üzerine düşeni yaptı ve bazı şeyleri nasıl ifade ettiğine çok dikkat etti. Eminim, yüzyüzeyken, onu bokla beslemiştir. Alexa'dan kurtulduktan sonra benimle birlikte olacağına söz vererek onu gaza getirmiş.

"Bu senin fikrin olmayabilir ama Tat'ın kasamdan bunları çıkarması için Tit'in içindeyken çekilmiş görüntülerin var." Görüntüleri bir saat önce çektim ve kesinlikle oydu. Lucky'nin yandığı haberini almadan otuz dakika önce.

Bones onu öne doğru iterek saçlarını bırakıyor ve o da yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor.

"Sana Alexa'dan vazgeçersen bana sahip olabileceğini söyledi mi?" Ben sordum.

Sorum üzerine başını salladı.

Önünde diz çöküyorum. Elimi uzatıp gözyaşları içindeki yüzünden saçlarını çekiyorum ve dokunuşumdan irkiliyor. "Alexa hayatıma girmeden önce seninle işim bitmişti," diyorum ona.

Sözlerim üzerine kırmızı çerçeveli gözleri açılıyor ve ben de boyum kadar ayağa kalkıyorum. "Özür dilerim," diye hıçkırıyor.

"Çok geç," diyorum. Zippo'mu çıkarıp açıyorum ve kotuma vuruyorum.

"Bekle! Hayır!" Mitch boğulur. "Bende bir şey var... elmaslar..."

Kapağı kapatıp alevi söndürüyorum. "Sen ne?" Bones soruyor.

Yutkunuyor ve dudaklarını yalıyor. "Aradığın elmasların nerede olduğunu biliyorum."

Turner'ın arkamdaki hücreye girdiğini duyuyorum.

"Blöf yapıyor," diye tıslıyor Derek, fermuarını çekerek Mitch'i tavana bakmaya zorluyor.

"Ne biliyorsun?" Ona soruyorum, Derek'e başımla izin vermesini işaret ediyorum.

Bırakır ve Mitch derin bir nefes alır. "Onlar bende."

Hücre sessizleşiyor ve ben uzanıp çenemi kaşıyorum. "Sen mi?" Soruyorum. Bizi nasıl atlatacağını bulmak için kendine biraz zaman kazandırmak amacıyla yalan söylediği açık. Ama onları aradığımızı nereden bilebilir ki?

Bones homurdanıyor, belli ki ona inanmıyor.

"Yemin ederim," diye atıldı. "Haftalar önce Kale ile buluşmak için buradaydım..." Rachel'a bir an için yan gözle baktı. "Turner'ın ona tuzak kurma ihtimaline karşı onları tutmam için bana verdi."

"Saçmalık." Turner adının geçmesine gülüyor.

Anlaşmamız gereği Mason kardeşlere borçlu olduğumuz diğer altısını bulamadık. Beklediğimiz gibi, Kale'nin içinde değillerdi. Onları aramaktan vazgeçmemiştik ama Lucky's'in yakılması olayına kimin karıştığını öğrendikten sonra bunu askıya aldık.

"Son birkaç aydır Kale için çalışıyorum. Havaalanında bana ulaştı ve kendisi için ürün taşımamı istedi." Dudaklarını yalıyor. "Ona hayır diyecektim ama beni Alexa'yla konuşurken görmüş ve ona sahip olacağıma söz vermişti."

Adını bile söylediği için suratına yumruk attım. Tekrar vurmak istiyorum ama Turner beni geri çekiyor ve Mitch beton zemine kan tükürüyor.

"Yalan söylüyorsun!" Bağırıyorum.

Başını sallıyor. "Onu tanıyordu. Ona barı veren Lucky'nin arkadaşı olduğunu söyledi. Geçen yıl onunla ilk kez orada tanıştım. Onu görmeye gitmiştim ve o da barda yanıma oturdu." Çenesinden aşağı kan damlıyor. "Hepinizden ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Onun için çalışmamı istedi, sonra..."

Grave homurdanıyor.

"Bu doğru." Mitch devam ediyor. "Derek sizin hakkınızda bu kadar çok şeyi nereden biliyor sanıyorsun?"

Hepimiz Derek'e bakıyoruz. İnkâr etme zahmetine bile girmeden başını sallıyor. "Mitch bana bildiğim her şeyi anlattı."

"Kale bana Üç Bilge ile nasıl arkadaş olduğunu ve onu Krallık'tan nasıl kazıkladıklarını anlattı." Patlamış dudağındaki kanı yalıyor. "Seni Alexa'yla birlikte havaalanında görmüş ve bana geldi."

Sağ elim Zippo'mla oynarken odada adımlamaya başladım. Mantıklı geliyor. Çok çılgınca ama kaçırdığımız noktaları birleştiriyor.

"Sonra beni aradı ve planların değiştiğini söyledi. Onun peşindeymişsin ve senden kurtulması gerekiyormuş ve bunun en iyi yolu da Alexa'ymış. Onu asla öldürmek istemedim. Lucky'de olmadığını biliyordum. Sadece senin onun peşinde olduğunu düşünmesini istedim," diye itiraf ediyor.

Rachel hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ona ilk başta söylediği şeyin saçmalık olduğunu biliyor. Ona tuzak kurmuştu. Başından beri Mitch'in Alexa'ya geri dönmesiyle ilgiliydi.

"Ama Derek yanmadan önce ortaya çıktı."

Kimse tek kelime etmiyor, her şeyi itiraf etmesine izin veriyor. Bones haklıydı; korkak küçük bir sürük gibi kendini ele veriyor ve gerçeğin onu özgür kılacağını düşünüyordu.

"Yemin ederim," diye devam ediyor hiçbirimiz bir şey söylemeyince. "Tamam," diye ısııyorum, duruyorum.

"Elmaslar nerede?" "I ..." Sözüünü kesiyor ve tekrar ona bakıyor.

"Bana bak," diyorum, sabrım tükeniyor. Gitmem gereken bir kız partisi var.

"Geçen gece seni burada onunla barda gördüm ve Kale'ye ulaşamadım. Sizi bodruma inerken gördüğümde bir şeylerin ters gittiğini anladım," diyor. "Panikledim ve onları yuttum."

Bones'un gözleri parlıyor ve Titan olayların değişmesine yumuşak bir kahkaha atıyor. Sonunda şans bizden yana.

"Onları getirebilirim," diye acele ediyor. "Sadece on dakikaya ihtiyacım var."

"Buna gerek yok," diyor Bones bıçağını açarak. "Derek," diye emrediyor.

Derek fermuarları kapar ve Mitch'i beton zemine sırt üstü yatırır. Derek yüzünün yan tarafını aşağı doğru tutarken Grave bacaklarına biner. Rachel ayağa fırlayıp kaçmaya çalışırken Mitch onlara karşı koymaya çalışıyor. Onu arkadan yakalıyorum, bir kolumu karnına dolayarak kollarını yanlarına sabitliyorum, diğer kolumla da ağzını kapatıp onu izlemeye zorluyorum.

Bones bıçağı karnına saplar ve aşağı doğru keser; kan dışarı ve etrafındaki zemine dökülür. Bones uzanıp birkaç saniye etrafı karıştırıyor ve sonra küçük bir torba çıkarıyor. Kan Mitch'in üzerine damlarken Bones elini kaldırır. Mitch orada yatar, vücudu birkaç kez kasılır, sonra tamamen durur, ölmüştür.

"Sanırım bir anlaşma yapmıştık," diyor Bones ve ayağa kalkıp çantayı havada yakalayan Turner'a fırlatıyor. Giysilerine biraz kan sıçradı.

Gülümsüyor. "Krallardan asla şüphe etme."

"Tut onu." Ayağa kalkarken Rachel'ı Grave'in kollarına itiyorum.

Diz çöküyorum, Zippo'yu çevirip açıyorum ve kot pantolonumun üzerinde bir kez daha yakıyorum. Mitch'in pantolonunun paçasına tutarak alevin tutuşmasını ve onu yakmasını bekliyorum. Sonra ayağa kalkıp Grave'e dönüyorum.

"Orada olacağını söyledi." Kollarında hıçkırma hıçkırma ağlıyor. "Şirketin adının yazılı olduğu kalıbı arkada bırakırsan suçu senin üzerine atacaklarını söyledi. Ama bağlantıların sayesinde kurtulacaktın. O ölmüş olacaktı... ve sen elimde olacaktın." Zaten bildiğimiz her şeyi anlatıyordu. Mitch onunla oynadı, ama o benimle oynamak için Alexa'yı öldürebilirdi.

"İstediğin şey için onun ölmesine izin vermeye hazırdın," diye homurdanıyorum, yanan vücut hücreyi hızla ısıtıyor.

Burnunu çekiyor, gözleri taze yaşlarla dolu. "Cross... lütfen?" Elleri Grave'den uzaklaşmak için bana uzanıyor.

Onu bırakıyor ve göğsüme doğru itiyor. "Şimdi ben de aynısını yapmalıyım." Onu yere, Mitch'in üzerine itiyorum. Ateş kıyafetlerine bulaşıyor ve hayatta kalmak için beslenmeye ihtiyaç duyan vahşi bir hayvan gibi ona saldırırken çığlık atıyor.

Yanan etin kokusu güçleniyor. Asla unutamayacağınız bir koku. Saatlerce kalır. Ve hepimiz etrafta durup yanmalarını izliyoruz, hiçbir şey kalmadığından emin oluyoruz, Kraliçemin güvende olduğunu biliyoruz.

İKİNCİ EPİLOG

CROSS

HEPİMİZ Grave ve April'in evindeki masanın etrafında OTURUP Pazar kahvaltısı yapıyoruz. Ailemiz büyüdüğü bu bizim en yeni geleneğimiz oluyor. Kızların hayatımıza girmesi bizi daha da insan yapıyor. Günlük hayatımızda daha az kötülük.

"Hey, Alexa," diye başlar Grave.

"Hmm?" Çiğnemesini yavaşlatarak ona bakıyor.

"Crown'da kalmanın bir sakıncası var mı? Yani Lucky's yeniden faaliyete geçene ve ben de devralacak başka birini bulana kadar."

Bir bana şaşkın şaşkın bakıyor, bir ona. Yemeğini yutuyor. "Sorun değil, ama bunu senden almak istemiyorum."

"Sen değilsin." Uzanıp April'in elini tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Parmak eklemlerini öpüyor ve bu samimi hareket April'in kızarmasına neden oluyor. "Krallık'ta geçirdiğim uzun bir günün ardından eve gelip karımla birlikte olmak istiyorum."

Alexa başını sallamaya başlar. "Evet, tabii, bu ..."

Odaya bir sessizlik çöküyor ve April gülmeye başlıyor.

"Hayır!" Jasmine avuçlarını masaya vurarak nefes alıyor. "Biz olmadan mı evlendin?" diye soruyor inanamayarak.

"Hayır, ama..." April sol elini kaldırıyor ve yüzük parmağındaki devasa pırlantayı göstererek ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Planlamamız gereken bir düğün var."

Kızlar masadan zıplamaya, çılgılık atmaya ve birbirlerine sarılmaya başlarlar. Erkekler gülüyor. Bones kardeşinin yanına gider ve omzuna bir tokat atar. "Seninle gurur duyuyorum kardeşim," diyor Bones ona. Grave gülümseyerek başını sallıyor ama hayatının aşkıyla evlendiği için heyecanlanmamaya çalıştığını görebiliyorum.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca çok şey oldu. Lucky's'in tadilatına başladık. Soruşturmayı bıraktık ve Jeffrey'e kaza raporunu imzalattırdık. Sonra Jasmine, Alexa ve ben, tüm bunların parasını benim ödediğimi söylediğimde çok hararetli bir tartışmaya girdik. İkisini de istemedim.

Birinin bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Jasmine zaten Kink için çok şey ortaya koymuştu ve Alexa'nın stüdyoyu sattıktan sonra elinde sadece küçük bir tadilat için yeterli para kalmıştı. Ona sigorta parasının kendisinde kalmasını, bu işi benim halledeceğimi söyledim.

Ethan hapiste. Grave sonunda canına tak etti ve bir iyilik istedi. Ethan reşit olmayan birine yasadışı uyuşturucu dağıttığı için bir operasyon sırasında yakalandı. Bir süre içeride kalacak. Kimseyi ya da kendini öldürmediği için mutluyuz. April onu ziyaret etmeye çalışıyor ama April onu görmeyi reddediyor. Bunun için kendinden nefret ediyor, ama daha da çok, onun daha iyi olmak istememesinden nefret ediyor.

"Seni seviyorum."

Omzumun üzerinden baktığımda Alexa'nın bana doğru geldiğini görüyorum. Sandalyemin arkasına doğru eğilerek kollarını arkadan omuzlarıma doluyor. "Ben de seni seviyorum, güzelim."

Uzanıp sol elini tutuyorum ve avucunu ters çevirip bileğinin iç tarafındaki dövmesini öpüyorum. Bunu alışkanlıktan dolayı her zaman yapıyorum. Ne olursa olsun yanımda olduğunu hatırlatan bir şey.

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve odanın diğer ucunda Emilee ile internette düğün fotoğraflarını karıştırmakta olan Jasmine ile konuşmaya gidiyor.

April, Alexa'nın yanımdaki boş koltuğuna oturuyor. "Tebrikler," diyorum ona.

"Teşekkürler." Heyecanla gülüyor ama birden duruyor ve yüzü ciddileşiyor. "Bana bir konuda yardımcı olabilir misiniz diye merak ediyordum."

"Elbette," diyorum, doğum günü yaklaşan Grave için bir hediye olduğunu düşünerek.

"Önümüzdeki hafta Tit for Tat'ta boş yeriniz var mı?"

Kaşlarımı çattım çünkü beklediğim bu değildi. "Zaman yaratabilirim." Ona dövme yapmak için Tit for Tat'ın açık olması gerekmiyor. Grave'inkini bir otelde, neredeyse karanlıkta oturarak yaptım çünkü o acıma duygusu içinde debelenmek istiyordu.

Koltuğunda kayıyor. "Alexa'nın dövmesini ve Grave'in ..." Gülümsemesi geri döner. Adını söyleyince arkasından yaklaşır.

Kalçasını sandalyeden kaldırıyor ve kot pantolonunun arka cebini karıştırıyor. "Bir şey çizdim..." Elinde hâlâ katlanmış kâğıt parçasını tutarak sözünü kesiyor.

"Çok güzel," diyor Grave ona sevgiyle.

Dudaklarını yalıyor. "Ben... birbirimize uygun dövmeleler yaptırmak istiyoruz ve bunları senin yapmanı çok isteriz."

"Elbette," diyorum, koltuğumda kayarak ona bakıyorum. "Senin için en uygun gün ve saati bana bildir yeter. Ben müsait olacağım."

"Bu..." Kadın tıkanır ve Grave omuzlarını ovmaya başlar. "Bu bebek için."

Göğsüm sıkışıyor. İlk defa onun yanındayken kayıplarıyla ilgili bir duygu gösterdiğini görüyorum. Burada olduğumuz ve ona hâlâ kullanıp kullanmadığını sorduğu zaman hariç. Bu sadece ne kadar ilerlediklerini gösteriyor.

Elimi uzatıp onunkinin üzerine koyuyorum ve gülümsüyorum. "Onur duyayım." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve öne doğru eğilerek bana sarılıyor. "Teşekkür ederim," fısıldıyor. Kendini geri çekerek yanaklarını siler ve ayağa kalkıp kâğıt parçasını cebine koyarak uzaklaşır.

Ayağa kalkıp Grave'in karşısına geçtim. "Tebrikler." Onunla tokalaşmak için sağ elimi uzattım ama beni kucaklamak için kendine çekti ve sırtıma vurdu.

"Sağ ol kardeşim," diye fısıldıyor, kelimede boğuluyor ve ben de çekilmeden önce ona daha sıkı sarılıyorum.

"Hey, Haven ve Luca nerede?" Emilee'nin özellikle kimseye sormadığını duyuyorum.

"Muhtemelen sikişiyorlardır," diye cevap veriyor Jasmine ve hepimizi güldürüyor. "Güzel olmalı," diye mırıldanıyor.

Alexa zıplayarak yanıma geldi. Kollarını boynuma doladı. "Kızlar gelinlik alışverişine gitmek istiyor."

"Tamam."

"Sadece birkaç saatliğine gideceğim. Krallığa döndüğümde yatağa uzanıp biraz kestirebiliriz."

Ellerimi kışının üzerinde gezdiriyorum. Parmaklarım ceplerine kayıyor ve sikimi sertleştiriyor. "Bir şeyler yapıyor olacağız ama bu uyku olmayacak." Sonra onu öpüyorum, güvende ve tamamen benim olduğunu bilerek. Eğer biri bunu tehdit ederse, bunu onlara bildiğim tek yolla ödetirim; dünyalarını ateşe vererek.

SON

ÖNSÖZÜNÜ OKUMAK İÇİN DEVAM EDİN CODE OF SILENCE

JOIN CROSS'S FACEBOOK SPOILER ROOM:

[Shantel's Facebook Spoiler Room.](#) Lütfen tüm kitaplar için bir spoiler odam olduğunu ve henüz okuma fırsatı bulamadığınız kitap(lar)da n spoiler ile karşılaşabileceğinizi unutmayın. Onaylanmak için her iki soruya da cevap vermelisiniz.

Zaman ayırıp okuduğunuz için teşekkürlerCross. Karanlık Krallar'ı beğendiniz mi? Her şeyin başladığı yeri görmek ister misiniz? Yakala Code of Silence, Titan, Grave. K i t a b 1 n önsözünü okumak için devam edin Code of Silence.Bones henüz bir çıkış tarihine sahip değil. Onları TBR listenize eklediğinizden emin olun. Bağlantılar aşağıda.

[Titan](#)

[Mezar](#)

[Çapraz](#)

[Bones](#)

[Sessiz Gece](#)

Eğer Facebook'taki okuyucu grubumun bir üyesiyseniz, Temmuz ayında sürpriz bir seri hazırladığımı duyurduğumu biliyorsunuzdur. Artık her şey açığa çıktı. O seri Mason Kardeşler. Onları TBR listenize eklediğinizden emin olun.

[TMB #1](#)

[TMB #2](#)

[TMB #3](#)

OceanofPDF.com

YAZARI TAKIP EDİN

Özel materyaller ve hediyeler için [mailing list](#) Shantel Tessier's
_____ adresine katılın

[Facebook Reader group](#)

[Goodreads](#)

[Instagram](#)

[Website](#)

[Facebook page](#)

[BookBub](#)

Sokak ekibine veya inceleme ekibine katılmak istiyorsanız,
lütfen tüm sorularınızı şu adrese gönderin: shanteltessier@shanteltessier.com

OceanofPDF.com

SESSİZLİK KODU

PROLOGUE

LUCA

On yaşında

"Kiminle konuştun lan sen?" diye soruyor babam. "Hiç kimseyle, John," diye tersliyor Marco Amca. "Bunu biliyorsun-"

"Bana ne söylendiğini biliyorum ve söylediklerin birbirini tutmuyor!" Kardeşinin göğsünü dırter. "Ve sen." Oturma odasının köşesinde duran ve sırtını arka bahçeye bakan pencereye dayanmış olan teyzemi işaret ediyor. "O lanet çeneni çok fazla çalıştırıyorsun."

Babama bakarken kahverengi gözleri yaşlarla doluyor. Omuzları titriyor ve bir hıçkırığı yutmaya çalışarak alt dudaklarını ısırıyor.

John Bianchi içinize Tanrı korkusu salıyor. Çünkü o Tanrı. Don gibi -İtalyan-Amerikan Mafyası'nın elebaşı, zamanınızın ne zaman dolacağına ve günahlarınızın bedelini nasıl ödeyeceğinize o karar verir. New York'ta doğmuş ama babam on dört yaşındayken amcamla birlikte Las Vegas'a taşınmışlar. Marco amcam on iki yaşındaydı. O zamanlar Günah Şehri'nde kanunlar daha akışkandı, bu yüzden babam ellerini daha fazla kirletebiliyordu. Dağınık yaşamayı sever.

"Onunla böyle konuşma!" Marco babamı itti.

"O kaltakla nasıl istersem öyle konuşurum!" Amcamı yumruklayarak dizlerinin üstüne çökertti.

Çenesinden kan akarken Ava Teyze feryat ediyor ama kocasına gitmeye cesaret edemiyor. Hayır, yapabileceği hiçbir şey olmadığını çok iyi bildiği için köşesinde kalıyor. Bu noktada tek umudu babamın onun hayatını bağışlaması.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanıyor Marco, kanı silerken.

Babam pantolonunun belinden silahını çıkarıyor ve kardeşine doğrultuyor.

"John!" Ellerini havaya kaldırıyor, gözleri neredeyse simsiyah, babama canını bağışlaması için yalvarıyor. "Hadi ama. Bunu çözeceğiz. Yemin ederim ben değildim..."

Babam tetiği çekti.

Sıçırıyorum, kulaklarımdaki çınlama dışında sestem bir an sağır oluyorum. Ava çılgılık atarak yere düşüyor. Dizlerini göğsüne çekerek açıkça hıçkırıyor.

Amcama dönüp baktım. Bianchi ailesinin beklentilerini hiçbir zaman karşılayamadı. Babam Mafya'da doğdu ve Mafya'da ölecek ama küçük kardeşi her zaman bir rol oynadı. Marco yıllardır dışarı çıkmak istiyordu ve bunu elde etmesinin tek yolu buydu. Kafasına bir kurşun sıkmak John Bianchi'nin onu bağışlama yoluydu. Amcama acı çektirebilirdi.

Teyzemle yüzleşmek için dönüyor. "Hayır!" diye bağılıyor. "Lütfen..." Gözyaşları yüzünden aşağı akarken şiddetle titriyor ve daha önce yaptığı makyajı lekeliyor. Bu onların yıldönümü. Onları evliliklerinin on beşinci yılını kutlamak için yemeğe çıkarken yakaladık.

"Soyun," diye emretti babam.

"Lütfen...!" Başını sallayarak hıçkırıyor.

"Elbiseni çıkar. Şimdi!" diye bağıırır.

Destek için pencereyi kullanarak yavaşça ayağa kalkıyor. Titreyen elleriyle elbisesini boynunda tutan kancayı çözüyor. Elbise göğsünden, karnından ve kalçalarından aşağı düşerek siyah topuklarının etrafında toplanıyor. Çıplak göğüslerini kollarıyla kapatırken zayıf vücudu titriyor.

Babam ona gülümsüyor, belli ki gördüklerinden memnun. Ya da görmediği şeyden. Bir dinleme cihazı. Birisi federallere bilgi sızdırıyor ve babam bunun o olduğundan şüpheleniyor. Ama babama ulaşan bilgiler doğruydı, yani muhbir o değilse, kocasıydı.

Ona doğru yürür, kumral saçlarını kavrar ve başını geriye doğru çeker. Silahı çenesinin altına yerleştiren adam, kız gözlerini kapatıp kontrolsüzce hıçkırırken hiçbir duygu göstermiyor. "O lanet çeneni kapalı tut; beni anlıyor musun?"

Kadın başını sallamaya başlıyor ama adam silahın namlusuyla kadının başını daha da geriye itiyor.

"Söyle şunu Ava!" diye yüzüne karşı homurdanıyor. "Ağzımı... kapalı tut..." diye boğuluyor.

Onu serbest bırakıyor ve onu bir kez daha yere ittiğinde çığlık atıyor. Yüzünü bana dönerek silahını tekrar beline yerleştirdi. Bana doğru gelerek şöyle dedi: "Kimsenin yoluna çıkmasına izin verme evlat. Lanet olası kan bile. Seni ilk baltalayanlar onlar olacak ve bunun için ilk ölenler de onlar olmalı."

CODE OF SILENCE KU'DA CANLI VE ÜCRETSİZ!

KOPYANIZI BURADAN ALIN:

[AMAZON ABD](#)

[AMAZON CA](#)

[AMAZON İNGİLTERE](#)

[AMAZON AU](#)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle muhteşem asistanlarım Christina Santos, Lauren Lesczynski, Book Bre ve Melissa Cunningham'a teşekkür etmek istiyorum. Bu hanımlar inanılmaz. Onlar olmasaydı ben kaybolurdum.

Editörlerime teşekkür etmek istiyorum. Jenny Sims ve Amanda Rash'e çok teşekkür ederim. Siz iki bayan harikasınız.

Ve betalarıma ve düzeltmenlerime çok teşekkür ederim. Hikayemi okumak için zamanlarını ayıran bu harika hanımlara teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım Shanoff Designs'a. Bu muhteşem kapak için teşekkür ederim. Buna kafayı taktım.

Bu muhteşem kapak fotoğrafı için fotoğrafçı Michelle Lancaster'a teşekkür ederiz.

Ve model Matt Orchard'a teşekkür ederim. Bu fotoğrafı gördüm ve Cross olduğunu anladım.

Biçimlendiricim ve arkadaşım CP Smith'e çok teşekkür ederim. Yardımlarınız için çok teşekkürler! Kelimelerimin her zaman çok güzel görünmesini sağlıyorsun.

Social Butterfly PR'dan reklamcım Sarah Ferguson'a teşekkür etmek istiyorum. Kesinlikle harikasınız!

Günahkârlarıma teşekkür etmek istiyorum. Sokak ekibime çok teşekkür ederim, her zaman yanımdasınız ve sesimi duyurmama yardımcı oluyorsunuz. Bunun için size çok teşekkür ederim.

Ve son olarak, okuyucularım. Şans verdiğiniz ve kitaplarımı okumak istediğiniz için teşekkür ederim. Umarım hepiniz onları benim kadar seversiniz.

OceanofPDF.com

